

СЕБАСТИЕН ЖАПРИЗО КАПАН ЗА ПЕПЕЛЯШКА

Превод от френски: Силвия Колева, 2016

chitanka.info

ЩЯХ ДА УБИЯ

Имало едно време, а това било доста отдавна, три малки момиченца. Първото се казвало Ми, второто До, а третото — Ла. Имали си кръстница, която винаги ухаела приятно и никога не им се карала, когато били непослушни. Казвала се Мидола.

Един ден трите момиченца си играели на двора. Кръстницата целунала Ми, не целунала До, не целунала и Ла.

Друг ден тричките си играели на сватба. А кръстницата както винаги избрала за булка Ми. Никога не избирала До, нито пък Ла.

Един ден и трите били тъжни, защото кръстницата им заминавала. Мидола прегърнала Ми и двете заплакали, не казала нищо на До, нито пък на Ла.

От трите момиченца най-красива била Ми, най-умна — До, а пък Ла скоро си отишла от този свят.

Погребението на Ла било голямо събитие в живота на Ми и на До. Имало доста свещи, а на една маса били наредени много траурни шапки. Ковчегът на Ла бил бял, а пръстта в гробището била мека, лепкава и кална. Мъжът, който копаел дупката, носел сако със златни копчета. Кръстницата се върнала за погребението. Целунала Ми и ѝ прошепнала: „Любимото ми дете“, а на До казала: „Ще изцапаш роклята ми“.

Дълги години след това кръстницата Мидола, за която винаги се говорело шепнешком, пишела писма, пълни с правописни грешки. Отначало била бедна и правела обувки за богатите дами. Но един ден станала богата и започнала да прави обувки за бедните госпожи. Когато натрупала голямо богатство, купила много къщи. А един ден, когато дядото починал, пристигнала на погребението с голяма кола. Дала на Ми да пробва шапката ѝ и погледнала До, но не я познала. Мека, лепкава и кална била пръстта на гробището, а мъжът, който хвърлил в дупката ковчега на дядото, носел сако със златни копчета.

По-късно До станала Доминик, а Ми — Мишел. Мишел била все далеч и я виждали само през ваканциите. Давала на До да пробва

разкошните си муселинени рокли, разтопявала сърцата на всички само като си отворела устата, получавала писма от кръстницата си, които винаги започвали с обръщението „Любимо дете“.

Един ден Ми плачела на гроба на майка си. Мека, лепкава и кална била пръстта на гробището, а кръстница Мидола прегръщала Ми през раменете и ѝ шепнела нежни думи, които До не чувала. А после Ми дълго носела черни дрехи, понеже вече нямала майка, и постоянно повтаряла на До: „Имам нужда от обич“. Искала винаги да държи ръката на До, когато двете отивали на разходка. Тогава Ми казвала на До: „Ако ме целунеш и притиснеш до гърдите си, няма да кажа на никого и ще се оженя за теб“.

А още по-късно, може би след две, а може би и след три години, Ми целунала баща си на една писта на някакво летище пред грамадна птица, която щяла да го отнесе далеч — при кръстницата Мидола, в една страна, където младоженците ходят на сватбено пътешествие, в град, който До търсела, разхождайки пръста си по географската карта.

После пък започнали да виждат Ми само по снимки на списания с лъскави корици. Веднъж тя била с дълги коси и влизала в бална зала, цялата в мрамор и позлата. Друг път била само по бански, излегната на палубата на яхта с бели платна, а краката ѝ били стройни и дълги. А веднъж карала малка кола, върху която се били накачили почти едни върху други много млади хора. Понякога лицето ѝ било не само красиво, но и сериозно. Леко смръщвала вежди над прекрасните си очи, но причината била, че я заслепявало подскачащото по снега слънце. Понякога се усмихвала срещу обектива и в Италия се носела легендата, че някой ден щяла да притежава едно от най-големите богатства в страната.

Дошло време кръстница Мидола да умре, също като феите, в двореца си във Флоренция, в Рим или някъде по Адриатическото крайбрежие. Всъщност тази приказка измислила До и тъй като вече не била малко момиче, знаела, че била само приказка. Но все пак приказката съдържала точно толкова истина, колкото да ѝ пречи да заспи. Кръстница Мидола не била принцеса, а само богата възрастна дама, която все още правела правописни грешки. До я била виждала само на погребения и тя не била нейна кръстница, както и Ми не ѝ била братовчедка. Това били само думи, които обикновено се казват на

децата на прислугата като До и като Ла, защото е мило да се постъпва така, пък и защото подобни неща не вредят на никого.

И ето че До станала на двадесет години, също като дългосатата млада принцеса от кориците на списанията, и всяка година за Коледа получавала шити на ръка обувки от Флоренция. Може би затова се смятала за Пепеляшка.

УБИХ

Изведнъж избликва ярка бяла светлина и ме заслепява. Някой се навежда над мен и един глас пробива главата ми. Чувам викове, които сякаш си отговарят един на друг в далечни коридори, но знам, че всъщност крещя аз. Вдишвам мрак през устата си — мрак, населен с непознати лица и шепот на хора, а после отново умирам — напълно щастлива.

Миг по-късно — след ден, седмица или година — светлината се завръща и пронизва клепачите ми, ръцете ми горят, също и устните, очите ми. Търкалят ме из празни коридори, а аз отново крещя и наоколо пак цари мрак.

Понякога болката се вкопчава в тила ми и пронизва единаединствена точка. А понякога усещам, че ме местят, че ме карат някъде другаде, а божата се разклонява и разлива във вените ми като огнен поток, който пресушава кръвта ми. В мрака често се появява огън, също и вода, но аз вече не изпитвам божа. Огнените езици ме плашат, но пък пръските вода са студени и нежно освежават съня ми. Бих искала всички лица да изтекат като река, а пластове шепот да заглъхнат. Тогава следващия път, когато вдишам мрака, ми се иска той да бъде още по-черен и още по-дълбок, да се бухна в бездънната ледена вода и повече никога да не се връщам.

Внезапно се завръщам, защото болката изтегля тялото ми на повърхността, прониква през очите ми, забива се в тях и ме заковава към бялата светлина. Боря се, вия, чувам виковете си, които са далеч, а пробиващият главата ми глас кънти грубо, но аз не разбирам какво ми казва.

Мрак. Лица. Шепот след шепот. А аз се чувствам добре. О, момиченце, ако започнеш отново с номерата си, ще те ударя през лицето с пожълтелите от тютюна пръсти, каквито са тези на баща ти. Хайде, пиленцето ми, запали цигарата на татко, а после духни пламъка на клечката кибрит...

Светлина. Болката лази по ръцете, по устата, по очите ми. *Не мърдай, не мърдай, малката ми. Така... полека... няма да ти причиня болка. Кислород... Кротувай. Точно така, бъди послушна, бъди много послушна...*

Мрак. *Лице на жена. Две по две — четири, три по две — шест, а после — удари с линия по пръстите ми. Всички излизаме в редица. Отваряй широко уста, когато пееш. Всички лица излизат в редица, вървят две по две. Къде ли е медицинската сестра? Не искам да се шепти в класа. Ще идем да се изкъпем през хубавите дни. Тя говори ли? В началото бълнуваше, а след трансплантацията се оплакваше от ръцете си, но не и от лицето си. Морето. Ако влезеш твърде навътре, ще се удавиш. Оплаква се от майка си, от някаква учителка, която я удряла по пръстите. Вълните заливат главата ми. Косите ми са във водата, а водата поглъща светлината, но тя отново избликва.*

Идвам отново на себе си през една септемврийска утрин. Лицето и ръцете ми са хладни. Лежа по гръб в чисти чаршафи. До леглото ми има прозорец, а срещу мен блести голямо слънчево петно.

Дойде някакъв мъж и ме заговори с нежен, много нежен глас. Времето, през което ми говореше, ми се стори доста кратко. Помоли ме да бъда послушна и да не мърдам нито главата, нито ръцете си. Говореше отчетливо, като отделяше сричките на думите една от друга. Бе спокоен и ми действаше отпускащо. Лицето му бе издължено и костеливо, а очите му — черни. Единствено бялата му престилка ми причиняваше болка. Той осъзна това, понеже затворих очи. След малко се появи отново, но този път носеше сиво вълнено сако. Заговори ме пак. Помоли ме да затварям очи, когато искам да кажа „да“, изпитвам болка. *Да, имам болки в главата. Да, болят ме и ръцете.* Попита ме дали зная какво се е случило. Видя, че не затворих очи и че погледът ми изразяваше отчаяние.

После си отиде и дойде медицинската сестра. Направи ми инжекция, за да заспя. Бе висока, а ръцете ѝ — големи и бели. Разбрах, че лицето ми не е открито като нейното. Направих усилие и усетих върху лицето си превръзката и мазилата. Мислено проследих от единия до другия ѝ край, парче по парче, широката превръзка, която обвиваше врата ми, пълзеше нагоре по тила ми и достигаше горната

част на главата ми, после обвиваше челото ми, заобикаляше очите, а накрая тръгваше към брадичката ми и все се увиваше ли, увиваше... После заспах.

През следващите дни се превърнах в същество, което местят насам-натам, хранят, търкалят по коридорите. Пак отговарях с „да“, като затварях веднъж очи, но ги затварях два пъти, за да кажа „не“. Не исках да викам, но въпреки това виех, когато ми сменяха превръзките, и се мъчех да изразя с очите всичко, което ме потискаше. Бях живо същество, което не може нито да говори, нито да помръдне, животното, на което почистват тялото с кремове, а мозъка — с инжекции. Нещо, което няма нито ръце, нито лице. Нищо.

— Ще свалим превръзките ви след две седмици — съобщи ми лекарят с костеливото лице. — Откровено казано, съжалявам, харесвах ви с тях, защото приличате на мумия.

Бе ми казал името си. Доктор Дулен. Бе доволен, че си спомнях как се казва дори след пет минути и че можех да произнеса името му, без да го видоизменя. В началото, когато се надвесваше над мен, ме наричаше просто „госпожице“, „малката ми“, „умното ми момиче“. А аз повтарях „гоожице“ „маката ми“ и „уното миче“. Знаех, съзнавах, че тези думи са погрешни и че не съществуват, но скованите ми устни ги изричаха по този начин въпреки волята ми. По-късно той нарече този процес „телескопиране“^[1]. Освен това ми обясни, че на фона на всичко останало това било дреболия и нямало да трае дълго.

И наистина ми бяха необходими по-малко от десет дни и вече разпознавах глаголите и прилагателните. Съществителните нарицателни се наместиха в главата ми няколко дни по-късно. Не и съществителните собствени обаче. Не ги разбирах. Мога да ги произнасям правилно като останалите хора, но те не предизвикват у мен никаква асоциация, освен че ме връщат към думите на доктор Дулен. С изключение на някои имена като Париж, Франция, площад „Масена“ или Наполеон, останалите си остават „непокътнати“, затворени в някакво минало, което не си спомням. Просто ги заучавах отново, това е всичко. Но слава богу, не бе необходимо да ми обясняват какво означава да ям, да вървя, нито какво е значението на думи като автобус, череп, клиника, някакво място или определено събитие.

Доктор Дулен казваше, че това било нормално и че не трябвало да се тревожа.

— Спомняте ли си името ми?

— Спомням си всичко, което казвате. Кога ще мога да се видя?

Той се размърда и изчезна от погледа ми. Беше ми трудно да извъртя очите си, за да видя къде е. Върна се с огледало. Тогава се огледах и се видях: очи и уста, стегнати в твърда каска от марли и бинтове.

— Необходим е поне час, за да се махне всичко това, но изглежда, че онова, което се крие под бинтовете, е доста красиво.

Продължаваше да държи огледалото пред мен. Бях се облегла на възглавница и почти седях, но ръцете ми бяха изпънати покрай тялото и завързани за леглото.

— Ще развържете ли ръцете ми?

— Скоро. Но трябва да сте послушна и да не мърдате много-много. Ще ги завързваме само докато спите.

— Виждам очите си. Сини са.

— Да. Сини са. А сега трябва да сте послушна: да не мърдате и да не разсъждавате кой знае колко. Трябва само да спите. Ще дойда пак следобед.

Огледалото изчезна, а с него и *онова нещо* със сините очи и устата. Костеливото лице отново се появи.

— Нани-на, мумийке! — каза доктор Дулен.

Усетих как се свлякох и заех легнало положение. Бих искала да видя ръцете на лекаря. В този момент най-важни бяха лицата, ръцете, очите. Но той си отиде, а аз заспах без инжекция, защото тялото ми бе смъртно уморено. Повтарях си едно име, което, подобно на останалите, ми бе непознато. Моето.

— Мишел Изола. Казват ми Ми или Мики. На двадесет години съм. През ноември ще стана на двадесет и една. Родена съм в Ница. Баща ми все още живее в Ница.

— Кротко, мумийке. Изяждате половината думи и се изморявате.

— Спомням си всичко, което казахте. Живяла съм много години в Италия при леля ми, която умряла през юни. А преди три месеца съм обгоряла по време на пожар.

— Казах ви друго...

— Имала съм кола. Марка Ем Ге^[2]. Номер Те Те Хикс шест-шест-четири-три-едно-три. Бяла.

— Добре, сладка мумийке.

Исках да го задържа, но внезапно изпитах болка в ръцете, която ме прониза чак до тила. Оставах само няколко минути, а после щяха да ми дадат да пия нещо, за да ме приспят. Продължихме.

— Колата ми е била бяла. Марка Ем Ге. Номер Те Те Хикс шест-шест-четири-три-едно-три.

— Ами къщата?

— Построена е върху нос, наречен Кап Каде^[3], между Ла Сиота^[4] и Бандол^[5]. На долния етаж имаше три стаи и кухня, а баните бяха горе.

— По-бавно. А вашата спалня?

— Гледаше към морето и към едно селище — Ле Лек^[6]. Стените ѝ бяха боядисани в бяло и синьо. Ама, казвам ви, че това си е жива идиотщина. Спомням си всичко, което ми казвате.

— Важно е, мумийката ми.

— Важното е, че повтарям думите ви. Не извикват нищо в съзнанието ми. Това са само думи.

— Ще ги повторите ли на италиански?

— Не. Спомням си „камера“, „каза“, „машина бианка“. Вече ви казах това.

— Ами, стига за днес. Когато се почувствате по-добре, ще ви покажа снимки. Дадоха ми три грамадни кутии. Познавам ви по-добре от вас самата, мумийке.

Оперирал ме някой си доктор Шавер. Това станало три дни след пожара, в болницата на Ница. Доктор Дулен разправяше, че хирургическата интервенция на Шавер след двата ми кръвоизлива през същия ден била много красива гледка, защото изобилствала от невероятни прояви на професионално умение, но не пожелавал на никой хирург да я повтори. Сега се намирах в една клиника до

Булонския лес в Париж — клиниката на доктор Дулен, където ме пренесли месец след първата ми операция. В самолета съм направила трети кръвоизлив, тъй като на пилота се наложило да набере височина четвърт час преди да се приземи.

— Доктор Дин ви направи чудесен нос, когато се справихме с усложненията след трансплантациите. Видях калъпа. Уверявам ви, че наистина е прекрасен.

— Ами вие?

— Аз съм шурей на доктор Шавер. Работя в болницата „Сент Ал“. Следя състоянието ви от деня, в който ви докараха в Париж.

— А какво ми направиха?

— Тук ли? Чудесен нос, мумийке!

— А преди това?

— Това вече няма значение, щом сте тук... Имате късмет, че сте само на двадесет години.

— Защо не мога да се срещам с хора? Ако можех да видя някого, например баща ми или, няма значение, някого, когото съм познавала, може би ще си спомня всичко начаса...

— Притежавате изключителна дарба да говорите, малката ми. От многото удари, единият е бил по главата ви и той ни създаде най-много затруднения. Колкото по-малко шокове изживявате сега, толкова по-добре.

Той се усмихваше, протягаше ръцете си към рамото ми и накрая го докосваше, без обаче да го притиска.

— Не се тревожете, мумийке. Всичко ще се оправи. След известно време спомените ви един по един ще се върнат, бавно, полека, без да се насилвате, безболезнено. Съществуват най-различни видове амнезии, почти толкова, колкото са и хората, загубиш паметта си. Но вашата амнезия е много, много мила: ретроградна, частична, без афазия^[7], без и най-малка следа от заекване. Толкова се е разпростряла, толкова е цялостна и пълна, че дупката просто трябва да започне да се стеснява. А това е дребна работа...

Онаглед с палеца и показалеца колко дребна работа е... Усмихваше ми се и стана преднамерено бавно, за да ми попречи да раздвижа твърде рязко очите си.

— Бъдете послушна, мумийке.

Настъпи момент, когато вече бях толкова послушна, че престанаха да ми разтварят три пъти на ден хапче в бульона, който ми даваха. Бе краят на септември, почти три месеца след инцидента. Вече бях в състояние да се преструвам, че спя, и да давам възможност на паметта си да разперва крила, за да се измъкне от клетката си. Появиха се слънчеви улици, палми покрай морето, училище, класна стая, учителка с прибрани коси, червен вълнен бански костюм, а зад тях надничаха празнични нощи с фойерверки, военна музика, шоколад, който ми подава американски войник, и — дупката.

После отново се появяваха безмилостният поток ярка бяла светлина, ръцете на медицинската сестра и лицето на доктор Дулен. А понякога много ясно, обезпокоително ясно, виждах дебелите ръце на касапина с тежките месести, но все пак сръчни пръсти и лицето на угоен мъж с бръсната глава. Това бяха ръцете и лицето на доктор Шавер, които се появяваха в съзнанието ми между две приспивания, между две коми. Бях складирала спомена за него през юли, когато той ме бе довел в този бял безразличен и неразбираем свят. Мислено си правех равносметка: очите ми бяха затворени, а тилът, притиснат към възглавницата, ме болеше. Виждах как равносметката ми се изписваше подробно върху черна дъска. Бях на двадесет години, а доктор Дулен казваше, че американските войници са давали шоколад на малките момиченца през 1944 и 1945 година. Моите спомени датираха от пет или шестгодишна възраст. Значи петнадесет години бяха обвити в мъгла. Изтрити.

Вкопчвах се в собствени имена, защото те не събуждаха нищо в съзнанието ми. Защото не се връзваха с нищо в този нов живот, който ме караха да живея. Жорж Изола е баща ми... Флоренция, Рим, Неапол, Ле Лек, Кап Каде. По-късно научих от доктор Дулен, че напразно съм си блъскала главата в стената.

— Препоръчах ви да гледате спокойно на нещата, мумийке — заяви доктор Дулен. — Щом името на баща ви не ви говори нищо, това означава, че сте забравили и баща си като всички останали. Името му няма нищо общо в случая.

— Да, обаче, когато казвам думата „река“ или думата „лисица“, знам много добре какво означават те. А нима след инцидента съм виждала река или лисица?

— Чуйте ме, детето ми, когато здравето ви позволи, обещавам ви, че ще водим дълъг и предълъг разговор, но за момента искам само да сте послушна. Просто си кажете, че сте затворена в определен процес за определен период от време, който е добре познат на медицината и дори може да се нарече съвсем нормален. Всяка сутрин се срещам с десетина старци, които не са били ударени по главата, но са почти в същото състояние. И те горе-долу си спомнят неща от времето, когато са били пет-шестгодишни. Помнят учителката си, но не и децата или внуците си. Но това не им пречи да играят белот. Забравили са почти всичко, но не и белота, нито пък как да си свиват цигари. Така е... Така става. В момента вие ни създавате грижи именно с амнезия от подобен сенилен характер. Ако бяхте на сто години, щях да ви кажа: „Радвайте се на живота си“, щях да се натъжа и да се откажа да ви лекувам. Но вие сте едва на двадесет и вероятността да останете в това състояние е едно към милион. Разбирате ли какво ви казвам?

— Кога ще мога да видя баща си?

— Скоро. След няколко дни ще ви махнат тази средновековна обвивка от лицето, а после ще видим.

— Бих искала да знам какво точно се е случило.

— На по-късен етап, мумийката ми! Има неща, в които трябва да съм сигурен... Ако остана прекалено дълго тук, ще се уморите. И така, номерът на колата ви беше?

— Шест-шест-четири-три-едно-три Те Те Хикс.

— Нарочно ли го казвате обратно?!

— Да, нарочно! Писна ми! Искам да движа ръцете си! Искам да видя баща си! Искам да изляза оттук! Всеки ден ме карате да повтарям едни и същи идиотщини! Писна ми!

— Бъди послушна, мумийке!

Вдигнах едната си ръка. Грамаден гипсов юмрук. Това бе вечерта на кризата ми. Така я нарече лекуващият персонал. Дойде медицинската сестра. Отново завързаха ръцете ми. Доктор Дулен стоеше прав до отсрещната стена и ме гледаше втренчено, а очите му бяха изпълнени с унижение и горчивина. Направиха ми инжекция. Видях, че влизат други сестри и лекари. Мисля, че тогава за първи път се притесних как изглеждам. Имах усещането, че се виждам с очите на околните. Сякаш се раздвоявах в тази бяла стая с бяло легло.

Безформено нещо с три дупки: грозно, посрамено, виещо. Защото аз виех от ужас.

Доктор Дин ме посети няколко пъти през следващите дни. Говореше ми като на малко петгодишно момиченце — прекалено разглежено и прекалено пакостливо, чиито хрумвания трябва да се парират в зародиш.

— Ако започнете отново с тази комедия, не отговарям какво ще намерим, когато свалим превръзките ви. И тогава ще трябва да разчитате единствено на себе си.

Доктор Дулен не се появи през цялата дълга седмица. Поисках да го повикат. Медицинската сестра, която сигурно бяха тормозили и упреквали за „кризата ми“, отговаряше неохотно на въпросите ми. Развързваше ми ръцете всеки ден и не откъсваше очи от мен. Бе подозрителна и постоянно нащрек. Не се чувстваше добре.

— Вие ли бдите над мен, когато спя?

— Не.

— А кой тогава?

— Друга сестра.

— Бих искала да видя баща си.

— Не сте в състояние да понесете срещата.

— Тогава — доктор Дулен.

— Доктор Дин не разрешава.

— Кажете ми нещо.

— Какво?

— Все едно. Говорете ми нещо.

— Забранено е.

Гледах големите ѝ бели ръце, които ми изглеждаха красиви и способни да ме утешат. Накрая тя срещаше погледа ми и очевидно се смущаваше.

— Престанете да ме наблюдавате.

— Всъщност вие ме наблюдавате.

— Налага се — обясняваше тя.

— На колко години сте?

— На четиридесет и шест.

— От колко време съм тук?

— От седем седмици.

— А през тези седем седмици вие ли ме наблюдавахте и се грижехте за мен?

— Да. Достатъчно. Стига.

— Каква бях през първите дни? Какво правех?

— Не помръдвахте.

— Бълнувах ли?

— Понякога.

— И какво казвах?

— Нищо интересно...

— Какво например?

— Не си спомням.

След още една безкрайна седмица, която ми се стори цяла вечност, доктор Дулен влезе в стаята ми. Под мишницата си носеше някакъв пакет. Бе облечен в шлифер, целият в петна. Не го съблече. Дъждът удряше по стъклата на прозореца точно до леглото ми. Лекарят дойде при мен и докосна рамото ми, както правеше обикновено — много бързо, без да го притиска, и ме поздрави с: „Добър ден, мумийке!“

— Дълго ви чаках — започнах аз.

— Знам. Затова съм ви подготвил подарък! — отвърна той.

После ми заобяснява, че някой отвън го накарал да ми донесе цветя веднага след „кризата“... Носеше букет хризантеми, тъй като жена му ги обичала, а заедно с него — и ключове от кола. Показа ми ключодържателя. Бе кръгъл, златен и с часовник. Много полезен при паркирането в синя зона.

— Баща ми ли е подаръкът?

— Не. Едно лице, което пое грижите за вас след смъртта на леля ви. През последните години сте го срещали много по-често от баща си. Лицето е жена. Името ѝ е Жан Мюрно. Тя пристигна след вас в Париж. Искановини за вас три пъти дневно.

Казах му, че това име не ми говори нищо. Тогава той взе стол и седна, нагласи алармата на часовника и постави ключодържателя до ръката ми върху леглото.

— След четвърт час часовникът ще звънне и тогава ще трябва да си тръгна. Добре ли сте, мумийката ми?

— Бих предпочела да не ме наричате така.

— Утре вече няма да ви наричам така. Сутринта ще ви отведат в операционната. Там ще свалят превръзките ви. Доктор Дин смята, че всичко е зараснало.

Доктор Дулен разви пакета, който бе донесъл. Вътре имаше много снимки. Мои. Показа ми ги една по една, като неотлъчно следеше реакцията ми. Сякаш не очакваше да предизвикат някакъв спомен у мен. Така си беше. Виждах младо момиче с черни коси, което ми се струваше доста красиво. То бе все усмихнато, фигурата му — нежна и крехка, а краката — дълги. На някои снимки бе на шестнадесет, на други — на осемнадесет години.

Снимките бяха на гланцирана хартия. Бяха наистина прекрасни, но ми подеждяха ужасно зле. Дори не се опитвах да си припомня момичето със светлите очи, нито пък пейзажите, които лекарят ми показваше един след друг. Още след първата снимка бях осъзнала, че усилията му са изгубено време. Гледах се ненаситно и бях щастлива, но същевременно и по-нешастна от когато и да било, след като бях отворила очи под натиска на бялата светлина върху клепачите ми. Имах желание и да се смея, и да плача. Накрая започнах да плача.

— Хайде, пиленце, не бъдете глупава — каза Дулен.

После прибра снимките, въпреки че имах желание да ги гледам още и още.

— Утре ще ви покажа други снимки, на които не сте сама, а с Жан Мюрно, с леля ви, с баща ви и приятели, с които сте се срещали редовно допреди три месеца. Не трябва да таите големи надежди, че те ще ви отведат във вашето минало. Но все пак ще ви помогнат.

Казах „да, добре“ и че му имам доверие. А в това време ключодържателят до ръката ми извънтя.

Върнах се от операционната без количка, подпомагана от медицинската сестра и някакъв асистент на доктор Дин. Тридесет стъпки по коридора. Изпод кърпата, която покриваше главата ми, виждах само плочите, с които бе покрит. Те бяха черни и бели. Сложиха ме на леглото. Ръцете ми бяха по-уморени от краката, защото все още бяха в тежки шини. Настаниха ме така, че да съм седнала, с възглавница зад гърба ми. Доктор Дин, вече по сако, дойде в стаята ми.

Изглеждаше доволен. Гледаше ме с любопитство и следеше всяко мое движение. Усецах голото си лице студено като лед.

— Искам да се видя.

Той направи знак на сестрата. Бе дребен мъж, но със здраво, набито тяло. Косите му бяха доста оредели. Медицинската сестра дойде до леглото ми с огледалото, в което се бях огледала преди две седмици, когато носех бялата си маска. Лицето ми. Очите ми. Носът ми бе малък и прав. Кожата ми бе силно опъната върху добре очертаните ми скули. А издутите ми устни бяха разтворени в слаба, тревожна и малко плачлива усмивка. Тенът на лицето ми не бе смъртноблед, както очаквах, а розов и свеж. Като цяло лицето ми бе приятно, но изражението му не бе естествено, защото все още не смеех да движа мускулите си. Стори ми се малко азиатско заради подчертаните скули и леко изтеглените към слепоочията очи. Бе неподвижно, но изглеждаше разстроено заради двете хладни сълзи, които се стичаха по бузите ми. После се появиха още, и още. Лицето ми потъна в мъгла и вече не го виждах в огледалото.

— Косите ви ще пораснат — увери ме сестрата. — Погледнете какви са станали само за три месеца. А миглите ви ще бъдат по-дълги от преди.

Казваше се госпожа Реймонд. Решеше ме, доколкото бе във възможностите ѝ. Редеше кичур по кичур трите пръста коси, които скриваха белезите ми, за да им придаде обем. Чистеше врата и лицето ми със стерилен памук. Приглаждаше веждите ми. Като че ли вече не ми се сърдеше за „кризата“. Всеки ден ме гласеше като за сватба и все повтаряше:

— Приличате на бронзова статуетка, а също и на Жана д'Арк... Знаете ли коя е Жана д'Арк?

Бе ми донесла голямо огледало някъде отвън, както я бях помолила. Гледах се постоянно в него, докато заспя. Вече разговаряше с мен по-охотно, особено в следобедните часове. Сядаше на стол до леглото ми и плетеше, а от време на време и пушеше. Бе толкова близо до мен, че ако се наведеше малко, в огледалото можеха да се видят двете ни лица.

— Отдавна ли сте сестра? — питах аз.

— От двадесет и пет години, а тук съм от десет.

— Имали ли сте вече пациентка като мен?

— Има много хора, които искат да променят формата на носа си...

— О, не говоря за тях.

— Грижех се за една жена, която бе изгубила паметта си. Отдавна.

— Оправи ли се?

— Ами тя бе доста възрастна...

— Покажете ми още снимки.

Тя отиде до шкафа и взе кутията, която бе оставил доктор Дулен. Показа ми много лица, които не ми говореха нищо и не предизвикваха никаква асоциация у мен. Сега го нямаше дори и удоволствието от първия контакт с тях, когато вярвах, че съм на път да открия на кого принадлежат тези образи на хора, запечатани във формат 9 на 13 сантиметра. Гледах за двадесети път момичето, което съм била аз самата. То вече ми харесваше по-малко от момичето, чието лице ме гледаше от огледалото сега. Също така гледах много пъти и една пълна, дори затлъстяла жена с пенсне... Леля ми Мидола. Никъде не се усмихваше. Беше все с плетени на ръка шалове на раменете и винаги седнала.

Гледах и Жан Мюрно, която е била безкрайно предана на леля ми цели петнадесет години, а сега нито за миг не се била отделила от мен през шестте или седемте седмици от инцидента. А когато след операцията в Ница ме довели в Париж, дошла да живее тук. Присадената кожа с размери двадесет и пет на двадесет и пет сантиметра била от нея. Както и цветята в стаята ми, които сменяха всяка сутрин. Както и нощниците, които засега се задоволявах да гледам, защото не ми даваха да ги облека, както и бутилките шампанско, които редяха до стената. И лакомствата, които госпожа Реймонд раздаваше на колегите си.

— Вие виждали ли сте я? — попитах я аз.

— Младата жена ли? О, да, много пъти. След няколко дни и вие ще се срещнете с нея.

— Тя разговаря ли с вас?

— Да. Много пъти.

— И какво ви каза?

— Грижете се добре за моята малка... Била нещо като довереница на леля ви, нещо като секретарка, че и управителка. Грижела се и за вас в Италия. Леля ви не можела да се движи.

Снимките показваха Жан Мюрно като висока спокойна жена, по-скоро хубава, по-скоро добре облечена, по-скоро строга. Стоеше до мен само на една-единствена снимка. На нея и двете носехме тесни панталони и вълнени шапки с пискюли. Въпреки пискюлите, въпреки усмивката на младото момиче, с други думи — аз, снимката не оставяше впечатлението, че сме радостни и безгрижни, нито пък че изпитваме приятелски чувства една към друга.

— Имам чувството, че тя ми се сърди за нещо.

Госпожа Реймонд обърна снимката, за да я види по-добре, и кимна с глава. Изражението на лицето ѝ излъчваше някакъв фатализъм.

— Ами може да сте ѝ дали основание да ви се сърди. Правили сте доста бели.

— Кой ви каза това?

— Вестниците.

— А, така ли?

Юлските вестници бяха описали подробно пожара в Кап Каде. Доктор Дулен бе запазил броевете, където ставаше дума за мен и за другото младо момиче, но все още не искаше да ми ги покаже. Снимките на другото момиче също бяха в кутията. Всичките ми роднини, близки и приятели бяха там — и старите, и младите, и приятните, и несимпатичните. Всички ми се усмихваха сковано, но ми бяха съвършено непознати. Ох, колко бях уморена от техните усмивки!

— Уморих се. Стига ми за днес.

— Искате ли да ви прочета нещо?

— Писмата на баща ми.

От него имаше три писма, а от роднини и приятели, които не познавах вече — поне сто. С пожелания за скорошно оздравяване. Например: „Живеем в постоянна тревога“, „Вече не мога да спя от безпокойство“, „Горя от нетърпение да те притисна в обятията си“, а обръщенията бяха „Скъпа Ми“, „Моя Мики“, „Скъпа моя“, „Нежна Ми“, „Клето дете“.

Писмата на баща ми бяха мили, изпълнени с безпокойство, плахи, дори срамежливи, но и разочаровани. Две момчета ми бяха

писали на италиански, а едно друго, което се бе подписало Франсоа, заявяваше, че съм щяла да бъда вечно негова и че щял да ме накара да забравя целия този ад.

Жан Мюрно ми бе написала само кратка бележка два дни преди да ми свалят „маската“. Бяха ми я дали после, заедно с всички писма. Вероятно заедно с бележката са били изпратени захаросани плодове или копринено бельо, а може би и мъничкият часовник, който носех на китката си. Там тя бе написала: „Моя Ми, моя обич, мое нежно пиленце, не си сама, кълна ти се... Не се безпокой и не се страхувай от нищо. Не се чувствай нещастна. Целувки, Жан“.

Не бе необходимо да ми четат бележката. Знаех я наизуст.

Свалиха ми превръзките и шините, които парализираха ръцете ми. Подадох ми бели памучни ръкавици — меки като перушина, и не ми позволиха да видя в какво състояние са ръцете ми.

— Трябва ли да нося тези ръкавици?

— Най-важното е да можете да си служите с ръцете. Костите ви не са деформирани. Ставите ще ви болят само няколко дни. Няма да ставате за часовникар, но пък и няма да бъдете инвалид в ежедневието. Лошото е, че ще се наложи да се откажете от тениса.

Тези думи произнесе не доктор Дин, а един от двамата лекари, които бе довел със себе си. Те отговаряха доста грубичко на въпросите ми, за да не изпадна в самосъжаление. В продължение на няколко минути ме караха да свивам и разтварям пръстите си, искаха да ги разтварям широко и да ги слагам върху техните. Накрая се ометоха, като преди това ми определиха час за рентгенова снимка след две седмици.

Тази сутрин бъкеше от лекари. След тези двамата цъфна някакъв кардиолог, а после пък доктор Дулен. Аз ходех насам-натам из буквално задръстената от цветя стая, облечена в пола от груба синя вълна и бяла блуза. Кардиологът разкопча блузата ми, за да преслуша сърцето ми, и каза, че било в добро състояние. Мислех за ръцете си, които щях да огледам не след дълго, когато останех сама. Естествено, за тази цел щях да сваля ръкавиците. Мислех и за обувките с високи токове, които не затрудниха вървежа ми, но все пак... Ако бях станала отново момиченце на пет години, в чиято по-нататъшна памет всичко

се бе изличило, тези токчета, дамските чорапи и червилото би следвало да ме учудят.

— Досадна сте — заяви доктор Дулен. — Поне десет пъти ви казах да не се вторачвате в подобни глупости. Ако сега ви поканя на вечеря и държите вилицата правилно, какво ще докаже това? Че ръцете ви имат по-добра памет от вас самата? Дори ако ви сложа пред волана на кола, след като направите някоя и друга засечка със скоростите, защото не сте свикнали с модел четиристотин и три, полака-лека ще започнете да шофирате съвсем нормално. Смятате ли обаче, че това ще ни помогне с нещо?

— Ами, не знам. Вие би трябвало да ми обясните...

— Би трябвало и да ви задържа още няколко дни тук. За съжаление, настояват да ви измъкнат от болницата. Нямам никакво правно основание да ви задържа. Освен ако вие самата не пожелаете това. И дори не знам дали имам право да искам от вас подобно нещо.

— А кой настоява да ме измъкне оттук?

— Жан Мюрно. Казва, че не издържала повече.

— Ще я видя ли?

— Защо смятате, че допуснахме цялата тази суматоха?

Без да ме погледне, показа с ръка стаята, отворената врата, госпожа Реймонд, която редеше дрехите ми, и една друга сестра, която събираше бутилките с шампанско, натрупаните на купчини книги, които не бяха успели да ми прочетат.

— Защо искате да остана?

— Излизате оттук с приятно лице, със стабилизирано сърчице, ще можете да си служите с ръцете си, а третата гънка на челния дял в лявото ви полукълбо^[8] като че ли се държи прекрасно, но все пак разчитах, че ще излезете и със спомените си...

— Третата — каква?

— Третата гънка на челния дял в мозъчната кора. Лявото полукълбо. Там бе първият ви кръвоизлив. Афазията, която наблюдавах в началото, вероятно е била причинена оттам. А това няма нищо общо с останалото.

— А какво е останалото?

— Не знам. Вероятно това е страхът, който сте изпитали по време на пожара. Или пък шокът. Когато къщата горела, вие сте се втурнали стремглаво навън. Намерили са ви в подножието на стълбите

пред къщата, а черепът ви зеел. Отворът бил повече от десет сантиметра. Във всеки случай, амнезията, от която страдате, няма никаква връзка с мозъка. Отначало мислех, че има, но това е друга тема.

Седях върху неоправеното легло, а ръцете ми в бели ръкавици почиваха върху коленете ми. Казах му, че искам да си отида, че вече и аз самата не издържам. И че след като видя Жан Мюрно и след като поговорях с нея, всичко ще си дойде на мястото.

Той примирено разпери ръце.

— Тя ще дойде следобед. Несъмнено ще поиска да ви отведе веднага. Ако останете в Париж, ще се виждаме в клиниката или в кабинета ми. А ако тя ви отведе в Южна Франция, на всяка цена трябва да повикате доктор Шавер.

Говореше с горчивина и виждах, че ми се сърдеше. Казах му, че ще го посещавам често, но че ще откача, ако остана още малко в тази стая.

— Всъщност е възможно да допуснете само една лудост — каза ми лекарят. — Да си кажете: „Хм! Спомени... имам време да си създам и други“. Но по-късно ще съжалявате.

Остави ме да размишлявам върху думите му. Тази мисъл между другото вече ми бе минавала през ума. Откакто имах лице, петнадесетте изтрити години ме тревожеха далеч по-малко. Усецах търпима болка в тила, както и лека тежест в главата, но тя щеше да изчезне. А когато се гледах в огледалото, виждах себе си. Очите ми бяха очи на малка бронзова статуетка. Навън ме очакваше животът и аз бях щастлива, пък и се харесвах. Толкова по-зле за „другата“, тъй като аз бях „тази“.

— Всъщност всичко е много просто: когато се оглеждам в огледалото, направо се прехласвам по себе си и дори изпитвам безумна любов към собствената си личност!

Ето какво казах на госпожа Реймонд, докато се въртях в кръг, за да се завърти и полата ми. Само че краката пречеха на ентузиазма ми. Без малко да загубя равновесие и затова се спрях и начаса замръзнах от учудване: Жан бе дошла...

Стоеше на прага на стаята. С едната си ръка държеше топката на вратата, а лицето ѝ бе странно неподвижно. Косите ѝ бяха по-светли, отколкото си ги представях. Бе облечена в бежов тайор, който отразяваше слънцето. Имаше още нещо, за което не си бях дала сметка, докато разглеждах снимките. Бе много, много висока, стърчеше с една глава над мен. Наистина лицето, стойката и поведението ѝ не ми бяха съвсем непознати. За секунда си помислих, че миналото ми ще избликне подобно на мощна гигантска вълна, която ще ме нарани жестоко или дори убие. Вероятно това се дължеше на пируетите ми или пък на тази близка жена, чието присъствие усещах, както човек усеща присъствието на близки хора в сънищата си. Тръшнах се на леглото и скрих лицето и косите си в обвитите ми в бели ръкавици ръце, сякаш се срамувах.

Миг по-късно, когато госпожа Реймонд излезе деликатно от стаята, видях как устните на Жан се разтварят и чух гласа ѝ — дълбок и нежен, който ми бе познат и близък като погледа ѝ, а после тя дойде при мен и ме взе в прегръдките си.

— Не плачи.

— Не мога да се въздържа.

Целунах я по бузата, после по врата, съжалявах, че мога да я докосвам само през ръкавиците. Парфюмът ѝ също ми бе познат и го бях усетила с обонянието си насън. С глава, опряна на гърдите ѝ, чувствах срам, защото тя нежно рошеше косите ми, прикриващи белезите по главата. Казах ѝ, че се чувствам нещастна и че бих искала да замина с нея, а също и че тя не може дори да си представи с какво нетърпение я бях чакала.

— Нека те погледам.

Не исках да ме гледа, но тя повдигна главата ми, а вперените ѝ в мен очи, които бяха толкова близо до моите, за миг ми дадоха надеждата, че спомените ми ще се върнат. Очите ѝ бяха златисти, твърде светли, но дълбоко в тях се криеше някакво колебание.

Тя също се запознаваше с мен. Изучаваше ме внимателно, а в погледа ѝ се четеше объркване и смущение. Накрая повече не можех да понасям „огледа“: очевидно Жан търсеше върху лицето ми нещо от предишното момиче. Хванах я за китките и като хълцах, я отблъснах.

— Отведете ме оттук, моля ви. И не ме гледайте така! Аз съм — Ми, но не ме гледайте.

Тя продължи да гали и целува косите ми, като ме наричаше „скъпа“, „пиленцето ми“ и „ангел мой“, а после влезе доктор Дулен, който сериозно се притесни от сълзите ми, а също и от ръста на Жан, която се изправи и бе по-висока от всички в стаята. Бе по-висока от него, от асистентите му, от госпожа Реймонд.

Последваха безброй препоръки какви грижи да се полагат за мен, които аз не чувах, или по-скоро не желяех да чуя. Стоях права и се гуших в Жан. Тя ме бе прегърнала с едната си ръка и им говореше с гласа на кралица, която отвежда детето си — нейната Ми. Чувствах се добре и не се страхувах от нищо. Жан закопча копчетата на палтото ми от еленова кожа, което вероятно често съм носела, тъй като бе доста потъмняло по ръкавите. Нагласи баретата върху косите ми и обви с шал врата ми. После ме поведе по коридорите на клиниката към някаква стъклена врата, през която нахлуваше слънце и заслепяваше погледа ми.

Отвън имаше бяла кола с черен гюрук. Жан ме настани вътре, затвори вратата и седна зад волана. Бе спокойна и мълчалива. От време на време ме поглеждаше и ми се усмихваше, а после спонтанно ме целуваше по слепоочието. Потеглихме. Колата се движеше по настлана с чакъл алея. Порталът се отвори. Видях големи алеи с дървета от двете им страни.

— Това е Булонският лес — каза ми Жан.

Бях уморена и очите ми се затваряха. Усетих, че се хлъзгам по седалката и че главата ми се отпуска върху полата ѝ от мъхест плат. Гледах въртящия се волан. Наистина живеех и се чувствах щастлива. Заспах.

Събудих се. Лежах на нисък диван, а краката ми бяха покрити с одеяло на едри червени карета. Стаята бе огромна и осветена от поставени върху маси лампи. Бяха много, но не прогонваха напълно мрака от ъглите. Далеч, много далеч от мен, на около тридесет крачки, имаше камина, а в нея гореше огън. Станах, а главата ми страшно тежеше, но бе празна — по-тежка и по-празна от всякога. Отидох при камината, примъкнах едно кресло до нея, а после задряхах.

По-късно осъзнах, че Жан се е надвесила над мен. Чух гласа ѝ или по-скоро шепота ѝ. А по-късно като че ли си спомних за кръстницата ми Мидола, седнала в инвалидния си стол, с оранжев шал на раменете — грозна, направо ужасна... Отворих очи. Виеше ми се

свят, всичко наоколо бе в мъгла, като през стъкло, върху което падат капки дъжд. Постепенно светът се проясни. Бялото лице и русите коси на Жан бяха над мен. Имах чувството, че ме е наблюдавала дълго.

— Добре ли си?

Отговорих ѝ, че съм добре, и протегнах ръце към нея. Прегърнах я и ръцете ми се сплетоха зад косите ѝ, които докосваха бузата ми. Видях огромната стая, чиито стени бяха покрити с ламперии, а също и лампите, както и потъналите в мрак ъгли и дивана, откъдето бях дошла дотук. Одеялото бе върху коленете ми.

— Къде сме всъщност?

— В една къща, която наех за известно време. Ще ти обясня... Добре ли си? Заспа в колата.

— Студено ми е.

— Ами, свалих ти палтото. Може би не трябваше.

Жан започна да масажира енергично тялото ми, ръцете, областта над кръста, за да ме стопли. Засмях се. Тя се отдръпна, а лицето ѝ бе безизразно, но аз отново видях в дъното на очите ѝ познатото ми вече колебание. А после неочаквано тя също се засмя и смехът ѝ се смеси с моя. После ми подаде чаша, която бе оставила върху килима.

— Пий. Това е чай.

— Дълго ли съм спала?

— Около три часа. Пий сега.

— Сами ли сме тук?

— Не. Има готвачка, както и прислужник. Не знаят нищо. Пий. Не се появиха, когато те смъкнах от колата. Донесох те дотук сама. Отслабнала си. Ще трябва доста да се потрудя, за да си върнеш бузките. Когато беше малка, ме мразеше, защото все те карах да ядеш.

— Мразела съм ви? Така ли?

— Пий. Не, не ме мразеше. Бе на тринадесет години и ребрата ти се брояха. Не можеш да си представиш колко се срамувах от това. Пиеш ли си чая?

Изпих чая на един дъх. Той бе изстинал. Вкусът му ми бе познат, въпреки че не ми хареса особено.

— Не ти ли хареса?

— Не особено.

— Преди ти харесваше.

От сега нататък постоянно щеше да се говори за „преди“... Казах на Жан, че през последните дни в клиниката ми бяха давали по малко кафе и че ми действаше добре. Жан отново се наведе над креслото и ми каза, че ще ми даде каквото поискам. Най-важно било, че съм тук — жива и здрава.

— Преди малко в клиниката не ме познахте. Лъжа ли се?

— Напротив, познах те. Само, моля те, не се обръщай към мен на „ви“...

— Значи ме позна?

— Да, пиленцето ми... — каза ми тя. — За първи път те видях на летището в Рим. Беше мъничка, съвсем мъничка, с голям куфар. Изглеждаше объркана и изгубена като сега. А кръстницата ти ми каза: „Мюрно, ако не понапълнее, ще те уволня!“. Хранех те, миех те, обличах те, научих те да говориш италиански, да играеш тенис, да играеш на дама, да танцуваш чарлстон, всичко. Дори те набих по дупето два пъти. За периода между тринадесетата и осемнадесетата си година не си се отделяла от мен за повече от три дни. Беше си моето момиче. Моята дъщеря. Твоята кръстница все ми повтаряше: „Ти отговаряш за нея!“. И това наистина бе мое задължение. А сега всичко започва отново. Ако не станеш такава, каквато бе преди, ще се самоуволня.

Тя се заслуша в смеха ми и се вгледа в мен толкова настойчиво, че той секна.

— Какво има?

— Нищо, скъпа. Стани.

Хвана ме за ръка и ме накара да вървя из стаята. Отстъпи назад и пак започна да ме наблюдава. Направих няколко крачки, а тилът ме болеше. Усещах краката си тежки като олово. Когато Жан отново се приближи към мен, си помислих, че се опитва да прикрие уплахата и разочарованието си, за да не ме обезсърчи. Успя да ми се усмихне и усмивката ѝ вдъхваше доверие — все едно че винаги съм била такава като сега: с подчертани скули, късо носле и три пръста коса. Някъде далеч в къщата часовник отмери седем удара.

— Толкова ли съм се променила? — попитах аз.

— Лицето ти е променено. А освен това си уморена. Нормално е движенията и походката ти да не са същите. Ще трябва да свикна.

— Как се случи това?

— По-късно ще говорим за това, скъпа.

— Искам да си припомня каква съм била, а също и теб, себе си, леля Мидола, баща ми, останалите. Искам да си ги спомня.

— Ще си спомниш.

— Но защо сме тук? Защо не ме отведеш веднага на място, където познавам всички и където хората ме познават?

Тя ми отговори на този въпрос едва три дни по-късно. За момента само ме притискаше към себе си, люлееше ме в прегръдката си, казваше, че съм била малкото ѝ момиченце, че никой повече нямало да ми причини зло, защото вече нямало да ме остави сама.

— Значи си ме изоставила?

— Да. Седмица преди инцидента. Имах да уреждам разни неща за кръстницата ти в Ница. Когато се върнах във вилата, ти бе полумъртва, лежеше долу, в подножието на стълбите отпред. Побърках се, докато намеря линейка и лекари, докато повикам полицията.

Бяхме в друга стая — гигантска трапезария с тъмни мебели, чиято маса бе дълга поне десет стъпки. Седяхме една до друга, а одеялото на червени карета бе метнато върху раменете ми.

— А отдавна ли бях в Кап Каде?

— От три седмици — бе отговорът ѝ. — Яж, ако не ядеш, ще млъкна.

Поглъщах парчета стек и в замяна получавах късчета от миналото си.

Така, докато се хранехме, си разменяхме реплики в огромна стая в една мрачна къща в Ньойи. Сервираше ни готвачка с плахи движения, която наричаше Жан просто „Мюрно“ — без „госпожо“ или „госпожице“.

— Другото момиче бе твоя приятелка от детинство — продължи Жан. — Израснахте заедно в една и съща къща в Ница. Майка ѝ идваше да пере дрехите и бельото на майка ти. Пътищата ви се разделиха, когато бяхте на около осем-девет години, но се срещнахте отново тази година през февруари. Девојката работеше в Париж. Ти се привърза към нея. Казваше се Доменика Лой.

Жан ме наблюдаваше в очакване върху лицето ми да се появи изражение, което да ѝ покаже, че си спомням нещичко. Само че тя ми разправяше историята на човешки същества, чиято съдба ме потрисаше, но които ми бяха напълно непознати.

— Момичето, което е загинало, нали?

— Да. Откриха Доменика в изгорялата част на вилата. Очевидно ти си се опитала да я измъкнеш от стаята ѝ, преди да обгориш. Огънят бе изгорил нощницата ти. Сигурно си искала да изтичаш към басейна. Има басейн в градината. Половин час по-късно те намерих в подножието на стълбите. Бе два часа след полунощ. Бяха дотичали хора по пижами, но никой не смееше да те докосне, цареше паника и всички се чудеха какво да направят. Пожарникарите от Ле Лек пристигнаха веднага след мен. Отведоха те в Ла Сиота, в лечебницата на корабостроителниците. През нощта успях да намеря линейка от Марсилия, но накрая се наложи да дойде хеликоптер. Откараха те в Ница и на сутринта те оперираха.

— Какво ми беше?

— Вероятно си паднала върху последните стъпала, докато си тичала, за да излезеш от къщата. А може и да си искала да скочиш от прозореца и да си се хвърлила от първия етаж. От разследването не научихме нищо. Едно е сигурно: паднала си надолу с главата по стълбите. Лицето и ръцете ти бяха обгорени. Имаше изгаряния и по тялото, но по-малко. Нощницата все пак те е предпазила. Пожарникарите ми обясниха всички тези неща, но съм ги забравила. Беше гола, черна от главата до петите, с изгорели парцали плат по ръцете и в устата. По главата ти нямаше коса. Хората, които заварих да се суетят около теб, те смятаха за мъртва. А на главата си, над челото, имаше дупка колкото дланта ми. През първата нощ именно това нараняване ни тревожеше най-много от всичко. А по-късно, след като доктор Шавер те оперира, подписах документ да ти се присади кожа. Защото твоята кожа не се възстановяваше.

Жан Мюрно говореше, без да ме поглежда. Всяко нейно изречение пробиваше главата ми като свредел. Тя бутна назад стола си и вдигна полата си. Тогавя видях кафяво петно на дясното ѝ бедро, над чорапа: белега от взетата за присаждане кожа.

Скрих лице в ръцете си и се разплаках. Жан сложи ръка на рамото ми и останахме така доста време, докато не влезе готвачката, която донесе поднос с плодове и го постави на масата.

— Ще ти разкажа всичко — каза Жан. — Ще ти разкажа всичко, за да го знаеш, и ти ще си спомниш всичко.

— Знам това...

— Но сега си тук и вече нищо не може да ти се случи. Така че останалото вече няма значение.

— А как е станал пожарът?

Тя се изправи. Полата ѝ отново покри краката ѝ. После отиде до един бюфет и си запали цигара. За момент задържа запалената клечка кибрит и ми я показа.

— Изтичане на газ в стаята на другото момиче... Няколко месеца преди инцидента бяхме прокарали газ във вилата. Разследването показва, че една от муфите в инсталацията е била зле монтирана. А контролният пламък на бойлера в едната от баните е причинил експлозия.

После духна клечката.

— Ела при мен — прошепнах ѝ аз.

Тя се приближи и седна до мен. Протегнах ръка и взех цигарата, а после си дръпнах от нея. Стори ми се приятно, успокояващо.

— Пушех ли преди?

— Стани — каза Жан. — Ще се поразходим...

В една стая с нисък таван и легло, където можеха да легнат четири болни момичета, Жан ми подаде някакво поло, палтото ми от еленова кожа и зеления ми шал. Хвана обвитата ми в ръкавица ръка и ме поведе през пусти помещения към някакво антре, настлано с мраморни плочи, по които отекваха стъпките ни. Излязохме навън, в градината с мрачните силуети на много дървета и Жан ме накара да се кача в колата, с която бяхме дошли следобеда.

— В десет часа те слагам да спиш, но сега трябва да ти покажа нещо. А след няколко дни вече ще ти давам да караш...

— Каж ми пак името на другото момиче.

— Доменика Лой. Наричаха я До. Когато бяхте малки, имаше и още едно момиченце, което почина от ревматизъм или нещо подобно. Казваха ви, че сте братовчедки, защото бяхте на една и съща възраст. Името ѝ бе Анжела. И трите бяхте от италиански произход. Ми, До и Ла. Нали разбираш сега откъде идва прякорът на леля ти?

Жан караше бързо по ярко осветени булеварди.

— А истинското ѝ име беше Сандра Раферми. Бе сестра на майка ти.

— Кога е починала майка ми?

— Ти бе на осем или девет години. Не знам точно. Дадох те в пансион... Четири години по-късно леля ти получи разрешение да те вземе при себе си. Рано или късно щеше да го научиш. Упражнявала е доста жалък занаят в младостта си. Но по онова време вече беше дама, при това — богата. Обувките, които ти и аз носим, са произведени във фабриките на леля ти...

После Жан сложи ръка върху коляното ми и каза, че ако предпочитам, можело да ги наричам „моите фабрики“, защото госпожа Раферми била мъртва.

— Ами ти не обичаше ли леля ми?

— Не знам — отвърна Жан. — Обичам теб. Всичко останало ми е безразлично. Бях едва на осемнадесет години, когато започнах да работя при госпожа Раферми. Преди това работех в един от цеховете на фабриката във Флоренция. Слагех токове на обувките. Бях сама и така изкарвах прехраната си. През хиляда деветстотин четиридесет и втора година. Един ден леля ти дойде във фабриката и първото нещо, което получих от нея, бе плесница, но аз ѝ я върнах. А последният ѝ дар пак бе плесница, през май тази година, една седмица преди да умре, само че този път не ѝ я върнах.

— А аз обичах ли леля си?

— О, не.

Дълго мълчах и безуспешно се опитвах да открия някое от лицата на снимките, като например седнала в кресло стара жена с пенсне на носа.

— А обичах ли Доменика Лой?

— Че кой не би я обикнал! — възкликна Жан.

— А теб обичах ли?

Тя обърна глава и на светлината на уличните лампи видях очите ѝ. После енергично вдигна рамене и ме осведоми, че скоро сме щели да пристигнем. Внезапно се почувствах зле, толкова зле, сякаш сърцето ми се късаше от мъка. След това взех ръката ѝ. Колата рязко се отклони встрани. Помолих я да ми прости и тя несъмнено помисли, че ѝ искам прошка заради колата.

Жан ми показа Триумфалната арка, площад „Конкорд“, градините „Тюйлери“, Сена. А после и площад „Мобер“, където спряхме на някаква малка уличка, която се спускаше към реката.

Всъщност спряхме пред хотел, на чиято табела бе написано „Хотел «Виктория»“.

— Какво правим тук? — попитах аз.

— Ами ти идваше често тук, защото тук живееше До.

— О, нека се прибираме, моля те.

Тя въздъхна, каза „добре“ и ме целуна по слепоочието. На връщане се престорих, че спя, а главата ми лежеше върху коленете ѝ. После тя ме съблече, накара ме да се изкъпя, разтри кожата ми с огромна хавлия и накрая ми подаде чифт памучни ръкавици. Щом видях ръцете си, извърнах очи.

Жан ме сложи да легна в голямото легло, подпъхна завивката ми отвсякъде и изгаси лампата. Бе десет часът вечерта, както ми бе обещала. След като видя по тялото ми последиците от изгарянията, лицето ѝ доби странен израз. Каза ми само, че нямало вече много следи — само едно петно върху гърба ми и две по краката, и че съм отслабнала. Усещах как полага усилия да се държи естествено, но виждах, че ме разпознава все по-малко и по-малко.

— Не ме оставяй сама — помолих я аз. — Отвикнала съм и се боя.

Тя седна до леглото ми и остана дълго там. Заспах с устни върху дланта ѝ. Жан не проговори. Точно преди сънят да ме унесе, в този странен и мимолетен отрязък от време, когато властва подсъзнанието и когато всичко изглежда абсурдно или пък всичко е възможно, ми хрумна, че сега бях само онова, което Жан разправяше за мен, и че бе достатъчно тя да лъже, за да се превърна и аз в лъжа.

— А сега искам да ми обясниш всичко. От седмици слушам „покъсно“, а снощи ти ми заяви, че не си обичала леля ми. Хайде сега, кажи ми защо.

— Не беше за обичане. Не се държеше добре с хората.

— И с мен ли?

— С никого.

— Но щом ме е взела при себе си на тринадесет години, сигурно ме е обичала...

— Не съм казала, че не те е обичала. А освен това фактът, че си при нея, я ласкаеше... Какви думи... обичаш, харесваш, не обичаш, не харесваш... Та ти преценяваш всичко през тази призма!

— А защо Доменика Лой е била с мен от февруари?

— Тогава се срещнахте случайно. По-късно тя те проследи. Защо? Само ти знаеш това! Какво да ти кажа?! Та ти на всеки три дни си имаше нова прищявка: кола, куче, някой американски поет. И Доменика Лой бе една от прищевките ти. Ти бе на осемнадесет години, когато те открих в един хотел в Женева, заедно с някакъв дребен чиновник от офиса. А на двадесет години те намерих в друг хотел, но този път беше с Доменика Лой.

— Какво бе тя за мен?

— Робиня, както и всички останали.

— Като теб?

— Да, като мен.

— И какво се случи?

— Ами нищо. Какво си представяш, че се е случило? Замери ме с един куфар и толкова скъпа ваза, че се наложи да я платя, а после замина с робинята си.

— Къде стана това?

— В резиденция „Вашингтон“ на улица „Байрон“, на третия етаж, в апартамент четиринадесет.

— И къде отидох?

— Не знам. Не си дадох труда да разбера. А леля ти очакваше само теб, за да предаде Богу дух. След осемнадесет години служба получих от нея още една плесница, а седмица по-късно тя почина.

— А аз върнах ли се?

— Не. Чувах за теб, защото вършеше доста глупости и нямаше как те да не станат публично достояние, но ти не се обади повече от месец. Докато не ти дотрябваха пари. Имаше толкова дългове, че дори жиголата ти нямаха доверие. Изпрати ми телеграма от Флоренция: *Прости ми. Нещастна съм, трябват ми пари... Целувам те навсякъде — по челото, очите, носа, устата, двете ти ръце, краката, бъди мила... Плача. Твоята Ми.* Кълна се, че това бе точният текст. Ще ти го покажа.

Когато се облякох, ми показа телеграмата. Прочетох я с крак върху един стол, а Жан ми закопчаваше чорапа с жартиерите, тъй като не можех да го направя сама заради ръкавиците.

— Глупав текст — казах аз.

— Само че характерен за твоя начин на писане. Напълно в твой стил. Имаше и други подобни телеграми, сецаш се, нали? Понякога

съдържаха само две думи: *Пари. Ми*. Друг път на ден пристигаха по петнадесет телеграми. Все с едно и също съдържание. Често изреждаше достойнствата, качествата ми. Или пък употребяваше прилагателни, които ме характеризираха най-добре. Според настроението ти... Бе доста дразнещо, но пък и трогателно от страна на глупачка, останала без пари, но поне проявяваше въображение.

— Говориш за мен по начин, който ме навежда на мисълта, че си ме мразела.

— Не ти казах някои от думите, които употребяваш в телеграмите си. Умееше да причиняваш божа. Подай сега другия си крак. Не ти изпратих пари след смъртта на леля ти. Просто дойдох при теб... Сложи другия си крак на стола... Един неделен следобед пристигнах в Кап Каде. Ти бе мъртвопияна. Сложих те под душа, прогоних жиголата и изпразних пепелниците. До ми помогна. Три дни ти не обели и дума, само стискаше зъби. Ето, това е всичко...

Бях готова. Тя закопча мекото ми сиво вълнено палто, взе своето палто от съседната стая и двете излязохме. Струваше ми се, че сънувам кошмар. Вече не вярвах и дума на онова, което Жан ми разправяше.

В колата си дадох сметка, че все още държах телеграмата в ръка. Тя поне бе доказателство, че Жан Мюрно не лъжеше. Докато се движехме към Триумфалната арка, мълчахме. Виждах арката далеч пред нас под мрачното и сякаш без настроение небе.

— Къде ме водиш?

— При доктор Дулен. Той се обади още в ранни зори. Досажда ми.

Погледна ме и ми се усмихна, нарече ме „пиленце“ и ми каза, че изглеждам тъжна.

— Не бих желала да съм Ми — поне не такава, каквато ми я описваш... Не разбирам. Не знам как, но усещам, че не съм такава... Възможно ли е да съм се променила до такава степен?

Тя ми отговори, че много съм се променила.

Прекарах три дни в четене на стари писма и разглеждах съдържанието на куфарите, които Жан бе донесла от Кап Каде. Опитвах се да проуча нещата, при това доста систематично, а Жан, която почти не се отделяше от мен, не можеше да даде разумно обяснение за някои от тях. Например не можеше да си обясни как се е озовала в куфарите една мъжка риза. А също и че там имаше малък

револвер със седефена дръжка, при това зареден. Никога не го била виждала. Също и писмата, чиито автори твърдеше, че не познава.

Въпреки „белите петна“ си съставях доста ясна картина за характера си, но тя не се покриваше със сегашния ми характер. Не бях нито толкова глупава, нито толкова суетна, нито пък толкова жестока и агресивна. Не изпитвах никакво желание да пия алкохол, да ударя някой несръчен прислужник, да танцувам върху покрива на кола, нито пък да падна в ръцете на някой пиян шведски маратонец или пък в тези на първото момче с хубави очи и нежна уста. Всички прояви на Ми може би ми се струаха неразбираеми заради инцидента. Но не те бяха най-смустващото... Най-много се притеснявах от коравосърдечието си, което по онова време ми е позволило да ида да се забавлявам вечерта, когато съм научила за кончината на леля Мидола, да не говорим пък че не съм отишла на погребението ѝ.

— Но това беше напълно в твой стил! — повтаряше Жан. — Само че от тях не може да се съди, че непременно си била коравосърдечна... Познавах те добре. Може би си била твърде нещастна. Даваше израз на душевните си страдания чрез смехотворни изблици на гняв и с желанието да си лягаш с когото ти падне. Сигурно дълбоко в душата си си смятала, че си оградена от лицемерие, че всички около теб те мамят. Когато човек е на тринадесет години, за подобно поведение се дават различни красиви обяснения. Като жажда за нежност, тъга на сираче, копнеж по майчината гръд. Но когато е на осемнадесет, характеризират същото поведение с отвратителни медицински термини.

— Ама какво толкова ужасно съм сторила?!

— Нищо ужасно, просто чисто детинско, лекомислено...

— Ти никога не отговаряш на въпросите ми! Оставяш ме да си въобразявам разни неща и аз естествено си представям разни ужасии! Нарочно ли го правиш?

— Пий си кафето — каза ми вместо отговор Жан Мюрно.

Тя също се вписваше доста зле в представата, която си бях изградила за нея през първия следобед и първата ни вечер заедно. Бе затворена и доста недостъпна. В постъпките ми имаше нещо, което не ѝ се нравеше. Виждах го, защото то направо я разяждаше отвътре. Наблюдаваше ме дълго и настойчиво, не казваше нищо, а после изведнъж започваше да говори бързо, без да спре, и все се връщаше на

разказа за пожара или за деня точно преди месец, когато ме намерила пияна в Кап Каде.

— Най-добре би било да отида там!

— Ще отидем... след няколко дни.

— А и искам да видя баща си. Защо не мога да се срещна с хората, които съм познавала?

— Баща ти е в Ница. Стар е. Няма да му се отрази особено добре да те види в това състояние. А що се отнася до останалите, предпочитам да поизчакаме малко.

— Не и аз.

— Но аз — да. Слушай, пиленцето ми, може би са необходими само още няколко дни и изведнъж ще си спомниш всичко. Да не мислиш, че ми е лесно да възпирам баща ти да те види? Той мисли, че все още си в клиниката. Смяташ ли, че ми е лесно да пъдя всички лешояди? Искам да си здрава, когато се срещнеш с тях.

Да съм здрава... Вече бях научила толкова неща за себе си, без да си спомня нищо, и не вярвах, че ще оздравея. Когато посещавах доктор Дулен, ми правеха инъекции, караха ме да редя фигури от тел, светеха ми в очите и накрая идваше ред на автоматичното писане. Убождаха дясната ми ръка и я наместваха зад някакъв екран, който скриваше от очите ми онова, което пишех. Не усещах нито молива, нито движението на ръката си. Докато минеше времето, в което изпълвах три страници, доктор Дулен и асистентът му си говореха с мен за слънцето в Южна Франция и за удоволствието човек да е край морето. Проведоха два пъти този експеримент, но той не ни даде никаква информация, освен че почеркът ми бе невероятно деформиран заради ръкавиците. Доктор Дулен, на когото вече също не вярвах, както и на Жан, твърдеше, че тези сеанси освобождавали подсъзнанието на личността от някои безпокойства, които тя — личността — всъщност си спомняла. Бях прочела текста, който бях „написала“. Бяха непоследователни и несвързани помежду си думи, също така „телескопирани“, както в най-кошмарните ми дни в клиниката. Най-често се появяваха думите „нос“, „очи“, „уста“, „ръце“, „коса“ и аз имах усещането, че чета и препрочитам телеграмата на Жан.

Пълна глупост.

„Голямата сцена“ се състоя на четвъртия ден. Готвачката бе в другия край на къщата, а прислужникът бе излязъл някъде. Жан и аз седяхме на креслата в салона — пред огъня, тъй като все ми беше студено. Бе пет часът следобед. В едната си ръка държах писма и снимки, а в другата — празна чаша. Жан пушеше, а под очите ѝ имаше тъмни сенки. Тя за пореден път отхвърли молбата ми да се срещна с хората, които са ми били близки.

— Не искам и толкова! Кого си мислиш, че си познавала? Ангели, слезли от небето? Те не биха оставили плячката да им се изплъзне така лесно.

— Аз плячка ли съм? Че защо? Каква е причината?

— Причината са цифри с много нули. През ноември ще навършиш двадесет и една години. Тогава ще отворят завещанието на госпожа Раферми. Но не е нужно да го отварят, за да се изчислят милиардите лири, които ще преминат на твое име.

— Ще се наложи и това да ми обясниш.

— Мислех, че си наясно.

— Не. Изобщо. С нищо. Нали виждаш, че не знам нищо?!

В този момент тя за първи път направи нещо необмислено.

— Ами вече не знам с кое си наясно и с кое — не... Обърквам се. Не мога да спя. Впрочем за теб би било толкова лесно да играеш комедия!

Хвърли цигарата си в огъня. Станах от креслото и точно в този момент часовникът удари пет часа.

— Комедия ли играя? Каква комедия?

— С амнезията! — каза тя. — Чудесно хрумване! Наистина чудесно! При нея няма видими рани, поражения, следи. Така че кой би могъл да гарантира, че човекът насреща наистина страда от амнезия? Само той знае това.

Жан бе станала от креслото си и бе неузнаваема. А после изведнъж се превърна отново в познатата ми Жан — със светли коси, златисти очи, спокоен израз на лицето, дълго слабо тяло, скрито в широка пола, по-висока от мен с една глава.

— Не знам какво приказвам, миличко.

Дясната ми ръка обаче се бе протегнала напред, преди да чуя тези думи, и аз я ударих в единия край на устата. Прониза ме болка, чак до тила, и аз паднах напред и съборих Жан, а тя ме хвана за

раменете, обърна ме и аз легнах по гръб върху нея. Задържа ме дълго пристисната към гърдите си. Не можех да помръдна. Ръцете ми тежаха твърде много и не можех да се измъкна от клещите ѝ.

— Успокой се! — каза ми тя.

— Пусни ме! — изкрещях аз. — За какъв дявол ще разигравам комедия?! С каква цел? Поне това ще трябва да ми кажеш, нали?

— Моля те, успокой се! — повтаряше тя.

— Глупачка съм... Права си. Ти ми го каза вече много пъти. Само че не чак дотам! И така, с каква цел бих разигравала комедия? Обясни ми! Но преди това ме пусни!

— Ще се успокоиш ли най-сетне?! Не викай!

Отблъсна ме леко и седна в креслото си. Накара ме насила да седна в скута ѝ. Все още държеше раменете ми с ръце — всъщност с едната си ръка, а с другата бе запушила устата ми. Главата ѝ бе зад моята.

— Нищо не съм казала. Или съм казала нещо ей така... Не викай, защото ще ни чуят... От три дни съм на път да полудея. Не виждаш ли? Не си ли даваш сметка?

Тук тя за втори път направи нещо необмислено. Допря устни до ухото ми, започна да шепне и шепотът ѝ ме изплаши много повече от каквито и да било викове.

— Не би могла да постигнеш такъв напредък за три дни, ако не го искаш съзнателно. Как така вървиш като нея, смееш се като нея и говориш като нея, ако наистина не си спомняш нищо?!

Аз нададох същински вой, но тя го заглуши с ръката си, а после за кратко всичко потъна в мрак. Когато отново отворих очи, лежах на килима. Жан се бе надвесила над мен и мокреше челото ми с кърпичката си.

— Не мърдай, миличко — каза ми тя.

Видях по бузата ѝ следите от плесницата, която ѝ бях ударила. Имаше и малко кръв в ъгъла на устните ѝ. Значи всичко бе истина и не сънувах кошмар. Наблюдавах я, докато ми разкопчаваше колана на полата и се опитваше да ме изправи. И тя като мен се страхуваше.

— Пий, миличко.

Изпих нещо силно. Почувствах се по-добре. Гледах я и бях напълно спокойна. „Да, казах си аз, сега вече съм напълно в състояние да играя комедия.“ Когато след минута тя ме привлече към себе си, „за

да се одобрим“, както бе застанала на колене на килима пред мен, аз неволно обвих с ръце врата ѝ. Почти се бях съвзела и бях силно изненадана, като усетих върху устните си соления вкус на сълзите ѝ.

Заспах доста късно през нощта. И през всичките тези часове лежах напълно неподвижно в леглото и си мислех за думите на Жан, като се опитвах да открия какво я бе накарало да мисли, че симулирам амнезия. Не намирах обяснение. Не разбирах и какво точно я тормози и тревожи, но бях напълно уверена, че има сериозни причини да ме държи изолирана в къща, където не ме познаваха нито готвачката, нито прислужникът. Щях да започна да си изяснявам основанията ѝ на другия ден, защото тя все още не желаше да ме срещне с познатите ми. Достатъчно бе да се видя само с един такъв човек и щеше да се случи точно онова, което Жан искаше да избегне. Щях да измисля как да постигна целта си.

Трябваше да открия някой от приятелите ми, които живееха в Париж. Избрах едно момче, защото имах адреса му — бях го видяла на гърба на един плик. То ми бе писало, че съм щяла да бъда винаги негова... Казваше се Франсоа Шанс и живееше на булевард „Сюше“. Жан ми бе казала, че бил адвокат и че нямал никакъв шанс с онази Ми, която съм била по-рано.

Преди да заспя, мислено разиграх поне двадесет пъти плана как ще избягам от надзора на Жан на другия ден. Това душевно състояние като че ли ми напомни друго подобно в живота ми и в съзнанието ми пробяга нещо като спомен, но той не се задържа. Сънят ме грабна в обятията си, когато за двадесети път си представях как слизам от белия фиат 500 на парижка улица.

Треснах вратата на колата.

— Ама ти си полудяла! Почакай!

Жан на свой ред излезе от колата и ме настигна по тротоара. Отблъснах ръката ѝ.

— Ще се оправя. Искам само да повървя малко, да погледам витрините, да съм сама! Не разбираш ли, че изпитвам необходимост да бъда сама?

Показах ѝ папката, която държах в ръка. Изрезките от вестниците се разпиляха по тротоара. Тя ми помогна да ги събера. Бяха

статии, появили се след пожара. Дал ми ги беше доктор Дулен след един сеанс със светлината и тестовите с петната — изобщо след цялата ненужна умора. Изгубен час, който бих могла да използвам по-добре, доверявайки му истинските си тревоги. Но за жалост Жан държеше да присъства на всяка цена на нашите срещи.

Тя обхвана раменете ми — висока, елегантна, с още по-златисти заради лъчите на обедното слънце коси. Отново се отдръпнах.

— Не си разумна, миличко — каза ми тя. — Скоро ще стане време за обяд. А този следобед ще те поразходя из гората.

— Не. Умолявам те, Жан.

— Добре. Тогава ще те следвам с колата.

Тя ме остави и влезе отново в колата. Беше отегчена, но не се разгневи, както очаквах. Извървях сто крачки по тротоара и се разминах с група момичета, които излизаха от офиса, магазина или ателието, където работеха. После пресяхох някаква улица. Спрях се пред един бутик за бельо. Когато се обърнах, видях как фиатът спря успоредно на паркираните коли точно до мен. Отидох при Жан, а тя се наведе и смъкна стъклото.

— Дай ми мангизи.

— За какво са ти?

— Искам да си купя разни неща.

— От този магазин ли? Ще те заведе в други — по-добри.

— Искам да вляза в него. Така че ми дай пари. Много. Имам желание да си накупя доста неща.

Тя вдигна примирено рамене. Очаквах, че пак ще започне да се държи с мен като с дванадесетгодишна, но тя не пророни и дума. Отвори чантата си и извади оттам банкноти.

— Не искаш ли да дойда с теб и да ти помогна да ги изберем? Само аз знам какво ти стои добре.

— О, ще се оправя и сама.

Докато влизах магазина, чух зад гърба си думите: „Скъпа, размерът ти е четиридесет и две!“. На продавачката, която ме посрещна на вратата, посочих роклята върху един дървен манекен, комбинезони и всякакво бельо, също и един пуловер. Всички тези неща бяха на витрината.

Обясних й, че нямам време да пробвам нещата и че ги искам в отделни пакети. После отворих вратата и повиках Жан. Тя слезе от

колата, а лицето ѝ носеше отпечатъка на умората. Влезе в магазина пред мен и докато подписваше чека, аз взех първите готови пакети и ѝ казах, че ще ги занеса в колата. После излязох. Върху таблото на автомобила оставих предварително приготвената бележка, която носех в джоба си.

Жан,

Не се тревожи и не пращай да ме търсят. Ще те намеря вкъщи или пък ще ти се обадя по телефона. Няма защо да се страхуваш от мен. Не знам от какво точно се боиш. Целувам те по мястото, където те ударих, щото те обичам и изпитвам болка, че го направих. Просто започнах да приличам на образа от лъжите ти.

Докато се отдалечавах, един полицаи ме настигна и ми каза, че колата не можела да остане така, защото образувала двойна редица. Отговорих му, че колата не е моя и че това не ме засяга.

[1] Телескопиране — объркване на думи чрез разместване на букви, срички, смисъл. Също и объркване на спомени. — Бел.прев. ↑

[2] MG Cars — британска марка коли, чието производство започва през 1924 г. През 1928 г. Сесил Кимбър, инженер в прочутите гаражи „Морис“, откъдето идва и името ѝ, основава нова компания за производство на спортни коли. Най-популярни са били двуместните коли, за каквато става дума и тук. След много смени на собственика и името, от 2009 г. традицията продължава компанията MG Motors — Бел.прев. ↑

[3] По обясними причини името на носа Кап Каде или в превод „По-малкият нос“ е измислено. — Бел.прев. ↑

[4] Ла Сиота — пристанищен град на Лазурния бряг, на 31 км от Марсилия. — Бел.прев. ↑

[5] Бандол — курорт на Лазурния бряг между Марсилия и Тулон, любимо място на писатели и актьори като Томас Ман, Катрин Мансфийдд, Фернандел и др., прочут с винарските си изби. — Бел.прев. ↑

[6] Ле Лек — залив, пристанище и курортно селище с красиви пясъчни плажове. — Бел.прев. ↑

[7] Афазия — загуба или увреждане на речевите способности и/или разбирането на чужда реч. — Бел.прев. ↑

[8] Там се намира рече-двигателният център. Открит е от доктор Пол Брока — френски лекар и патоанатом (1824–1880) — Бел.прев. ↑

ЩЯХ ДА СЪМ УБИЛА

Таксито ме остави на булевард „Сюше“ пред сграда с големи прозорци, която изглеждаше нова.

Видях името на човека, когото търсех, върху лъскава табелка на входа. Качих се на третия етаж пеша. Не знам защо, но се страхувах да използвам асансьора. Позвъних на вратата, без да се замислям. Какво значение имаше дали тази личност е мой приятел, влюбен в мен младеж, или пък използвач и хищник?

Отвори ми тридесетгодишен мъж — едър, облечен в сиви дрехи, хубаво момче. Чух как някакви хора се разправят вътре в апартамента.

— Търся Франсоа Шанс.

— Няма да обядва тук. Искате да се срещнете с него ли? Не ми е казал, че има среща.

— Нямаме среща.

Той се поколеба, но ме покани да вляза и се озовах в огромен вестибюл без никакви мебели. Остави вратата отворена. Нямах усещането, че вече съм го виждала някъде, но младежът ме оглеждаше по особен начин от главата до петите. Попитах го кой е.

— Как така кой съм? А вие?

— Аз съм Мишел Изола. Току-що излизам от болница. Познавам Франсоа. Искан да поговоря с него.

Според мен младежът също познаваше Мишел Изола. Поне така ми се стори по объркания му поглед. Отстъпи бавно, като на два пъти поклати глава, за да изрази съмнението си, а после ми каза: „Извинете ме“ и се втурна към някаква стая, в която се влизаше от дъното на вестибюла. Върна се заедно с по-възрастен мъж, по-пълен, не толкова красив, който все още държеше салфетката си и не бе успял да преглътне последната си хапка.

— Мики! — извика той.

Може би бе на петдесет години, защото косата на слепоочията му бе оредяла, а лицето — отпуснато. Хвърли салфетката в ръцете на

младежа, който ми бе отворил вратата, и се приближи до мен енергично и с широки крачки.

— Ела, да не стоим повече тук. Защо не се обади? Хайде, ела.

Заведе ме в друга стая и затвори вратата. Сложи ръце на раменете ми и ме задържа на разстояние, като ме изучаваше. Наложих ми се да изтърпя този „оглед“ няколко секунди.

— Е, нямам какво да кажа. Наистина ме изненада. Малко ми е трудно да те позная, но наистина си очарователна. Изглеждаш в добро здраве. Седни и ми кажи какво става с теб? Как си с паметта?

— Значи сте в течение?

— Очевидно. Разбира се, че съм в течение! Мюрно ми телефонира още завчера. Тя не е ли с теб?

Вероятно се намирахме в кабинета му. Имаше голяма маса от акажу, покрита с папки, строги кресла и шкафове с витрини, пълни с книги.

— Кога излезе от клиниката? Тази сутрин ли? Нали не си направила някоя глупост?

— Кой сте вие?

Той седна срещу мен и взе обвитата ми в ръкавица ръка. Въпросът ми го извади от равновесие, но по изражението на лицето му — първо изненадано, после развеселено, а накрая — отчаяно, видях колко бързо работи умът му.

— Не знаеш кой съм, а си дошла да ме видиш? Ама къде е Мюрно?

— Тя не знае, че съм тук.

Виждах как попада от една изненада в друга и разбих, че нещата сигурно са далеч по-прости, отколкото си мислех. Отблъсна ръката ми.

— Щом не ме помниш, как така знаеш адреса ми?

— От писмото.

— Какво писмо?

— Писмото, което ми писа, докато бях в клиниката.

— Не съм ти писал.

Сега бе мой ред да отворя широко очи. А той ме гледаше, както се гледа изкопаемо. Като наблюдавах реакциите му, осъзнавах, че се съмнява не в паметта ми, а в разсъдъка ми.

— Почакай! — каза той. — Не мърдай оттук.

Изправих се заедно с него и пресякох пътя му към телефона. И въпреки волята си повиших тон и започнах да викам:

— Не правете това. Получих писмо, а на плика бе вашият адрес. Дойдох да видя кой сте и да ми кажете коя съм аз!

— Успокой се! Изобщо не разбирам какви ги дрънкаш. Ако Мюрно не е в течение, трябва да ѝ се обадя. Не знам как си излязла от клиниката, но очевидно е било без ничие съгласие.

Хвана ме отново за раменете и се опита да ме бутне в креслото. Около слепоочията лицето му бе бледо, но бузите му внезапно бяха почервенели.

— Моля ви, трябва да ми обясните... Не съм дошла току-тъй. И не съм луда. Умолявам ви.

— Успокой се — рече мъжът. — Не искам да ти сторя зло. Познавам те от години.

— Ама кой сте вие?

— Франсоа. Адвокат съм. Занимавам се с делата на госпожа Раферми. Всъщност съм част от Регистъра.

— От Регистъра ли?

— Счетоводната книга. Аз съм в списъка на хората, които работеха за нея и които бяха вписани в нейната разплащателна книга. Приятел съм. Дълго е за обяснение. Занимавах се с договорите ѝ във Франция. Седни сега.

— И не сте ми писали след пожара?

— Не. Мюрно ме помоли да не го правя. Интересувах се какво става с теб като всички останали, но не съм ти писал. Какво можех да ти кажа?

— Че цял живот ще бъда ваша.

Докато повтарях тези думи, си дадох сметка колко нелепо бе човек да си представи, че този мъж с двойна брадичка, който би могъл да ми бъде баща, би написал подобно писмо.

— Какво? Ама това е смешно, абсурдно! Никога не бих си позволил да напиша такова нещо! Къде е писмото?

— Не е у мен.

— Слушай, Мики, напълно е възможно, заради състоянието ти, да си въобразяваш какво ли не. Моля те, нека се обадя на Мюрно.

— Между другото, ако трябва да съм точна, Жан ми даде идеята да се срещна с вас. Получих от вас любовно писмо, а след това Жан ме

осведоми, че никога не сте имали никакъв шанс с мен... Така че какво точно си въобразявам?

— А Мюрно прочела ли е това писмо?

— Не зная.

— Нищо не разбирам — каза той. — Ако Мюрно ти е казала, че не съм имал никакъв шанс с теб, причината е, че ти имаше навика да си правиш шеги с фамилното ми име, докато тя ти говореше за съвсем други неща. Вярно е, че ти ми създаде немалко неприятности...

— Неприятности ли?

— Да оставим това, моля те. Говорим за детински дългове, за разбити коли, но всичко това вече е без значение. Хайде сега, седни и бъди мила, позволи ми да ѝ се обадя. Поне обядвала ли си?

Нямах смелостта да му се опълча отново. Не се възпротивих, когато заобиколи масата и набра номера. Отстъпих бавно към вратата. Докато слушаше сигнала от другия край на линията, не ме изпускаше от очи, но бе очевидно, че всъщност не ме вижда.

— Знаеш ли дали е у вас сега?

После затвори и набра отново номера. У нас ли? В моя дом? И на него, както и на останалите, Жан не бе казала, че съм с нея, след като той смяташе, че съм излязла от клиниката същата сутрин... Разбрах, че преди да дойде да ме вземе от клиниката, тя вероятно е живяла седмици наред в друго жилище и в момента той телефонираше там.

— Не отговаря.

— Къде се обаждате?

— На улица „Курсел“, разбира се. Тя другаде ли обядва?

Чух го как извика „Мики“ зад гърба ми, но аз бях вече във вестибюла и тичах към изхода. Отворих входната врата. Никога не бях чувствала краката си толкова уморени, но стълбите бяха широки, а обувките на леля Мидола — с добро качество, така че не паднах, докато слизах надолу.

Вървах четвърт час из пустите улици близо до Вратата за Отъой. Осъзнах, че все още държа под мишницата си папката с изрезките от вестниците, които ми бе дал доктор Дулен. Спрях се пред една витрина, за да се убедя, че баретата ми си е на мястото и че не изглеждам като злосторница. Видях добре облечено младо момиче с

опънати черти на лицето, но със спокойно излъчване, а зад гърба ми стоеше мъжът, който ми бе отворил у Франсоа Шанс. Не можах да се въздържа и закрих уста със свободната си ръка.

— Не се страхувай, Мики! Аз съм ти приятел. Ела. Трябва да поговорим.

— Кой сте вие?

— Не се страхувай, умолявам те. Само искам да поговорим.

Неочаквано сграбчи ръката ми. Не се възпротивих. Бяхме вече далеч от сградата, където бе офисът на Франсоа Шанс, така че не можеше да ме отведе насила при него.

— Проследихте ли ме?

— Да. Когато дойде преди малко, направо си изгубих ума. Не те познах веднага, а и ти не показа, че ме познаваш. Причаках те пред сградата в колата, но ти излезе толкова бързо, че не успях да те повикам. А после тръгна по една затворена улица и ми беше доста трудно да те откроя.

Не пусна ръката ми чак докато стигнахме до колата му — някаква черна трошка, която бе паркирал точно на мястото, откъдето бях минала току-що.

— Къде ме водите?

— Където искаш. Нали не си обяждала? Спомняш ли си „При Рен“.

— Не.

— Това е ресторант. Ходехме често там двамата. Уверявам те, Мики, че няма от какво да се боиш.

Стисна ръката ми и заговори, сякаш казваше скоропоговорка:

— Всъщност ти дойде да се срещнеш с мен тази сутрин. Мислех си, че никога няма да се върнеш. Не знаех за... нямах представа, не бях в течение, че не си спомняш нищо. И вече не знаех какво да мисля.

Очите му бяха тъмни и блестяха, тембърът му не беше нещо особено, но бе приятен и много пасваше на нервността му. Изглеждаше силен, но доста измъчен. Без да знам причината, не ми харесваше особено, но не се страхувах от него.

— Подслушвахте зад вратата ли?

— Чух всичко от вестибюла. Качи се, моля те. Всъщност аз ти писах. И аз също се казвам Франсоа, Франсоа Русен. Сгрешила си заради адреса...

Като се настаних до него в колата, ме помоли да му говоря на „ти“, както по-рано. Не бях способна да мисля. Гледах го как изважда ключовете си и пали колата и с учудване забелязах, че ръката му трепери. Чудех се как аз не треперя. Сигурно съм обичала този младеж, след като ми е бил любовник. Нормално беше да е нервен при срещата ни. Усетих, че главата ми се върти. И аз на свой ред започнах да треперя, но от студ. Нищо освен студа не ми изглеждаше реално.

Не бях свалила палтото си. Стори ми се, че виното ме стопля, и пиех без мярка, но мислите ми не се избистряха. Оказа се, че съм срещнала този младеж преди година у Франсоа Шанс, където работел и тогава. Останала съм десет дни в Париж. Случило се през есента. Начинът, по който описваше началото на връзката ни, оставяше впечатлението, че не е бил на първо място сред прищевките ми. Изглежда, съм го принудила да зареже задълженията си. Меко казано, съм го отвлякла в някакъв хотел извън Париж, в Мийи Ла Форс. Като съм се върнала във Флоренция, съм му написала цял куп огнени писма и той ми ги показва. Очевидно съм му изневерявала, но чисто по младежки, само за да го предизвикам. В основата на постъпката ми било отвращението ми от безсмисления живот, който съм водела, защото съм била далеч от него. Не съм успяла чрез леля ми да му организирам някакво измислено делово пътуване до Италия. Срещнали сме се отново тази година през януари, когато съм дошла в Париж. И отново между нас се разгоряла бурна страст. Най-мъглява ми се струваше онази част от разказа му, в която ми описваше инцидента с пожара, който сложил край на връзката ни (защото все пак разказът трябваше да има и край). Може би отчасти заради виното, но събитията наистина ставаха все по-мъгляви от момента, когато на сцената се появи Доменика Лой.

Имало някакво скарване между нас, срещи, на които съм му връзвала тенекия, после още една разправия, по време на която съм му ударила шамар, а след това съм набила Доменика. Толкова съм била побесняла, че До ме умолявала на колене да се успокоя, а после седмици наред носила по лицето си следи от ударите, които съм й нанесла. Имало и друг случай, без видима връзка с предишните скандали, когато той, аз или пък Доменика — някой от нас, извършил

нещо нетактично. В един момент, който знае защо, и тримата сме отприщили ревността си. Този път сцената се разиграла в някакво заведение на площад „Етоал“. Там До, която всъщност била дяволско създание, поискала да ме раздели с него. После внезапно съм заминала с бялата кола, марка Ем Ге, през юни, и не съм отговаряла на писмата му. А малко по-късно във връзката ни се появили нови пречки: завръщането на Дракона (имаше предвид Жан Мюрно) и все поздравата хватка на дяволското създание До върху Дракона. Гласът ми по време на един телефонен разговор с Франсоа издавал, че съм доста угрижена. Комуникацията ни между Париж и Кап Каде траяла цели двадесет и пет минути и струвала цяло състояние.

Франсоа говореше, без да спре, и по тази причина изобщо не ядеше. Поръча втора бутилка вино. Възбудата му растеше и пушеше като луд. Прекрасно разбираше, че изобщо не вярвах на нещата, които ми разправяше. Накрая взе да повтаря след всяко изречение „Ама кълна ти се“... В гърдите си усещах буца лед. Изведнъж се сетих за Жан и ме обзе неистовото желание да облегна глава на ръцете си и да заспя на масата. Тя щеше да ме намери, да нахлупи баретата на главата ми и да ме отведе далеч от приказките на този младеж с отвратителен глас без тембър, далеч от шума на тракащите съдове и на цигарения дим, който щипеше очите ми.

— Да си вървим — предложих аз.

— Дай ми секунда. Не си тръгвай. Трябва да се обадя в офиса.

Ако не бях толкова замаяна и не се чувствах толкова зле, щях отдавна да съм си тръгнала. Запалих цигара, но ми прилоша и начаса я угасих в чинията си. Помислих си, че ако ми бе разказал всичко по друг начин, тази история щеше да ми се стори не толкова грозна и може би щях да си спомня нещичко за моето участие в нея. Погледнато от страни, нищо не изглеждаше достоверно. А и кой друг освен мен би могъл да каже с точност какви мисли са се въртели в главата на онази малка глупачка? Когато паметта ми се възстановеше, вероятно щях да видя същите събития, но от съвсем друг ъгъл.

— Ела — каза ми Франсоа, когато се върна. — Едва се държиш на краката си. Няма да те оставя сама.

Отново взе ръката ми. Отвори една стъклена врата. По кейовете на Сена грееше слънце. Седнах в колата. Движехме се по някакви стръмни улици.

— Къде отиваме?

— У нас. Слушай, Мики, давам си сметка, че не ти разказах всичко това както трябва, така че — забрави. Ще поговорим отново, след като поспиш малко. Разбирам, че този шок и това вълнение, които се стоварват върху теб, те побъркват. Не бързай да ме съдиш и да си съставяш погрешно мнение за мен.

И също като Жан постави ръка на коляното ми.

— Прекрасно е, че отново сме заедно.

Когато се събудих, вече се смрачаваше. Никога главата не ме бе боляла толкова силно, като изключим първите дни в клиниката. Франсоа разтърсваше ръката ми.

— Направих ти кафе. Ей сега ще ти го донеса.

Намирах се в стая със спуснати пердета и разностилни мебели. Лежах, както си бях, с полата и пуловера, върху разтегателен диван, а краката ми бяха завити с одеяло. Спомних си, че Франсоа бе разтегнал дивана. Върху малка масичка, на нивото на очите, видях моя снимка. Е, поне на момичето, което съм била „преди“. Бе в сребърна рамка. На земята, до креслото срещу дивана, лежах изрезките от вестниците на доктор Дулен. Бяха наредени върху килима. Сигурно Франсоа ги е чел, докато съм спала.

Върна се с димяща чаша. Кафето ме ободри. Докато го пиех, той ме наблюдаваше, пъхнал ръце в джобовете на панталона. Бе само по риза и очевидно бе доволен от себе си. Погледнах часовника си. Беше спрял.

— Дълго ли съм спала?

— Шест часът е. По-добре ли си?

— Струва ми се, че ще спя още дълги, дълги години. Боли ме главата.

— Трябва ли да се направи нещо? — попита ме Франсоа.

— Ами не знам.

— Искаш ли да повикам лекар?

Седна до мен на дивана и взе празната чаша, която все още държах в ръката си. Сложи я на килима.

— По-добре да повикаме Жан — казах аз.

— Има лекар в сградата. Само че нямам телефонния му номер. А да ти призная честно, нямам никакво желание да видя как Жан се мъкне тук.

— Не я ли харесваш?

Той се засмя и ме прегърна.

— Намерих те отново. Не си се променила. Винаги има хора, които обичаме и харесваме, и такива, които не обичаме и не харесваме. Не, не, стой си там. Наистина имам право да те подържа в ръцете си след толкова време...

Помоли ме да наведе глава, погали ме по косите и нежно ме целуна малко над тила и промълви:

— Когато е с теб, човек би трябвало да обича целия свят. Но това клето момиче, което все пак... Господ знае...

Без да престане да ме целува, ми посочи изрезките от вестниците върху килима.

— Прочетох ги. Вече ми бяха разказали доста неща, но всички тези подробности... Направо е ужасно. Радвам се, че си имала волята да се измъкнеш оттам. Остави ме да погледам косите ти.

Бързо сложих ръка на главата си.

— Не, моля те.

— Трябва ли да носиш тези ръкавици? — запита ме Франсоа.

— Моля те...

Целуна обвитата ми в ръкавица ръка, а после нежно я повдигна и целуна косите ми.

— Най-много те променят косите. Докато обядвахме, на няколко пъти имах усещането, че разговарям със съвсем непознат човек.

После взе лицето ми в ръцете си и дълго се взира в него.

— И все пак, това си ти. Наистина си Мики. Гледах те, докато спеше. Знаеш ли, често съм те наблюдавал, докато спиш. И преди малко видях същото лице.

Целуна ме по устните. Лека, суха целувка, за да види как ще реагирам, а после — по-настоятелна. Обземаше ме съвсем различно опиянение. То нямаше нищо общо с опиянението ми по време на обета. Сякаш някой нежно раздвижваше кръвта по крайниците ми. Това усещане ми бе познато от времето преди клиниката и бялата светлина. Не помръдвах и напрегнах всичките си сили да се съсредоточа, защото имах абсурдната надежда, че ще си спомня всичко

след тази целувка. В един момент се отдръпнах, тъй като не можех да дишам.

— Сега вярваш ли ми? — попита ме той.

Усмиваше се леко, но със задоволство. Върху челото му падаше кестеняв кичур. Тези му думи развалиха всичко. Аз се отдръпнах още повече.

— Често ли съм идвала в тази стая?

— Не често. Аз идвах при теб.

— Къде?

— В „Резиденцията“, на улица „Лорд Байрон“, а по-късно и на улица „Курсел“. Ето ти доказателство!

Внезапно стана от мястото си и започна да отваря някакви чекмеджета. Върна се при мен и ми показа малка връзка ключове.

— Даде ми ги, след като се настани на улица „Курсел“. Имаше вечери, когато ти не вечеряше с мен, и се срещрахме направо там.

— Апартамент ли беше?

— Не. Луксозна къща. Много красива. Мюрно ще ти я покаже. Или пък, ако искаш, ще идем двамата. Хубаво беше тогава...

— Разкажи ми.

Той отново се засмя и ме обгърна с ръце. Позволих му да ме сложи да легна отново, като държах връзката ключове в ръката си.

— Какво да ти разкажа? — попита ме той.

— За нас, за Жан, за До.

— За нас — да, това е интересно. Но не и за Мюрно, нито пък за другата. Заради До не дойдох повече.

— Защо?

— Тя те манипулираше. Откакто я заведе там, нещата не вървяха. Ти правеше щуротии. Все глупости ти бяха в главата.

— Кога беше това?

— Вече не помня. Докато и двете не заминахте за Южна Франция.

— А тя каква беше? Какъв тип човек?

— Виж какво, тя е мъртва. Не обичам да говоря лоши неща за мъртъвци. А и какво значение има каква е била? Ти я виждаше по съвсем друг начин: мила, умираща от любов по теб и готова да й отрежат главата заради теб... И толкова интелигентна! Е, да, наистина ѝ се налагаше да проявява интелигентност. Чудесно те манипулираше

— и теб, и Мюрно. А без малко да успее с маневрите си и по отношение на самата госпожа Раферми.

— А тя познаваше ли леля ми?

— Слава богу — не! Но ако леля ти бе умряла месец по-късно, сто на сто щеше да се запознае с нея и да получи своя дял. Ти бе готова да я заведеш при леля ти. Защото До имаше огромно желание да опознае Италия.

— Защо мислиш, че не те е харесвала?

— Притеснявах я. Дразнех я. Пречех ѝ.

— Ама защо?

— Ех, знам ли и аз? Мислеше, че ще се омъжиш за мен. Ти много сгреси, като споделяше с нея плановете ни. А и сега бъркаме, като говорим за тези неща. Нека престанем.

Целуваше ме по врата, по устата, но аз вече не изпитвах нищо. Просто стоях неподвижно и се опитвах да подредя мислите си.

— Защо преди малко каза, че си доволен, дето съм се опитала да я извлека от стаята ѝ по време на пожара?

— Защото аз на твоето място щях да я оставя да пукне. Пък и заради други неща. Но нека прекратим този разговор, Мики.

— Какви неща? Искам да ги знам.

— Когато научих някои работи, бях в Париж. Не разбирах добре какво се е случило. Въобразих си бог знае какво. Не вярвах, че пожарът е бил нещастен случай. Е, поне не случаен инцидент.

Направо онемях. Ама той беше луд! Разправяше ми ужасии, като с едната си ръка вдигаше нагоре полата ми, а с другата разкопчаваше копчетата по яката на полото ми. Опитах се да стана.

— Остави ме.

— Видя ли? Да не говорим повече. Престани да мислиш за тези неща.

После грубо ме събори върху дивана. Опитах се да отблъсна ръката му, която пълзеше нагоре по краката ми. Но той отблъсна моята ръка и ми причини болка.

— Остави ме!

— Хайде, Мики!

— Защо си помислил, че пожарът не се дължи на нещастен случай?

— По дяволите! Трябва да си пълен глупак, за да повярваш, че е нещастен случай, ако познаваш Мюрно! Трябва да си сляп, за да помислиш, че човек като нея ще допусне газовата инсталация да не бъде безупречно монтирана. Особено след като е прекарала цели три седмици в къщата! Можеш да си сигурна като в Бога, че инсталацията е била идеална!

Отбранявах се както можех. Съпротивата ми го правеше по-агресивен. Франсоа разкъса горната част на пуловера ми. Това обаче го стресна и той спря. Видя, че плача, и ме остави на мира.

Потърсих палтото и обувките си. Вече не чувах какво ми приказва. Събрах изрезките от вестниците и ги прибрах в папката. Осъзнах, че в едната си ръка държа връзката ключове, които Франсоа ми бе дал. Сложих ги в джоба на палтото си.

А той бе застанал пред вратата и искаше да ми препречи пътя. Чертите на лицето му бяха разкривени, но видът му — доста смирен. Аз избърсах очите си с опакото на ръката и му казах, че ако иска да ме види отново, трябва да ме пусне да си вървя.

— Глупаво е, Мики. Уверявам те, че е глупаво. Вече месеци наред мисля за теб... Не знам какво ме прихвана.

После остана на площадката и ме гледаше как слизам по стълбите. Тъжен, с грозно изражение на лицето, умиращ от желание по мен. Лъжец. Истински хищник.

Вървах дълго. Тръгнах по една улица, после по друга. Размишлявах, но мислите ми ставаха все по-объркани. Тилът ме болеше ужасно. Болката слизаше надолу и се разпростираше по гръбначния ми стълб. Може би причина за случилото се бе умората ми.

Най-напред се опитах да намеря такси, а после — просто продължих да вървя, защото вече нямах желание да се върна в Ньойи и да видя Жан. Мислех да ѝ се обадя по телефона, но нямаше да мога да се сдържа и щях да ѝ спомена за тръбата. А и се страхувах да не взема да ѝ повярвам, ако успее да се оправдае. Беше ми студено. Влязох да се постопя в едно кафене. Като плащах, си дадох сметка, че Жан Мюрно ми бе дала твърде много пари. Спокойно можех да живея дни наред с тях. А да живея, в този момент означаваше да чувам гласа си и да спя.

Бих искала, естествено, да мога да се измия, да сменя дрехите, а и ръкавиците си.

Повървах още малко и влязох в един хотел до гара „Монпарнас“. Попитаха ме дали имам багаж и дали искам стая с баня. Дадох ми да попълня една бланка. Платих предварително. Качвах се по стълбите, следвана по петите от една камериерка, когато управителят ме повика:

— Госпожице Лой, да ви будим ли утре сутринта?

Отговорих му „не“ и „не е необходимо“, но после рязко се обърнах и цялото ми тяло, а също и разсъдъкът ми, се вледениха. Бях парализирана от ужас, защото знаех, знаех от дълго време, винаги съм знаела.

— Как ме нарекохте?

— Госпожица Лой, не се ли казвате така?

Слязох при него. Все още се опитвах да заглуша в себе си един отдавнашен страх. Това не можеше да е истина! Просто „телескопиране“ поради факта че преди два часа бях говорила за нея, а също и поради умората... Върху жълтата хартия бях написала следното: *Лоу, Доменика Лейла Мария, родена на 4 юли 1939 в Ница, департамент Алп Маритим, францужойка, банкова чиновничка. Подписът ДоЛоу, заобиколен от несръчно и припряно завъртян кръг.*

Съблякох се. Приготвих си вана. Преди да вляза във водата, си свалих ръкавиците. Но после, при мисълта да докосна тялото си без тях, почувствах отвращение, така че ги сложих отново. Правех всичко бавно, почти спокойно. Когато си силно отпаднал, движенията ти са като на пребит от умора човек или неволно ставаш по-вял, по-спокоен. Не знаех вече накъде да насоча мислите си, така че съвсем престанах да мисля. Чувствах се и зле, но и добре, защото водата бе хладка. Може би прекарах така почти час. Не бях навила часовника си и когато излязох от банята, видях, че още показва три часа следобед.

Изсуших се с хавлиените кърпи на хотела и облякох бельото си с обгорените ръце, скрити в памучни ръкавици. В огледалото виждах образ на робот с тесен ханш, който се разхождаше из стаята с боси крака и с лице, на което повече от всякога липсваше човешко изражение. Като се приближих до огледалото, видях, че къпането бе подчертало ужасните белези под веждите, очите, носа и брадичката

ми. А белезите под косите ми бяха избили и станали кървавочервени. Строполих се на леглото и останах дълго там, покрила лице с ръцете си, и непрестанно мислех как едно младо момиче бе напъхало доброволно главата и ръцете си в пламъците.

Не, това бе невъзможно. Кой би могъл да събере толкова смелост? И то такъв вид смелост... Внезапно в обсега на ръката си видях папката с изрезките от вестниците, която ми бе дал доктор Дулен. Когато първата сутрин бях прегледала набързо материалите, всичко съвпадаше с разказа на Жан. Сега откривах подробности, които тогава ми се бяха сторили незначителни, но тази нощ ми се набиваха в очи и буквално ме заслепяваха.

Никъде не бе спомената датата на раждането на Доменика Лой, нито пък другите ѝ кръщелни имена. Пишеше само, че е била на двадесет и една години. Но... пожарът бе станал на 4 юли и бяха написали, че нещастното момиче е загинало в нощта след рождения си ден. За няколко секунди си помислих, че може би съм знаела имената на Доменика и датата ѝ на раждане, защото сме били близки и затова съм написала Лой вместо Изола. Заради умората, заради тревогите, част от които бе и До... Имаше много вероятни обяснения. Само че нямаше обяснение за пълното раздвоение, нито пък за механично и така подробно попълнената бланка, да не говорим пък за абсурдния подпис, който сякаш принадлежеше на някоя ученичка.

После в ума ми изникнаха и други възражения. Жан не би могла да сгреша. Тя ми бе помогнала да се изкъпя още първата вечер. Познаваше ме добре, както майка осиновителка познава детето си. И то от години. Да, лицето ми наистина бе променено, но тялото, походката и гласът ми — не. До може да е имала същия ръст като мен, дори същия цвят на очите и тъмнокестеняви коси като моите, но Жан нямаше как да сгреша. Извивката на гърба или рамото, формата на краката ми щяха да ме издадат.

Реших, че съм предадена. А и неволно мислите ми се насочиха към обяснение, което не исках да приема, както и в продължение на много дни, след като бях прочела бланката на хотела, не исках да приема очевидните знаци и сигнали. *Аз не бях аз!* Дори неспособността ми да преоткрия миналото си бе доказателство за това. Как бих могла да си припомня миналото на друг човек?!

Пък и Жан не ме бе познала. Смехът ми я бе изненадал, както и походката ми, както я бяха изненадаш и други неща, за които не знаех и които тя отдаваше на възстановяването ми, но те я тревожеха и заради тях тя малко по малко се отдръпваше от мен. Целта на бягството ми от нея днес бе да размисля. Например върху изказванията ѝ от рода на „Вече не мога да спя“ и „Как е възможно да приличаш толкова много на нея?“. Значи приличах на До, по дяволите?! И Жан като мен не е искала да допусне подобно нещо, но всяко мое движение или жест са я пробуждали право в сърцето и след всяка нощ тя имаше все по-дълбоки и по-дълбоки кръгове под очите.

Но все пак, въпреки логиката на тези разсъждения, имаше нещо, което не се връзваше: нощта на пожара. Жан е била там. Тя е „събрала останките ми“ в подножието на стълбите пред входа на къщата и със сигурност ме е придружила до Ла Сиота и Ница. От нея са поискали, преди това да направят роднините, тя да разпознае и трупа на починалото момиче. Що се отнася до мен, макар и обгоряла, аз съм била разпознаваема. Чужди хора биха могли да сгрешат, но не и Жан. Значи ставаше въпрос за обратното. Беше ужасяващо, но пък доста просто.

„Кой ще ме убеди, че не играеш комедия?“ — ме бе попитала Жан. Да, тя се страхуваше от мен. И то не защото все повече и повече заприличвах на До, *а защото е знаела, че аз съм До!*

Знаела го е още от нощта на пожара. Защо си е замълчала и защо е излъгала? Искан да разгадая причината, но същевременно нещо ме възпираше. Направо ми се повръщаше, когато си представях как Жан доброволно разпознава живата До като Мики, за да запази напук на всичко жива младата наследница до отварянето на завещанието... Да, тя е премълчала истината, но бе останал жив свидетел на лъжата ѝ: оцелялата. Ето защо бе изгубила съня си. Бе изолирала свидетелката (която може би играеше комедия, а може би не) и ѝ се налагаше да продължава да лъже. Не бе сигурна в грешката си, в собствената си памет, в нищо. Как да разпознае нечий смях или бенка след тримесечно отсъствие, а после — след три дни нови навици? Да, тя имаше от какво да се бои — от всичко. Най-напред от всички, които са познавали загиналата. Защото те биха могли да разкрият измамата. Най-вече аз и затова ме държеше далеч от всички. Жан не знаеше каква ще бъде реакцията ми, когато възстановя спомените си. Имаше и още

една пукнатина. През нощта на пожара Жан е намерила на стълбите момиче без лице и ръце, но тя нито за миг не е допуснала, че по-късно то ще се превърне в идеален робот — с девствено минало и бъдеще. Струваше ми се невероятно, неправдоподобно да поеме подобни рискове. Освен ако...

Освен ако свидетелката е имала също толкова основания, колкото нея, да си мълчи. Защо не? Изглеждаше съвсем логично. (Стигнах до този извод, тъй като в главата ми шестваха една след друга всякакви отворителни и абсурдни догадки.) А след като го е разбрала, Жан е била убедена, че това ѝ дава власт над мен. Тук се намесваха и предположенията на Франсоа за тръбата. И на мен, като на него, не ми изглеждаше вероятно на Жан да убегне какъвто и да било дефект в инсталацията, който би могъл да предизвика пожар. Значи инсталацията си е била наред и е било нужно някой да я повреди.

След като разследващите причините за пожара и застрахователите са се спрели на версията за нещастен случай, значи не е възможно повредата да е била предизвикана чрез еднократен груб саботаж. В много от статиите във вестниците открих подробности: че имало някакъв уплътнител, разяждан в продължение на много седмици от влагата, и че краищата на една от тръбите били ръждясали. Но тогава? Имало е подготовка и продължителна работа. А това означаваше само едно: че бавно се е подготвяло убийство.

Очевидно още преди инцидента живата е искала да заеме мястото на мъртвата! Понеже Ми е нямала никакъв интерес от подобна подмяна, живата е До! Аз бях оцелялата. Аз бях До. Омагьосаният кръг се затвори: хотелската бланка ме отведе до тръбата на газовия бойлер. Също като претенциозното ученическо кръгче, което заграждаше подписа.

Не си спомнях как и откога бях коленичила пред мивката в хотелската стая и разглеждах тръбите, а ръкавиците ми се покриваха с прах. Тръбите не бяха тръби за газ и сигурно бяха по-различни от онези на инсталацията в Ла Сиота, но имах слабата надежда, че могат да оборят хипотезата ми. Казвах си: „Почакай, отиваш твърде далеч... дори инсталацията там да е била безупречно изработена, би могла да се повреди и без външна намеса“. А после си отговарях: „Но това е невъзможно, защото е била монтирана едва преди три месеца. Никой не бе повярвал, че е възможно да се повреди за толкова кратко време, и

по тази причина всички са допуснали, че в нея е имало дефект още от самото начало“.

Бях само по комбинезон и отново ми бе студено. Облякох полата си и пуловера с раздраната яка. Наложих се да се откажа от чорапите. Свих ги на топка и ги пъгнах в джоба на палтото си. Бях в такова състояние, че дори в това движение съзрях доказателство. На Ми подобно нещо нямаше да ѝ хрумне никога. Просто щеше да ги захвърли някъде в стаята.

Напипах в джоба си ключовете, които ми бе дал Франсоа. Стори ми се, че това бе третият мил и щедър подарък на съдбата към мен през този ден. Вторият бе целувката на един младеж, преди да ме попита: „Е, сега вярваш ли ми?“. А първият бе погледът на Жан, когато я бях помолила да подпише чек и тя слезе от колата. Погледът ѝ бе уморен, изразяваше леко раздразнение, но в него бях прочела още, че тя ме обича с всичките сили, които ѝ бяха останали... Достатъчно бе да се уединя в една хотелска стая, за да повярвам отново, че нищо от онова, което си представях или си въобразявах, не отговаряше на истината.

В указателя къщата на улица „Курсел“ беше на името на Раферми. Показалецът ми, обвит във влажна памучна тъкан, мина през петдесет и четири телефонни номера в колоната, преди да стигне до телефона и адреса, които търсех. Таксито ме остави пред номер 55: портал с високи решетки, боядисани в черно. Часовникът ми, който бях сверила в хотела при гара „Монпарнас“, показваше почти полунощ. В дъното на градината с кестени се белееше къщата. Изглеждаше странна, но спокойна. Не бе осветена и капациите на прозорците като че ли бяха затворени.

Отворих внимателно портала и не се чу скърцане. Тръгнах по някаква алея, която пресичаше моравата. Ключовете ми не паснаха на ключалките на входната врата. Обиколих къщата, отворих една сервизна врата и влязох вътре. Навсякъде все още се усещаше парфюмът на Жан. Влизах от помещение в помещение и палех лампите. Стаите бяха малки и повечето боядисани в бяло, с мебели, които създаваха уют и топлина. Поне така ми се стори. Бяха на първия етаж. Във всички тях се влизаше от вестибюл, който наполовина бе боядисан в бяло, а наполовина — в нищо, вероятно защото боядисването на къщата просто не бе приключило.

Първата стая, в която влязох, бе стаята на Мики. Не се запитах как съм разбрала това, но всичко говореше, че бе нейната: безразборно окачените гравюри върху една от стените, пищните пердета, леглото с балдахин, обшит по краищата с муселин, който при моето влизане се наду като корабно платно. Върху една маса имаше ракети за тенис, на абажура бе закачена снимката на някакво момче, на едно от креслата седеше огромен плюшен слон, а върху каменния бюст, който имаше известна прилика с кръстница Мидола, бе сложена каска на германски офицер.

Отворих корабното платно балдахин и се тръшнах на леглото за няколко секунди, а после прерових чекмеджетата на скриновете и гардероба с цел, противно на очакванията ми, да открия някакво доказателство, че тази стая е била моя. Извадих оттам бельо и предмети, които нямаха никакво значение за мен, а също и документи, които прочитах набързо и ги хвърлях върху килима. Оставих стаята в пълен безпорядък, но пък какво значение имаше това? Вече знаех, че ще се обадя на Жан. Щях да предоставя миналото, настоящето, че и бъдещето си в ръцете ѝ, а аз щях да заспя. А през това време тя щеше да се занимава и с безпорядъка, и с убийството.

Втората стая бе някак анонимна, а в третата по всяка вероятност е спяла Жан, докато аз съм била в клиниката. Съдех за това по парфюма, който се носеше от съседната баня, и по размера на дрехите в един гардероб.

Най-сетне отворих вратата на стаята, която търсех. Там имаше само мебели, малко бельо в един скрин и пенъоар от шотландско каре в синьо и зелено. На горния му джоб бе избродирано „До“, а пред леглото бяха наредени три куфара. Пълни. Като разпръснах по земята нещата, които бяха вътре, разбрах, че Жан ги бе донесла от Кап Каде. В два от тях имаше вещи и дрехи на Мики, които не ми бе показала. Те още бяха в тази стая, защото Жан вероятно не се бе осмелила да влезе в покоите на мъртвата. Или пък този факт не означаваше нищо.

Макар че бе най-пълен, в третия куфар имаше най-малко дрехи. Но за сметка на това пък — писма и документи на До. Бяха много малко, за да се заключи, че това е всичко, което е принадлежало на Доменика Лой. Казах си, че най-вероятно останалите неща са били предадени на семейство Лой, заедно с други оцелели след пожара вещи на дъщеря им.

Развързах една връвчица, с която бяха вързани куп писма. Бяха от кръстница Мидола (самата тя се подписваше така) до някого си. Първоначално помислих, че са били адресирани до Ми, защото започваха с думите „Скъпа моя“, „Carina“ и „Малката ми“, но като ги прочетох, ми стана ясно, че въпреки многото въпроси, касаещи Ми, бяха за До. Имах странно усещане, като гледах почерка ѝ. Стори ми се обаче, че писмата гъмжат от правописни грешки. Но пък бяха изпълнени с нежност и докато ги четях и проумявах написаното между редовете, кръвта ми за пореден път се смразяваше.

Преди да приключа с „проучването на инвентара си“, потърсих телефон. Имаше един в стаята на Ми. Набрах номера в Ньойи. Бе почти един часът след полунощ, но Жан сигурно спеше с ръка върху слушалката, защото вдигна веднага. Преди да успея да кажа и дума, тя започна да ми крещи колко се тревожела. Речитативът ѝ бе противоречив: съдържаше и обвинения, и молби. Накрая не издържах и изревавах:

— Престани!

— Къде си сега?

— На улица „Курсел“.

Тя изведнъж млъкна и мълча дълго. Мълчанието можеше да означава много неща: учудване, признание... Накрая проговорих аз:

— Ела. Чакам те.

— Как си?

— Зле. Донеси ми ръкавици.

Затворих телефона и се върнах в стаята на До, където продължих да ровя из *моите* документи. Накрая взех едни бикини и един комбинезон, а също и пеньоара от шотландско каре. Преоблякох се. Дори свалих обувките си. Слязох боса на партера. Всичко, което оставих върху себе си от „другата“, бяха ръкавиците. А те всъщност си бяха мои.

Запалих всички лампи във всекидневната. Изпих глътка коняк направо от бутилката. Доста време ми бе необходимо, за да разбере как работи грамофонът. Сложих някаква плоча и го пуснах доста силно. От коняка се почувствах по-добре, но не посмях да пия повече. Все пак взех бутилката и отидох в една от съседните стаи, която ми изглеждаше най-топла. Легнах си и притиснах бутилката към гърдите си.

Около двадесет минути след телефонното ми обаждане чух да се отваря някаква врата. Минута по-късно музиката в съседната стая спря. Към стаята, където се намирах, се приближаваха стъпки. Жан не запали лампата. Видях високия ѝ силует на прага, а едната ѝ ръка хвана дръжката на вратата — също като „негативът“ на млада жена, който ми се мярна в клиниката. Тя мълча в продължение на няколко секунди, а после каза с нежния си, дълбок и спокоен глас:

— Добър вечер, До.

ЩЕ УБИЯ

Всичко започнало през един февруарски следобед в банката, където работела До. По-късно Ми често наричала срещата им „щастлива случайност“ и „шанс“ (предполага се, че всеки път, когато слушали тази история, приятелите им са избухвали в смях). Подали на До чек, приличащ на всички чекове, които минавали през ръцете ѝ от девет часа сутринта до пет следобед. Вършела тази работа без прекъсване, с изключение на четиридесет и петте минути обедна почивка. Чекът бил подписан от титуляря на сметката Франсоа Шанс и след като го обработила, Доменика видяла на чие име трябвало да се изплати сумата: Мишел Изола...

... До погледна почти несъзнателно над главите на колегите си и пред гишето на един от касиерите видя младо момиче със сини очи и черни коси, облечено в бежово палто. Не стана от мястото си, но бе учудена, и то повече от красотата на Ми, отколкото от присъствието ѝ. Впрочем До си бе представяла безброй пъти тази среща: веднъж на кораб (да, на кораб, при това — луксозен!), друг път — в театъра, където тя не стъпваше, или пък на някой италиански плаж, въпреки че не бе ходила в Италия. Е, с една дума, някъде по тази земя, която не бе нещо нереално, но пък До не беше точно До... Такъв е светът, преди човек да заспи: тогава всеки може да си мечтае за каквото си поиска, без никакъв риск.

И сега зад гишето, което всеки ден бе пред очите ѝ, четвърт час преди звънеца за края на работния ден, срещата им бе съвсем реална, но не и изненадваща. Ми бе толкова красива и блестяща, а и толкова привикнала с щастието, че направо помиташе всички мечта на До.

Когато главата ѝ бе върху възглавницата, животът изглеждаше прост: До виждаше Ми просто като едно сираче, което превъзхождаше по ръст (бе висока метър и шестдесет и осем сантиметра), по интелект (имаше оценки „добър“ по всички предмета на зрелостните изпити),

по способностите си да преценява нещата (представяше си как умножава богатството на Ми чрез мъгляви борсови операции), по доброта (представяше си как спасява кръстница Мидола от корабокрушение, докато Ми мисли само за себе си и загива по време на същото корабокрушение). Имаше дори повече успехи в личен план от Ми: някакъв италиански принц, за когото Ми бе сгодена, заявяваше, че предпочита бедната „братовчедка“, и то три дни преди сватбата си с Ми, и за До започваше ужасна битка със съвестта ѝ... С една дума, в мечтите си До превъзхождаше Ми във всичко: естествено и по красотата.

Но в действителност Ми бе очарователна, много по-обаятелна, отколкото в спомените ѝ отпреди повече от петнадесет години. До почти изпита физическа болка. Искаше да стане от мястото, но не успя. Видя как чекът потъва в една купчина, която минава през ръцете на неин колега, а после как през вътрешното гише отива у друг касиер. Девойката с бежово палто изглеждаше на повече от двадесет години. Движеше се уверено и със самочувствие. Пъхна подадените ѝ пари в чантичката си, усмихна се отново и тръгна към вратата на банката, където я чакаше някакво момиче.

Доменика излезе иззад гишетата, но някак без особен ентузиазъм. „Ще я изгубя и повече няма да я видя — мислеше си тя. — Ако се срещна с нея и ако се осмеля да я заговоря, тя просто ще благоволи да ми се усмихне, а после ще ме забрави, напълно безразлична към моята личност“. Случи се приблизително точно това. До настигна двете момичета на булевард „Сен Мишел“, на малко повече от петдесет метра от банката, в момента, в който те се канеха да се качат в кола — бяло Ем Ге, спряно на забранено място. Ми я погледна, но не я позна. Все пак показва учтив интерес към това момиче, облечено само по блузка, което я бе хванало за ръкава. Сигурно умираше от студ... Момичето бе тичало и говореше задъхано...

До ѝ каза коя е. След доста обяснения Ми като че ли си спомни за малката си другарка от детинство и отговори, че било наистина забавно да се срещнат по такъв начин. Вече нямаше какво да си кажат. Ми направи усилие да бъде любезна и попита До дали е отдавна в Париж и откога е в банката, дали работата ѝ харесва. Представи До на приятелката си, някаква доста зле гримирана американка, която вече бе седнала в колата. А после каза на До:

— Обади ми се тези дни. Приятно ми бе. Радвам се, че те видях.

Ми седна зад волана и двете потеглиха. Моторът избръмча страшно. До се върна в банката, когато вече затваряха вратите. Бе объркана и не можеше да събере мислите си. Изпълваше я омраза. „Как да ѝ се обадя по телефона, като дори не знам къде живее? Как така е висока колкото мен? Навремето бе значително по-дребна. И аз щях да съм красива като нея, ако бях облечена с толкова скъпи дрехи. За каква ли сума е бил чекът? Все едно ѝ е дали ще ѝ се обадя, или не. Не говори с италиански акцент. Ама че съм глупава, мълчах и на нея ѝ се наложи да поддържа разговора! Сигурно съм ѝ се сторила глупава и безвкусно облечена. Мразя я. Мога да я мразя колкото си искам. Омразата ми е толкова силна, че ме задушава.“

Остана в банката цял час след края на работния ден. Успя да се добере до чека в момента, когато другите чиновници си тръгнаха. Адресът на Ми не фигурираше там, но пък за сметка на това бе посочен адресът на титуляря на сметката — Франсоа Шанс. До си го записа. Обади му се след час от „Дюпон-Латен“. Каза му, че е братовчедка на Ми и че току-що се е видяла с нея, но че забравила да ѝ поиска телефона. Мъжът от другия край на линията ѝ каза, че доколкото знаел, Ми нямала братовчедка, но накрая въпреки всичко ѝ даде телефонния номер и адреса на Ми: резиденция „Вашингтон“, улица „Лорд Байрон“.

Като излезе от телефонната кабина в приземието, До си обеща да звънне на Ми чак след три дни. В залата я очакваха приятелите ѝ — двама колеги от банката и един младеж, когото познаваше от шест месеца, който я целуваше от четири месеца, а от два ѝ бе любовник. Беше кльошав, мил, внимателен, малко нещо мечтател, а и никак не бе грозен. Работеше като застрахователен агент.

До седна до него както всяка вечер. Стори ѝ се по-малко мил от преди, не толкова мечтателен, но все още застрахователен агент. Тогава слезе отново в приземието и се обади на Ми, но тя не си бе у дома.

Успя да се свърже с „момичето без италиански акцент“ едва пет дни по-късно след многократни опити — всяка вечер от осемнадесет часа до полунощ. Въпросната вечер ѝ се беше обадила от апартамента на Габриел, застрахователния агент, който спеше до нея с глава под

възглавницата. Бе полунощ. Въпреки съвсем основателната доза скептицизъм на До, Ми си спомняше за срещата им. Извиняваше се, че не си е била у дома. Вечер било трудно човек да я намери. Както впрочем и сутрин. До си бе подготвила безброй дръзки фрази, за да я убеди, че се налага да се видят, но успя само да каже:

— Трябва да те видя.

— А, така ли? — попита Ми. — Е, добре, ела, но побързай, защото ми се спи. Обичам те, но утре трябва да ставам рано.

С устните си шумно огласи целувка и затвори. До остана дълго седнала на леглото със слушалката в ръка. Като същинска глупачка. После изведнъж скочи като обезумяла и се облече.

— Тръгваш ли си? — попита я Габриел.

Тя го целуна както си бе полуоблечена и се засмя шумно. Габриел си каза, че е напълно побъркана, и отново пъкна главата си под възглавницата. Защото и той като До ставаше рано.

Сградата, където живееше Ми, бе внушителна и в подчертано англосаксонски стил, доста добре пазена. Приличаше на хотел и на входа ѝ стоеше портиер в униформа, а във фоайето зад плотове от тъмно дърво седяха мъже, облечени в черно. Обадиха се по телефона, за да уведомят Ми за посетителката. В дъното До видя бар, където се слизаше по три стъпала. Там бяха насядали хора, подобни на онези, които човек среща по презокеанските кораби, модните плажове, театралните премиери, влизащи в така наречената категория „контакти преди лягане“. Момчето от асансьора го спря на третия етаж. Апартамент № 14. До се огледа в едно огледало, за да се убеди, че всичко е наред. Бе вдигнала косите си нагоре в тежък кок, защото бяха много дълги и изискваха доста време, за да ги срещи. Кокът малко я състаряваше и ѝ придаваше сериозен вид. А това не беше лошо.

Отвори ѝ възрастна жена. Пътюм навлече някакво палто, очевидно се канеше да си тръгва. Извика нещо на италиански към съседната стая и излезе. Както и във фоайето, стилът на обзавеждане в апартамента бе определено английски — с големи кресла и дебели килими. Ми изскочи от стаята по къс комбинезон, с голи рамене, боса. В устата си бе налпала молив, а в ръката си държеше абажур. Обясняваше, че изгоряла някаква крушка или абажурът просто се разместил, така че не можела да ползва лампата.

— Как си? Бива ли те в майсторенето? Я ела...

В стаята, където миришеше на американски цигари и леглото бе оправено за спане, До, без да сваля палтото си, постави абажура на мястото му. Ми ровеше в една кутия, а после изчезна в съседната стая. Върна се с три банкноти от по 10 000 франка в едната си ръка и хавлиена кърпа в другата. Подаде парите на До, която ги взе механично. Беше онемяла от учудване.

— Стигат ли? — попита Ми. — Боже, никога нямаше да те позная!

Гледаше До мило с хубавите си, внимателни и съсредоточени очи, които сякаш бяха от порцелан. Отблизо се виждаше, че е на двадесет години. Наистина бе много красива. Остана неподвижна две минути, а после очевидно си спомни за нещо спешно, защото хукна стремглаво към вратата.

— Сiao. Ще ми се обадиш, нали?

— Не, аз не разбирам...

До сочеше банкнотите и вървеше по петите ѝ. Ми се обърна от прага на банята, където от кранчетата обилно течеше вода.

— Не искам пари! — натърти До.

— По телефона не ми ли каза това — че ти трябва пари?

— Казах, че искам да говоря с теб.

Ми изглеждаше искрено натъжена, или отегчена, или учудена, а може би изпитваше всички тези чувства наведнъж.

— Да говориш с мен ли? За какво?

— За разни неща. Е, да те видя и да поговорим. Просто така.

— По това време? Слушай, седни, имам малко работа. Връщам се след две минути.

До чака половин час в стаята. Бе оставила банкнотите на леглото. Ми се върна по хавлиен халат, като енергично търкаше мокрите си коси с хавлиена кърпа. Каза нещо на италиански, което До не разбра, а после попита:

— Слушай, имаш ли нещо против да си легна? Ще си поговорим малко. Далече ли живееш? Ако никой не се тревожи за теб, можеш да спиш тук, ако искаш. Навсякъде има легла. Уверявам те, радвам се, че те виждам... Така че не прави тази физиономия.

Учудващо бе, че изобщо забелязва израженията по лицата на другите хора. Тя легна в леглото както си бе по халат и си запали

цигара... После каза на До, че ако иска да пие нещо, бутилките са някъде в съседната стая. Заспа веднага със запалена цигара между пръстите си. Като спяща кукла. До не вярваше на очите си. Докосна рамото на куклата, която помръдна, промърмори нещо и цигарата ѝ падна на паркета.

— Цигарата ми! — изплака Ми.

— Ще я изгася — успокои я До.

Куклата помръдна устни и се чу звук на целувка, а после заспа отново.

На другата сутрин До пристигна със закъснение в банката за първи път от две години насам. Старата дама я бе събудила. Не изглеждаше изненадана, че я намира върху един диван. Ми вече бе излязла.

На обяд, в едно бистро, където сервираха и обедно меню, До се задоволи да пие само кафе. Изпи три чаши. Не бе гладна. Чувстваше се нещастна като човек, към когото е била проявена несправедливост. Животът взема с едната ръка онова, което ви е подал с другата... Бе прекарала нощта у Ми, бе влязла в интимния ѝ свят много по-скоро, отколкото се осмеляваше да си представи, но имаше още по-малко поводи от предишната вечер, които да използва, за да я види отново... Ми бе просто недосегаема.

Като излезе от банката същата вечер, До не отиде на обичайната си среща с Габриел, а посети отново „Резиденцията“. От грамадното фойе позвъниха отново в апартамент № 14. Госпожица Изола не си била вкъщи... До се мота цяла вечер по „Шанз-Елизе“, ходи на кино, после дълго обикаля под прозорците на апартамент № 14. Към полунощ, като разпита отново един облечен в черно портиер, се отказа.

Десетина дни по-късно, една сутрин (беше сряда) шансът или щастливата случайност ѝ се усмихна за втори път. Пак в банката. Ми беше облечена в тюркоазен тайор, защото времето беше меко. Придружаваше я някакъв младеж. До застана зад гишетата на касиерите и я повика:

— Тъкмо мислех да ти се обадя — каза ѝ тя безцеремонно. — Намерих стари снимки. Искан да те покана на вечеря и да ти ги покажа.

Очевидно хваната натясно, Ми отговори не особено убедително, че това би било чудесно и че трябвало да се уговорят. Огледа До

внимателно както и вечерта, когато искаше да ѝ даде пари. Нима се интересуваше от другите хора повече, отколкото даваше вид? Сигурно бе прочела в очите на До молбата, надеждата и страха да не се отнесе към нея с презрение.

— Виж какво — каза Ми. — Имам една досадна работа утре вечер, но ще се освободя достатъчно рано, за да вечеряме. Аз те каня. Ако искаш, ме чакай около девет часа във „Флор“. Никога не закъснявам. *Ciao, carina*.

Момчето с Ми удостои До с безразлична усмивка. А на излизане от банката прегърна принцесата с черни коси през раменете.

Ми влезе във „Флор“ в девет без две минути. Беше наметнала палтото върху раменете си, а на главата си носеше бял шал. До седеше от половин час в оградената със стъкла тераса и миг преди това беше видяла колата ѝ. Зарадва се, че Ми бе сама.

Ми изпи едно сухо мартини, разказа на До за приема, от който идваше, и за книгата, която бе дочела през изминалата нощ. Плати, а после каза, че умира от глад и попита До дали обича китайските ресторанти. Вечеряха, седнали една срещу друга, в един такъв ресторант на улица „Кюжас“. Взеха си две различни ястия и си ги поделиха. Ми смяташе, че спуснатите коси отиват много повече на До, отколкото кокът от предишната вечер. Нейните бяха доста по-дълги. Сподели, че ѝ било много трудно да ги реши. Поддържала ги с двеста срещания с четката всеки ден. На моменти гледаше До мълчаливо, с почти смущаващо внимание. А на моменти не спираше да приказва, като скачаше от тема на тема и сякаш не се интересуваше кой точно седи срещу нея.

— А къде са снимките?

— У дома — отвърна До. — На две крачки е. Помислих си, че може да се отбием там заедно.

Докато се качваха в бялото Ем Ге, Ми заяви, че се чувства добре и че е много доволна от вечерта. Влезе в хотел „Виктория“ и каза, че кварталът е симпатичен... Моментално се почувства като у дома си в стаята на До. Свали палтото и обувките си и се сгуши в леглото. Двете

гледаха малката Ми и малката До, както и много забравени лица от миналото, и се разнежваха. До бе коленичила на леглото срещу Ми и искаше този миг да трае вечно. Бе толкова близо до нея, че усещаше парфюма ѝ и знаеше, че уханието му ще остане по дрехите и кожата ѝ, след като Ми си тръгне. Бе прегърнала Ми през раменете и не знаеше дали усеща топлината на раменете ѝ, или на собствената си ръка. Когато Ми видя една снимка, на която двете седяха в голяма шейна, избухна в смях. До не можа да се сдържи и я целуна с драматично отчаяние по косите.

— Хубаво време беше — въздъхна Ми.

Не се отдръпна и не погледна До. Нямаше повече снимки за разглеждане, но Ми не помръдваше от мястото си. Като че ли бе малко смутена. Рязко обърна глава и каза много бързо на До:

— Да вървим у нас...

После стана и obu обувките си. И понеже До не бе последвала примера ѝ, се върна при нея и нежно я погали по бузата.

— Бих искала да съм винаги с теб — прошепна До и докосна с челото си рамото на принцесата, която не бе безразлична към излиянията ѝ. Беше нежна и ранима като някогашното дете.

— Пи доста в китайския ресторант — каза ѝ Ми с променен глас.

В колата До се преструваше, че се интересува какво става на „Шанз-Елизе“, докато булевардът се изнизваше зад стъклото. Ми мълчеше. В апартамент №14 възрастната жена чакаше, заспала в едно кресло. Ми я отпрати, като я дари с две шумни целувки по бузите. После затвори вратата и захвърли обувките си в другия край на стаята, а палтото си — на дивана. Смееше се и изглеждаше щастлива.

— Какво точно бачкаш?

— В банката ли? Ами, доста сложно е за обяснение. Пък и не е интересно.

Ми вече бе свалила горната част на роклята си. Отиде при До и ѝ разкопча палтото.

— Ама че си бавна и непохватна! Какво се мотаеш? Съблечи го, настанявай се! Лошо ми става, като те гледам такава... Размърдай се!

Накрая двете се сборичкаха и паднаха наполовина върху някакво кресло, наполовина върху пода. Ми бе по-силна. Смееше се, докато задъхано държеше До за китките.

— Значи така. Работиш нещо сложно. Ама ти наистина имаш вид на момиче със сложен характер. А откога си толкова сложна? И откога си играеш с нервите на хората и ги побъркваш?

— Цял живот. Винаги — отвърна До. — Никога не успях да те забравя. Гледах с часове прозорците ти. Представях си как те спасявам по време на корабокрушение. Често целувах снимките ни.

До едва успяваше да говори, защото все още бе пленница на Ми, която седеше върху нея и здраво стискаше китките ѝ.

— Е, добре, кажи каквото имаш да казваш — каза накрая Ми.

После стана и се отправи към спалнята си. След секунда До чу как водата в банята тече. Стана от земята и отиде в стаята на Ми. Порови в гардероба и затърси пижама или нощница. Намери пижама. Беше ѝ точно по мярка.

Тази нощ тя спа на дивана в предната стая. Ми легна в спалнята си и говори дълго, като повишаваше глас, за да я чува До. Не бе взела таблетка за сън. Вземаше често и това обясняваше внезапното ѝ заспиване от първата вечер. И дълго след като бе казала: „Хайде, До, нани-на!“ (при което и двете избухнаха в смях), продължи монолога си.

Към три часа през нощта До се събуди и я чу да плаче. Изтича до леглото ѝ и видя, че бе изритала завивките си и че по бузите ѝ се стичаха сълзи. Ми спеше и плачеше със стиснати юмручета. До угаси нощната лампа, зави Ми и се върна да си легне на дивана.

На следваща вечер Ми имаше посетител. До ѝ телефонира от „Дюпон-Латен“ и чу как някой търсеше цигари, а после и отговора на Ми: „Върху масата са, ще ти избодат очите!“

— Няма ли да те видя? — попита До. — Кое е това момче? С него ли излизаш? Не може ли да се видим след това? Мога да ти среща косата с четката. Ще направя каквото искаш.

— Побъркваш ме — отговори ѝ Ми.

В един часа същата нощ Ми чукаше на вратата на До в хотел „Виктория“. Сигурно беше пила и пушила много, а и бе говорила доста. Беше тъжна. До я съблече, даде ѝ горницето на една от своите

пижами и я сложи да легне в леглото си. Държа я в ръцете си чак докато не чу будилника. Не можа да заспи, защото бе заета да се вслушва в дишането ѝ. Казваше си: „Добре. Това вече не е сън. Тя е вече моя, а когато си тръгна, до такава степен ще се е вляла в мен, че аз ще бъда самата нея.“

— Налага ли се да отидеш там? — попита Ми, отваряйки едното си око. — Я ела да си легнеш! Ще те впиша в „Регистъра“.

— Къде?

— В книгата с имената на хората, на които кръстницата ми плаща. Ела си легни. Ще ти платя.

До беше вече облечена и готова за излизане. Отговори на Ми, че това е глупаво, а и че не е играчка, с която ту си играят, ту захвърлят. Банката ѝ плащаше надница, която напоследък с всеки изминал месец намаляваше, но все пак успяваше да живее с нея. Ми седна в леглото. Лицето ѝ бе свежо и отпочинало. Бе напълно будна, а очите ѝ гневно блестяха.

— Говориш като един мой познат. Щом ти казвам, че ще платя, значи ще платя! Колко ти плащат в банката?

— Шестдесет и пет хиляди франка на месец.

— Повишена си! — извика Ми. — Ела си легни, казвам ти!

До свали палтото си, сложи кафето и погледна през прозореца. Навън грееше слънцето на Аустерлиц^[1], но то очевидно не топлеше много. Когато отнесе чашата до леглото, знаеше, че възторгът на Ми щеше да трае по-дълго от една сутрин, че нейният собствен възход щеше да продължи и че всичко, което кажеше или направеше в този момент, за в бъдеще щеше да бъде използвано срещу нея.

— Ти си мила играчка — каза Ми. — А и правиш хубаво кафе. Отдавна ли живееш тук?

— От доста време.

— Приготвяй си багажа.

— Трябва да ме разбереш, Ми. Това, което ми предлагаш да направя, е сериозно, крие опасности...

— Представи си, наясно съм от цели два дни. Смяташ ли, че има много хора на този свят, които биха ме спасиш от коработрушение? А на всичко отгоре със сигурност знам, че не умееш да плуваш...

— Не, не умея да плувам.

— Ще те науча — каза Ми. — Лесно е... виж, ръцете се движат ей така, а с краката е малко по-сложно, защото те отгласкват водата...

Ми събори До на леглото със смях и я принуди да свие отбранително ръце, а после смехът ѝ неочаквано секна. Погледна До, без да се усмихва. Каза ѝ, че е напълно наясно с положението и че стъпката е сериозна, но не чак толкова.

През следващите вечери До спа в апартамент №14 на резиденция „Вашингтон“. Там тя един вид бдеше над любовните изпълнения на Ми, която бе в съседната стая с някакво момче — доста суетно и неприятно. Всъщност това бе младежът, с когото бе дошла в банката. Казваше се Франсоа Русен, секретар на някакъв адвокат. Имаше добри обноски и не му липсваше възпитание. Но понеже и той, и До имаха едни и същи бегло начертани намерения спрямо Ми, още от първия миг на познанството си се намразиха до дъното на душата си.

Ми настояваше, че бил красив и безобиден. През нощта До бе прекалено близо и нямаше как да не чуе как Ми стене в ръцете на демоничния „мачо“. Обзе я нещо като ревност, а знаеше, че всъщност става въпрос за доста по-просто чувство. Бе почти щастлива, когато вечерта Ми я попита дали все още държи стаята си в хотел „Виктория“, защото искала да отиде там с някакво друго момче. Стаята бе платена до края на март. Ми изчезна за цели три дни. Франсоа Русен бе сериозно обиден и силно разгневен. На До не ѝ се наложи да се страхува от другия младеж, въпреки че не знаеше нищичко за него, освен че ходел да тича. Ми го забрави бързо.

Имаше и вечери, когато Ми оставаше сама. Най-хубавите. А Ми не понасяше да е сама. Трябваше ѝ някой, който да четка косите ѝ двеста пъти, някой, който да ѝ насапуниса гърба, някой, който да изгаси цигарата ѝ, ако заспи, някой, който да изслуша монолога ѝ. А До бе подходяща за всички тези неща. Така че в такива случаи Ми ѝ предлагаше да вечерят „по женски“, поръчваше да донесат в апартамента най-невероятни неща като например бъркани яйца, но в сребърни подноси и под сребърни капаци. Показваше на До как се правят най-различни животни от салфетки и на всяко трето изречение я наричаше „любов моя“ или „очарование мое“. И понеже Ми я докосваше по тила и по рамото или я прегръщаше през кръста, във

всеки миг До имаше физически контакт с нея. Това беше важно, защото Ми се нуждаеше някой да се грижи за нея, преди да заспи. Независимо дали сънят идваше с помощта на таблетки, различни младежи, или дърдорене. Изпитваше същото усещане като страха от тъмното у децата, когато мама излиза от стаята. Тази особена черта от характера на Ми, наред с други, които До понякога намираще дори за патологични, водеха началото си от детството.

През март До придружаваше Ми или Мики, както я наричаха всички, навсякъде. Изключение правеше жилището на Франсоа Русен. Придружаването включваше обикаляне на магазините в Париж с колата, многобройни срещи, партии тенис на открито, приказки „на маса“ с безинтересни хора из ресторантите. Често До оставаше в колата, включваше радиото и мислено съставяше черновата на писмото, което се канеше да изпрати на кръстница Мидола.

Първото ѝ писмо бе от датата на „ангажимента ѝ“ към Ми. В него тя пишеше колко била щастлива, че отново срещнала Ми, как всичко било наред и колко се надявала кръстницата (до известна степен и нейна кръстница) да е в добро здраве. Следваха новини от Ница, накрая — няколко реда уж от Мики и обещанието да целуне кръстницата при първото си посещение в Италия.

След като изпрати писмото, До съжали за небрежно надрасканите редове с подправения подпис на Мики. Бяха много очебийни. Кръстница Мидола със сигурност бе прозорлива жена, щом от тротоарите в Ница бе стигнала до италианските дворци... Веднага щеше да се усети. Само че не стана така. Отговорът пристигна след четири дни и бе буквално сърцераздирателен: До била направо благословия от небето. Била се запазила такава, каквато кръстницата я помнела — мила, разумна, любвеобилна. Сигурно вече си била дала сметка, че „тяхната“ Мики много се е променила. Надявала се, че тази чудесна среща щяла да повлияе благотворно на Ми. В писмото имаше и чек.

Със следващото писмо До върна чека и ѝ обеща да направи всичко възможно за доброто на „ужасното дете“ и оправданието, че Ми просто била изпълнена с живот и доста темпераментна, въпреки че понякога изглеждала безсърдечна. Хиляди целувки. Искрено Ваша...

В края на март До получи за пети път отговор на писмата си, които подписваше „кръщелницата ти“.

А през април До се разголи... издаде се. Една вечер в някакъв ресторант в присъствието на Мики нападна Франсоа Русен съвсем открито. Причината бе спор по менюто на „протежето“. Не бе от голямо значение, че Мики щеше да спи зле, след като хапне пикантно ястие като „петел във вино“, а че Франсоа бе безкрайно раболепен, истински мръсник, същински Тартюф, с една дума — направо непоносим.

Две вечери по-късно нещата стигнаха още по-далеч. Ресторантът не бе същият, причината за спора — също, но Франсоа си оставаше мръсник. Само че този път той се разбунтува. До бе принудена да слуша как я нарича крадла и лъжкиня, как я обвинява, че шантажира Ми с чувствата си, и как укорява и двете, че се държат като гимназистки със скрити пороци. При последната размяна на обиди между двамата, които ставаха все по-необуздани, ръката на Мики се вдигна. До очакваше, че тя ще се стовари върху нея, и се подготви да я посрещне и когато видя как Мики удря мръсника по лицето, реши, че този път е спечелила битката.

Оказа се, че малко е поизбързала. Като се върнаха в Резиденцията, Франсоа направи сцена и заяви, че няма да прекара нощта в компанията на едно тъй наивно невинно същество и на една безскрупулна нагла мръсница. Тръгна си, като затръшна вратата. Тогава прекъснатата разправия продължи, но този път — между двете момичета. До се оправдаваше и сипеше още обиди по негов адрес. А Мики бе направо извън себе си от гняв, защото чуваше някои неприятни истини. Сбиха се съвсем не на шега, съвсем не като вечерта, когато разглеждаха снимките. Дъжд от плесници, нанасяни и с дясната, и с лявата ръка на Ми, се стовари върху До. Ми буквално помете стаята с нея. Накрая я запрати в леглото, но я вдигна отново оттам. От очите на До се стичаха сълзи, а от устата ѝ се отрониха молби. Накрая пороят от плесници престана и тя се оказа на колене до вратата, с разрошени коси и кървящ нос. Мики я изправи и я помъкна, цялата опръскана с кръв, към банята, пусна водата и извади кърпи.

Двете не си проговориха цели три дни. Франсоа се върна на следващия ден. Огледа критично отеكلото лице на До и смотолев: „Е, пиленцето ми, сега лицето ти е още по-гадно от обикновено“ и заведе някъде Мики да отпразнуват този факт. На следваща вечер До взе четката и пое задължението си да разресва косите на Мики, без да каже

и дума. А на по-следващия ден, тъй като мълчанието помежду им ставаше застрашително, тя първа наведе глава и я положи върху коленете на Мики, искайки ѝ прошка. Двете се одобриха, като проляха много сълзи. От страна на Мики последваха влажни целувки, а после тя извади от гардеробите безброй подаръци. Изглеждаше жалка и унижена. Бе тичала като луда из магазините цели три дни, за да се успокои.

По неприятна случайност през същата седмица До срещна Габриел, когото не бе виждала от месец. Тъкмо излизаше от фризьора и по лицето ѝ все още личаха белезите от нервната криза на Мики. Габриел я качи в своето Рено Дофин и заяви, че се бил свързал след скъсването им. Само дето се тревожел за нея. А като я виждал как е „гримирана“, тревогата му нараствала... Попита я какво ѝ бяха сторили. До не виждаше смисъл да го лъже...

— Била те е? И ти понасяш всичко това?

— Трудно ми е да ти обясня... Добре ми е с нея. Имам нужда от нея както от въздуха, който дишам. Ти не разбираш. Момчетата не разбират момичетата.

Габриел само поклати глава, но всъщност бе отгатнал част от истината и не се лъжеше. До се опитваше да го убеди, че малко се е влюбила в дългокосата си „братовчедка“. Но той познаваше До. Тя не бе способна да се влюби в когото и да било. И ако позволяваше на някаква си истерична хлапачка да я бие, то вероятно имаше нещо наум — някакъв глупав, но добре обмислен и безкрайно опасен план.

— С какво живееш, откакто напусна банката?

— Тя ми дава всичко каквото поискам.

— И докъде ще те доведе това?

— Нямам представа. Знаеш ли, тя не е лоша. И наистина ме обича. Ставам от сън, когато си искам, имам безброй рокли, ходя с нея навсякъде. Казах ти, че не можеш да разбереш.

Тя го остави, но си задаваше въпроса, дали той не бе прозрял как стоят нещата. Само че и той я обичаше. Всички я обичаха. Харесваха я. Никой не можеше да прочете в очите ѝ колко мъртва се чувстваше след вечерта, когато я бяха били, и че тя всъщност нямаше нужда от това разглезено момиче, а от приказния живот, който вече бе живяла дълго в мечтите си и какъвто дори безкрайно разглезената Ми не водеше. Този живот щеше да ѝ осигури полагащото ѝ се място. Тя

щеше да се възползва по-добре от Ми от лукса и разкоша, от спечелените без труд пари, от зависимостта и подлостта на хората. А що се отнася до нанесените удари... Мики щеше да плати скъпо за тях един ден. Но това не бе най-страшното... Тя трябваше да плати и за илюзиите на дребната банкова чиновничка, която не разчиташе на никого, не търсеше ничия любов, а и не вярваше, че светът ще стане по-красив, ако някой угажда на прищевките ѝ.

Вече много дни До предчувстваше, че ще убие Мики. На тротоара, след като се раздели с Габриел, тя си каза, че вече има още едно основание за това. Нямаше да унищожи само едно ненужно и безразлично насекомо, а щеше да заличи и изтърпяното унижение, и ненавистта си. Бръкна в чантичката и извади тъмните си очила. От една страна, защото всички можеха да прочетат мислите в очите ѝ, а от друга — защото клепачът ѝ бе насинен.

През май Мики малко попрекали с удоволствията. Вслуша се внимателно в някои от абсурдните предложения, които Франсоа Русен ѝ правеше най-редовно. Реши да се настани в една луксозна къща, собственост на кръстница Мидола, на улица „Курсел“. Госпожа Раферми никога не бе живяла там. Мики послушно потъна в работа. Бе упорита, но само толкова: не притежаваше нито едно от качествата на леля си. И ето че отношенията между Париж и Флоренция се влошиха само за четиридесет и осем часа.

Мики получи парите, които ѝ трябваха, плати на хората, които бе наела да ремонтират къщата, поръча бояджии и мебели, но ѝ натрапиха един „шарже д’афер“ на име Франсоа Шанс и пратиха един първокласен дракон или по-точно цербер — митична и доста фанатична личност, която имаше славата, че се е осмелила да набие Мики по дупето. Церберът се казваше Жан Мюрно. Мики говореше малко за нея и с такива лоши думи, че човек веднага осъзнаваше ужаса, който изпитваше. Ами да, да събуеш гащичките на Мики и да я напляскаш, макар и когато вече е била четиринадесетгодишна, си беше направо подвиг! Но да кажеш „не“ на Мики, когато тя вече е на двадесет и настоява за „да“, при това — да я накараш да се вразуми, вече си беше чиста фантазия и не изглеждаше правдоподобно.

Впрочем нещата не стояха точно така и До осъзна това, когато видя „цербера“. Мюрно бе висока млада жена, със златисторуси коси, кротка, спокойна. Мики не се боеше от нея, нито пък я мразеше. Далеч по-лошо. Не можеше да я търпи. Страхопочитанието ѝ бе толкова голямо, а нервността ѝ — толкова искрена, че на До ѝ се смръзна кръвта. Не само банковите чиновнички хълцаха в леглото си... Очевидно Мики години наред бе сънувала Мюрно, защото страдаше неописуемо с всичките си клетки и направо полудяваше, когато Жан беше там. А До, която никога не бе чувала да се говори за нея, освен ей така, между другото, бе направо в ступор.

Беше вечер като всяка друга. Мики се обличаше, за да излезе с Франсоа. До четеше в един фотьойл и стана да отвори вратата. Жан Мюрно я погледна, както човек гледа зареден пистолет, свали палтото си и без да повишава глас, каза:

— Идваш ли, Мики?

Ми излезе от банята по халат, направи опит да се усмихне като човек, хванат на местопрестъплението, но устните ѝ трепереха. Двете поговориха малко на италиански. До не разбра почти нищо от разговора им, освен че Мики направо се разпадаше след всяко изречение на Жан Мюрно и нервно пристъпваше от крак на крак. Бе направо неузнаваема.

Жан се приближи към нея с широки крачки, целуна я по слепоочието, хвана я за лактите и дълго време я държа така, докато я оглеждаше. Очевидно не ѝ казваше приятни неща. Гласът ѝ бе дълбок и спокоен, но тембърът му напомняше удари на чукче. Мики само разтърсваше дългите си коси и не отговаряше. Накрая До я видя как пребледнява, как изтръгва ръцете си от хватката на цербера и как се отдръпва, загръщайки халата си.

— Не съм те викала тук! Да си бе стояла в Италия! Аз не съм се променила, нито пък ти. Ти все още си досадницата Мюрно. Разликата сега е, че ми е писнало от теб! — извика тя.

— Вие сте Доменика, нали? — попита Мюрно, като внезапно се обърна и застана с лице към До. — Идете да затворите крановете.

— Не мърдай! — намеси се Мики и препречи пътя на До. — Стой на мястото си. Ако дори веднъж я послушаш, няма да се отървеш от тази жена.

Незнайно как, До бе отстъпила три крачки. Жан Мюрно само вдигна рамене и отиде в банята, за да спре водата. Когато се върна, Мики бе бутнала До в едно кресло, а самата тя стоеше права до нея. Устните ѝ все още трепереха.

Жан спря на прага. Едра светлокоса млада жена. Заговори, като непрекъснато сочеше обвинително с показалеца си. Говореше бързо, за да отнеме на събеседничката си възможността да я прекъсне. До чу много пъти името си.

— Говори на френски! — каза Мики. — До не разбира. Ще се пръснеш от ревност. До щеше да се шашне, ако знаеше какво говориш. Ама погледни се! Наистина умираш от ревност! Само ако можеше да се видиш! Грозна си, направо си ужасна...

Жан се усмихна и каза, че До нямала нищо общо. Ако До излезела от стаята за няколко минути, щяло да е най-добре за всички.

— Не мърдай от мястото си, До! — извика Мики и добави: — До разбира всичко. Слуша ме, слуша мен, а не теб. Обичам я, тя си е моя. Гледай!

Мики се наведе и като държеше До за тила, я целуна по устните. Веднъж, два пъти, три пъти. До не се възпротиви. Бе останала без дъх и стоеше като вкаменена. „Ще я убия! Ще намеря начин да я убия! — мислеше си тя. — Само че коя е тази италианка, която я предизвиква да прави подобни номера?“ Устните на Мики бяха влажни и треперещи.

— Когато свършиш с демонстрациите си — каза спокойно Жан Мюрно, — се облечи и пригответи куфара си. Госпожа Раферми иска да те види.

Мики се изправи. От трите тя се чувстваше най-зле. Потърси с очи куфара, защото наистина имаше някакъв куфар в стаята. Бе го зърнала преди малко. Какво ли бе станало? Куфарът бе върху килима зад нея — отворен и празен. Тя го взе с две ръце и го метна по Жан Мюрно, която успя да го избегне.

Мики направи две крачки назад, извика нещо на италиански, вероятно някаква обида, после сграбчи една ваза от камината — синя, красива, висока около три разперени длани, и я запрати по едрата жена със златисти коси. Вазата се разби в стената. Жан заобиколи масата, приближи се енергично до Ми, хвана ѝ брадичката с едната си ръка, а с другата ѝ удари плесница. После взе палтото си и каза, че ще ноцува

на улица „Курсел“, че ще замине на следващия ден по обяд и че е купила самолетен билет за Мики. На вратата добави, че госпожа Раферми умира. Мики разполагала с не повече от десет дни, ако искала да я види.

Когато си тръгна, Мики съвсем рухна: падна в едно кресло и избухна в плач.

До натисна звънеца пред къщата на улица „Курсел“ в момента, когато Ми и Франсоа влизаха в театъра. Жан Мюрно не бе особено изненадана да я види. Тя взе палтото ѝ и го окачи на дръжката на една врата. Къщата бе претърпана със стълби, кутии с боя, скъсани тапети.

— Каквото и да приказваме, тя има вкус — призна Мюрно. — Ще стане красиво. Получавам мигрена, когато се боядисва. А вие? Да се качим на първия етаж. Там е обитаемо.

Горе, в една стая, която вече бяха започнали да обзавеждат, двете седнаха една до друга на леглото.

— Вие ли ще говорите, или аз? — попита Мюрно.

— Говорете.

— На тридесет и пет години съм. Набутах ми тази напаст в ръцете преди седем години. Не се гордея с това, което е станала, но не бях особено горда и със задачата си, когато приех да се занимавам с нея. Родена сте на четвърти юли хиляда деветстотин тридесет и девета година. Били сте банкова чиновничка. На осемнадесети февруари тази година сте погледнали Мики с големите си мили очи и сте сменили професията си... Станали сте нещо като нейна кукла, която приема безропотно и плесници, и целувки. Лесно придавате мило изражение на лицето си, по-хубава сте, отколкото смятах, но сте точно толкова досадна, колкото си представях. Имате нещо наум, а обикновено куклите не притежават дарбата да мислят.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Тогава ме оставете да продължа. От доста отдавна таите нещо в ума си. Нямаме конкретен план, а някаква рееща се и неоформена идея, подобна на краста или сърбеж, която не ви дава мира. Мнозина са изпитвали същото като вас, особено аз. Вие сте далеч по-глупава от мен, но пък сте по-решителна. Разберете ме добре: не ме притеснява планът ви, а фактът, че го развявате като знаме. Сътворили сте вече

достатъчно глупости, за да разстроите двадесет души. А когато те са ограничени като Франсоа Русен, ще признаете, че положението става опасно. Каквото и да приказват за госпожа Раферми, тя разсъждава хладнокръвно и трезво. Пък е и глупаво да смятате Мики за малоумна. Направо си е чисто безумие. Нямайте особена тежест, а на всичко отгоре ми досаждайте.

— Все още не ви разбирам — каза До.

Гърлото ѝ бе сухо, но тя си казваше: „От боята и миризмата е“. Поиска да стане, но едрата златокоса жена я задържа.

— Прочетох писмата ви до госпожа Раферми.

— Тя ли ви ги показа?

— Живеете в облаците. Видях ги, това е всичко. Както и доклада към тях след проучването... Брюнетка, висока метър и шестдесет и осем сантиметра, родена в Ница, баща счетоводител, майка домакиня, двама любовници — единият, когато е на осемнадесет години, за три месеца, и един — когато е на двадесет, до появата на Мики. Получавала шестдесет и пет хиляди франка месечно — чисто, без осигуровките, отличителен белег — глупава.

До се измъкна и се отправи към вратата. На партера не успя да намери палтото си. Жан Мюрно се появи и ѝ го подаде.

— Не се дръжте като дете. Имаме да си кажем още много неща. А и сигурно не сте вечеряли. Така че елате с мен.

В таксито Жан Мюрно даде адреса на един ресторант близо до „Шанз-Елизе“. Когато заеха местата си една срещу друга, До забеляза, че Жан правеше същите движения и жестове като Мики, но при нея те изглеждаха малко карикатурни, тъй като бе доста по-висока. Жан улови погледа ѝ и заяви отегчено като човек, на когото бе лесно да чете мислите на До:

— Тя ми подражава, а не аз на нея. Какво искате да хапнете?

Докато се хранеха, тя държеше главата си малко наведена встрани, също като Мики, а единият ѝ лакът бе върху масата. Когато говореше, често разтваряше голямата си, но изящна длан и непрекъснато използваше показалеца си, за да ѝ помогне в поученията. Това също бе характерен за Мики жест, но при Жан изглеждаше по-назидателен.

— Твой ред е да говориш, нали разбираш...

— Нямам какво да ви кажа.

— Тогава защо дойде да ме търсиш?

— За да ви обясня някои неща, но те вече нямат значение. Вие ми нямате доверие.

— Какво искаше да ми обясниш? — попита Жан.

— Че всъщност Мики ви обича много, че плака, след като си тръгнахте, и че сте твърде сурова с нея.

— Наистина ли? Искам да кажа, наистина ли дойде да ми кажеш това? Знаеш ли, преди да те видя, нещо ми убягваше, но сега започвам да разбирам. Та ти си ужасно надута и имаш невероятно самочувствие! Недопустимо е да вземаш хората за глупаци и да ги смяташ за по-нищожни от теб, и то до такава степен.

— Все още не ви разбирам...

— Малка глупачке, повярвай ми, че мама Раферми е наясно как стоят нещата! А Мики е сто пъти по-умна от теб! Ако не го разбираш, ще те накарам да го разбереш. Залагаш на една въображаема Мики, а не на истинската. В момента използваш силата на „любовта от пръв поглед“, а тя заслепява... Но с твоето темпо ще издържиш още малко, ще си по-краткотрайна от другите й прищевки. Но има и нещо лошо: като получаваше писмата ти, на Раферми не й трепваше окото. А когато човек ги чете, може направо да му настръхнат косите. Предполагам, че тя ти е отговаряла мило, любезно. Не ти ли се стори забавно, а?

— Писмата ми, та писмата ми... Какво толкова им има?

— Имат един съществен недостатък: в тях се говори само за теб. „Колко ми се иска да съм като Мики, щяхте да ме оцените, ако бях на нейно място, как щях да се възползвам от живота, който й осигурявате!“, нали така?

До хвана главата си с двете си ръце.

— Има нещо, което трябва да знаеш — продължи Жан Мюрно. — Единственият ти шанс е да се харесваш на Мики — по сто причини, които не разбираш. И да бъдеш при нея в подходящия момент. Защото никога и по никакъв начин няма да успееш да я изтръгнеш от сърцето на госпожа Раферми. Не разбираш защо, но наистина е така. Няма смисъл да се тормозиш. Госпожа Раферми имаше три пристъпа за четиридесет и пет дни. След седмица или месец ще бъде мъртва. Писмата ти няма да свършат работа, а и са опасни. Ще остане само Мики и това е всичко.

Жан Мюрно не се бе докоснала до храната. Отмести чинията си, после извади цигара от пакета италиански цигари върху масата и добави:

— Очевидно и аз.

Двете се върнаха пеша в Резиденцията. Не разговаряха. Едрата млада жена държеше здраво ръката на До. Когато стигнаха до ъгъла на улица „Лорд Байрон“, До я накара да спрат и изрече бързо:

— Ще дойда с вас. Нямам желание да се прибера.

Взеха такси. На улица „Курсел“ миризмата на боя бе още по-силна. Като влизаха в някаква стая, Жан Мюрно каза на До, която се канеше да мине под една стълба, да се отдръпне. Хвана я за раменете и я задържа здраво пред себе си в мрака, като дори лекичко я повдигаше да застане на пръсти, сякаш за да бъде на нейното ниво.

— Ще си кротуваш. Повече никакви писма. Никакви разпавии с когото и да било. Никакви глупости. След няколко дни ще дойдете и ще се настаните тук. И двете. Раферми ще е вече мъртва. Ще поискам от Мики да дойде във Флоренция. Ще го направя по такъв начин, че тя няма да дойде. Що се отнася до Франсоа, ще почакаш да ти подам сериозен аргумент. Тогава няма да си струва да се стараеш. Просто ще трябва да отстраниш Франсоа и да отведеш Мики далеч от него. Аргументът ще бъде непокатим. Ще ти кажа къде да я заведеш. Сега разбра ли ме? Слушаш ли ме внимателно?

Застанала насред петното лунна светлина, която нахлуваше през един прозорец, До кимна с глава. Големите ръце на жената със златистите точки в очите все още я държаха за раменете. До вече не се опитваше да се измъкне от хватката им.

— Просто трябва да си кротуваш. Не смятай Мики за глупачка. Така смятах и аз много преди да се появиш ти, но сгреших. Една вечер я приклеших в ръцете си както теб тази вечер, но получих такъв отпор, че още го помня, защото не съм имала друг такъв случай. Тогава тя бе на шестнадесет години, почти на моята възраст, когато Раферми ме взе при себе си... Познавам те само от глупавите ти писма. Но и аз навремето щях да напиша такива. Когато ми окачиха Мики на шията, щях да я удавя на драго сърце. Чувствата ми не са се променили от тогава. Само че няма да я удавя. Разполагам с друго средство да се

отърва от нея: с теб. Една малка глупачка, която трепери от страх, но която ще направи каквото ѝ кажа, защото и тя държи да се отърве от нея.

— Оставете ме, моля ви...

— Чуй ме. Преди Мики у Раферми имаше друга хлапачка като нея. Е, бе по-висока от теб с няколко сантиметра и бе на осемнадесет години. Хлапачката бях аз. Тогава с една малка четка боядисвах токове за обувки във Флоренция. Изведнъж получих всичко, за което завиждах на хората. Но после ми го взеха. Защото дойде Мики. Ще ми се да размислиш върху всичко, което ти казах, и да си кротуваш. Това, което ти изпитваш сега, съм го изпитала и аз. Само че оттогава научих не малко неща. Нали ще размислиш върху думите ми? Сега можеш да си вървиш.

До бе завлечена в мрака към антрето. Спъна се в една кутия с боя и пред нея се отвори някаква врата. Тя се обърна, но високата жена я избута навън, без да каже и дума повече, а после затвори вратата.

На следващия ден по обяд, когато До се обади на Жан от едно кафене на „Шанз-Елизе“, тя бе заминала. Представи си как звънът на телефона отеква от стая в стая в празната къща.

[1] „Слънцето на Аустерлиц“ се споменава като паралел с обратата в живота на Доменика. Към края на битката при Аустерлиц между Наполеон и войските на Александър I и Франц II на 2 декември 1805 г., когато Наполеон почти е изгубил, неочаквано грейва слънце. В историята остава романтичното тълкуване, че то променя хода на битката и спомага за победата му. И до днес, в чест на победата на Наполеон и като пожелание за успех, във Франция има ресторанти, носещи името „Слънцето на Аустерлиц“. — Бел.прев. ↑

УБИЛА СЪМ

Ръката ми в бяла ръкавица запуши устата ѝ.

Тя внимателно я отмести и се изправи — висок силует на фона на правоъгълното петно светлина от съседната стая. И една друга вечер двете бяхме стояли така, когато в полумрака тя ме държеше здраво за раменете. Тогава ми бе предложила да убия една дългочоса принцеса...

— Как така знаеш всичко това? — попитах я аз. — Има неща, които няма как, няма откъде да си научила! За вечерта, когато тя спа у нас, за нощта, когато обикалях под прозорците ѝ. А и за срещата ми с онова момче, с Габриел.

— Не си ли спомняш, че ти ми разказа всичко това? — попита Жан. — През юни, когато двете останахме сами за две седмици.

— Виждала ли си Мики след караницата ви в Резиденцията?

— Не. Но ми беше все едно. Изобщо не държах да я отведа в Италия. На следващия ден се срещнах с Франсоа Шанс, за да уредя нещата с ремонта, а после взех самолета, както бях предвидила. Като се върнах във Флоренция, и аз имах неприятности. Раферми бе направо освирепяла. Не съм съвсем сигурна дали Мики не ѝ се бе обадила по телефона след срещата ни. Ти винаги си смятала, че не ѝ е звъняла. Само че в крайна сметка дори да го бе сторила, това не променяше нещата. Точно обратното. До края на дните си госпожа Раферми кипеше от гняв. Не ѝ мина.

— А тя кога почина?

— Седмица по-късно.

— И ти не ми каза нищо друго, преди да заминеш?

— Ами не... Ти знаеше какво искам да ти кажа. Много преди да се запознаем, ти вече не мислеше за нищо друго, нали така?

Закрих лицето си с обвитата си в бяла ръкавица ръка.

— Загаси лампата, ако обичаш.

— Ще ми позволиш ли да се погрижа за теб? Знаеш ли колко е часът? Та ти едва се държиш на краката си. Донесох ти ръкавици.

Свали тези, които носиш в момента.

Докато се бе навела над ръцете ми — руса, висока, извънредно внимателна, всичко, което ми бе разказала, отново ми се стори като лош сън. Та тя всъщност бе добра и великодушна, а пък и аз бях неспособна да подготвя смъртта на Мики. Нищо от това не беше истина.

Скоро щеше да съмне. Тя ме взе на ръце и ме отнесе на първия етаж. В коридора, докато се приближаваше до стаята на Доменика, не можах да се сдържа и разтърсих опряната си до бузата ѝ глава, за да изразя несъгласието си. Тя ме разбра и ме сложи на нейното собствено легло в стаята, където бе живяла, докато аз бях в клиниката. Минута по-късно, след като ми бе свалила халата, се наведе над мен. Треперех под завивките и тя ги подпъхна добре. Непрестанно съзерцаваше лицето ми с уморените си очи, без да каже нито дума.

Не си спомням на кое място в разказа ѝ, докато бяхме още долу, бях прошепнала, че искам да умра. А сега, като усетих, че сънят ме прегръща в обятията си, ме обзе нелеп страх.

— Какво ми даде да пия долу?

— Вода и две таблетки сънотворно.

Сигурно както винаги бе прочела в погледа ми какво чувствах, защото сложи ръката си върху очите ми. „Ама ти си луда, луда, луда“ — присмя ми се нежно тя, а гласът ѝ бързо се отдалечаваше, все повече и повече и вече не усещах ръката ѝ, а после изведнъж един американски войник с накривена шапка ми подаде с усмивка парче шоколад и учителката ми се приближи до мен с линия в ръка и ме удари по пръстите. После заспах.

На сутринта останах в леглото. Жан се бе изтегнала напълно облечена върху завивките и двете решихме от сега нататък да живеем на улица „Курсел“. Тя ми разказа как е станало убийството, а аз ѝ споделих за моите проучвания от предишната вечер. Сега ми изглеждаше напълно невероятно Франсоа да не си е дал сметка за подмяната.

— Не е толкова просто — каза Жан. — Физически ти вече не си нито Мики, нито самата ти. Не говоря само за лицето ти, но и за впечатлението, което създаваш. Не ходиш като нея, но не ходиш и така, както ходеше преди. Освен това си живяла много месеци с нея. А през последните седмици си я наблюдавала внимателно. Така си се научила да ѝ подражаваш. Усецам го във всичките ти движения, гримаси, мимики. Първата вечер, когато се смееше, не можех да разбера дали се смееш ти, или пък се смее тя. А най-лошото бе, че спомените ми се губеха: не помнех вече как точно изглеждаше тя, нито каква бе ти, и въпреки усилията ми, не успях по никакъв начин да разсъждавам трезво. Нямах представа какви мисли нахлуха в главата ми. Докато те къпех, се пренесох четири години назад. Сега ти си по-слаба от Мики, но преди четири години тя изглеждаше горе-долу така. А в същото време си казвах, че това е невъзможно. Бяхте еднакви на ръст, но никак не си приличахте. Не бе възможно да се заблудя чак до такава степен. Боях се, че играеш театър пред мен.

— Защо?

— Знам ли... За да ме отстраниш, за да действаш сама. Направо откачих, *защото не можех да обсъждам този въпрос, преди ти да осъзнаеш как стоят нещата.* И ми се наложи самата аз да играя комедия. *И започнах да се обръщам към теб, сякаш беше Мики.* Дадох си сметка за нещо ужасно през тези четири дни, но то може би ще улесни нашите планове. Щом чух гласа ти, вече не можех да си спомня какъв бе гласът на Мики. А когато видях бенката ти, каквато Мики винаги е имала или пък ти винаги си имала... вече наистина не знаех какво да мисля. Човек не си спомня подобни неща, нали разбираш?! Изведнъж ти правеше някакъв жест и аз разпознавах в него маниера на Мики. Мислех толкова много за това, че се налагаше да убеждавам себе си, че греша. Истината е, че ти правеше едно движение, в което разпознавах Мики, между две типични за теб движения. А причината е, че си прекарала седмици наред с мисълта, че трябва да ѝ подражаваш изцяло.

— Но дали това е било достатъчно, за да излъжа Франсоа? Струва ми се невъзможно. Та аз прекарах половин ден с него. При Шанс, в офиса, той най-напред не ме позна, но вечерта, когато бяхме на дивана, ме целуна и ме опипваше, играеше си с тялото ми повече от час!

— Ти си била Ми. Говорел е за и на Ми. Вярвал е, че в ръцете си държи Ми. А той е хищник, същинска акула. Никога не му е пукало за нея. Спеше с наследството ѝ. Няма да се виждаш повече с него. Това е всичко. Много повече ме тревожи посещението ти у Франсоа Шанс.

— Той не се усъмни в нищо.

— Вече няма и да му предоставя случай да се усъмни. А сега наистина ни чака работа.

Каза ми, че след като се върнем във Флоренция, рисковете щели да са много по-големи. Там познавали Ми от години, докато в Ница бил само бащата на Мики, с други думи, той щял да е единствената ни грижа. Изведнъж осъзнах, че ще се срещна с човека, чиято дъщеря бях убила... Щях да се хвърля в прегръдките му, както е правела тя. А в Ница собствената ми майка и собственият ми баща оплакваха загиналата си дъщеря. Несъмнено щяха да поискат да се срещнем, за да им говоря за нея. Щяха да ме гледат с ужас и... щяха да ме познаят!

— Не говори глупости! — извика Жан и ме хвана за ръцете. — Няма да се виждаш с тях! Що се отнася до бащата на Мики, това е друга работа. Ще се наложи да го посетиш. Ако поплачеш малко, всичко ще бъде приписано на вълнението ти. А що се отнася до родителите ти, набий си го в главата още отсега: няма да се виждаш с тях! Не си и помисляй подобно нещо. Ама ти изобщо спомняш ли си нещо за тях?

— Не. Кога ще си спомня?

— Когато това стане, ще си вече друг човек. Ти си вече друг човек. Ти си Мики: Мишел Март Сандра Изола, родена си на четиринадесети ноември хиляда деветстотин тридесет и девета година. Подмладила си се с пет месеца, изгубила си пръстовите си отпечатьци, защото ръцете ти са обгорени, и си пораснала с един сантиметър. Точка. Край.

Това бе само началото на нов период на тревоги и безпокойство. По обяд Жан отиде да вземе нещата ни от къщата в Ньойи. Слязох по халат в градината, за да ѝ помогна да внесе куфарите. Тя ме отпрати, като ми каза да се махам, защото подобно усилие щяло да ме убие.

Всичко, което си казвахме — тя и аз, ни отвеждаше към онази нощ в Кап Каде, за която тя ми бе разказала. Не исках да мисля за тези

неща, в себе си отричах, че съм гледала филми, които тя бе заснела по време на ваканциите на Мики, с цел да ѝ подражавам и да заприличам на нея. Но и най-невинната дума изглеждаше двусмислена и предизвикваше в съзнанието ми образи, които бяха по-ужасни от всички филми.

Жан ме облече, накара ме да закуся и изрази съжаление, че ме е оставила сама цели два часа, но се наложило да иде у Франсоа Шанс, за да оправи глупостите ми от предишния ден.

Цял следобед се влачех от кресло на кресло. Непрекъснато се оглеждах в огледалата. Свалях ръкавиците си и си гледах ръцете. Следях с униние и покрусата тази „някоя“, която се настаняваше в мен. Тя всъщност бе никоя, а само неясна представа, изградена в съзнанието ми от чужди думи и чужди спомени.

Фактът, че върху мен се оказваше натиск и че бях в примката на нечие влияние и власт, ме тревожеше повече, отколкото извършеното от мен престъпление. Бях безволева играчка, марионетка в ръцете на три непознати. Коя от тях дърпаше най-силно конците? Завистливата и амбициозна дребна банкова чиновничка, търпелива като паяк, който плете паяжината си? Мъртвата принцеса, която един ден щеше да ме погледне отново право в очите от огледалото ми, тъй като аз исках да стана тя? Или едрата русокоса жена, която ме бе водила стъпка по стъпка към убийството, без да се среща с мен?

Жан ми разказа, че дори след смъртта на кръстница Мидола Мики не искала и да чуе за пътуване до Флоренция. Така че не била и на погребението и никой не си дал труда да обясни на роднините на госпожа Раферми причината за отсъствието ѝ. Вечерта, когато узнала за кончината на кръстницата си, Мики решила да излезе с Франсоа и неколцина приятели. Отишла съм с тях. Ми пийнала доста и вдигнала голяма врява в едно заведение на площад „Етоал“, обидила полицаите, които ни изхвърлили от заведението, а после поискала да заведе в стаята си друго момче, а не Франсоа. Заинатила се и Франсоа бил принуден да си иде вкъщи.

Накрая, час след като Франсоа си тръгнал, тя прогонила и другото момче. Наложило се аз да се занимавам с нея и да угаждам на капризите ѝ през голяма част от нощта. Тя плачела, разправяла ми за

починалата си майка, за детството си, а също и че Жан била вече изгубена за нея, при това завинаги, но и че не искала повече да чува за нея, нито за който и да било, а накрая ми се заканила „че някой ден и аз съм щяла да видя“. Дала съм ѝ таблетка за сън.

После, в продължение на дни, много хора искали да я видят. Жалели я и я окайвали. Канели я навсякъде. Тя ходела и се държала послушно, носейки с достойнство милиардите, оставени ѝ от госпожа Раферми. Настанила се на улица „Курсел“ веднага щом къщата станала обитаема, въпреки че ремонтът още не бил приключил. Ето това ми разказа Жан...

Един следобед, когато бях сама в новата ни къща, получих телеграма от Жан. Тя съдържаеше само телефонния ѝ номер във Флоренция и подписа ѝ. Обадих ѝ се веднага. Жан най-напред ми каза, че било голяма глупост, дето се обаждам от дома на Мики, а после — че било крайно време да отстраним Франсоа. Посъветва ме да подхвърля на Мики, все едно че тази мисъл ми е дошла ей така изведнъж, случайно, да провери разходите по къщата на улица „Курсел“ и да види какви договорки е имал любовникът ѝ с доставчиците на материалите за ремонта и за мебелите. Нареди ми да ѝ се обадя на същия номер, но от друг телефон след седмица. Най-добре било да ѝ се обадя от пощата.

Мики направи „разследване“ още на следващия ден: срещна се с доставчиците и както се очакваше, не откри нищо нередно в сметките. Питам се какво ли е имала наум Жан. Очевидно бе, че Франсоа се прицелва в нещо много по-голямо от комисиона при боядисването на къщата или доставката на мебели. Едва ли му е дошло наум да мами така елементарно и грубо Мики.

Разбрах, че не става въпрос за подобно нещо, защото присъствах на скандала, който трябваше да изтърпи Франсоа, когато се върнахме. На практика той се бе ангажирал с всичко. Копие от сметките и всички фактури били изпратени във Флоренция, преди дори Мики да сподели с него какви са плановете ѝ. Франсоа се защитаваше, доколкото това бе възможно при тези обстоятелства: след като работел при Шанс, било съвсем нормално да поддържа връзки с госпожа Раферми. Мики го нарече „сервилен подмазвач“, „доносник“ и „зестрогонец“ и го изгони.

Въпреки случилото се, тя може би пак щеше да се срещне с него на следващия ден, ако нещата бяха спрели дотук. Но аз вече бях наясно какво целеше Жан. Трябваше само да се възползвам и да направя слон от мухата, която Жан бе пуснала на Мики.

На другия ден Мики отиде у Шанс, който не бе в течение на тези неща. Оттам се обадила на една от секретарките на кръстницата си и научила, че за да спечели благоволениято ѝ, Франсоа я държал в течение на всичко. А най-наглата му проява била, че и той като мен връщал изпратените му от нея чекове.

Телефонирах на Жан, както се бяхме разбрали. Бе краят на май. В Париж времето бе хубаво, а в Южна Франция — още по-хубаво. Тя ми каза да се умилквам около Мики и да я накарам да ме заведе в Кап Каде. Госпожа Раферми имала вила там. Щом моментът настъпил, сме щели да се видим там.

— Кой момент? — попитах аз.

— Затвори — нареди ми Жан. — Досаждаш ми.

След десет дни Мики и аз вече бяхме в Кап Каде. Пътувахме дотам цяла нощ в малката ѝ кола, която бе задръстена от куфари. На сутринта една местна жена на име Ивет, която познаваше Мюрно, ни отвори вилата. Тя бе голяма, обширна и ухаеше на морски борове. Слязохме да се изкъпем на един плаж, осеян с малки обли камъчета, точно под издадения нос, върху който бе кацнала вилата. Мики започна да ме учи да плувам. После, както си бяхме с мокрите бански костюми, се тръшнахме върху едно легло в къщата и спахме една до друга до вечерта.

Събудих се първа. Загледах се в спящата до мен Мики. Представях си какви сънища се крият зад дългите ѝ извити мигли. Докоснах единия ѝ притиснат до тялото ми крак. Той бе хладен и жив. Обзе ме ужас. Взех колата и отидох в Ла Сиота, най-близкия до вилата град, и се обадих на Жан. Казах ѝ колко се страхувам.

— Тогава се върни там, откъдето си дошла. Намери си друга банка. Пери хорското пране като майка си. И ме остави на мира!

— Ако бяхте тук, нещата нямаше да стоят така.

— Откъде се обаждаш?

— От пощата.

— Тогава ме чуй добре. Ще ти изпратя телеграма на името на Мики. Ще я изпратя на адрес: „Кафене дьо ла Дезирад“ в Ла Сиота.

Това е последното кафене в края на плажа, преди да завиеш наляво за Кап Каде. Мини оттам още сега и предупреди, че очакваш телеграма. Върни се да я вземеш утре сутринта. После ми се обади. А сега затварям.

Спрях в кафенето, поръчах си една кока-кола и помолих собственика да запази пощата, която ще се получи на името на Изола. Попита ме дали писмата ще са делови, или любовни. И понеже му казах, че става въпрос за любов, се съгласи.

Същата вечер Мики бе много тъжна. След вечерята, която ни сервира госпожа Ивет, я закарахме в Ле Лек, където живееше. Закачихме колелото ѝ отзад на колата. После Мики пожела да отидем на по-цивилизовано място и ме заведе в Бандол. Танцува до два часа сутринта, заяви, че младежите в Южна Франция са доста скучни, и се прибрахме. Избра стая за себе си и за мен, целуна ме по бузата с полузаспалите си устни и каза, че „със сигурност няма да плесенясваме в това затънтено кътче“. Аз имах желание да опозная Италия, а и тя ми бе обещала да ме заведе там, за да видя залива на Неапол. Също Кастеламаре, Соренто, Амалфи. Хубаво би било... „Лека нощ, пиленце“.

Малко преди обяд отидох в „Кафене дьо ла Дезирад“, за да взема телеграмата. Тя бе неразгадаема. „Кларис, уплътнителят. Най-нежни поздрави.“ От пощата се обадох отново във Флоренция.

— На нея не ѝ харесва тук. Исква да ме заведе в Италия.

— Сигурно. Вече няма много пари — каза Жан. — Не познава никого там и скоро ще ми се обади. Не мога да дойда, преди да ме потърси, защото тя няма да приеме подобно нещо. Получи ли каквото ти изпратих?

— Да, само че не разбирам какво искаш да кажеш.

— Не съм и очаквала, че ще разбереш. Имам предвид първия етаж, първата врата вдясно. Съветвам те хубаво да размислиш. По-полезно е човек да разсъждава, отколкото да говори, особено по телефона. Мокри го всеки ден. Това е всичко. Сега затвори и помисли. Разбира се, и дума не може да става да дойдете в Италия.

Чувах шум и цвърчене в слушалката, също и приглушени гласове, които се предаваха от телефонна централа на телефонна централа от Ла Сиота до Флоренция. Разбира се, достатъчно бе да ни

чуе и един човек, но какво пък толкова смущаващо си казвахме, че някой да наостри ухо?

— Трябва ли да ви се обадя пак?

— След седмица. Бъди предпазлива.

Късно следобед, когато Мики бе на плажа, влязох в банята, която беше до моята стая. „Кларис“ бе марката на бойлера. Вероятно тръбата е била монтирана скоро, тъй като не бе боядисана. Минаваше през цялото помещение в горната част на стените. Открих уплътнителя в едно коляно на тръбата. За да го развинтя, отидох в гаража да търся френски ключ. Намерих един в чантата с инструменти за колата. В това време госпожа Ивет търкаше плочите на партера. Приказваше й се, така че загубих няколко минути. Като се върнах в банята, през цялото време се страхувах да не се върне Мики и подскачах всеки път, когато госпожа Ивет местеше някой стол долу.

Въпреки страха си, развинтих холендера и извадих уплътнителя. Бе дебела пластина от материя, наподобяваща импрегниран картон. Върнах го на мястото, завинтих холендера и го оставих така, както го бях намерила, пузнах отново газа и запалих контролния пламък, който бях угасила.

Видях Мики горе на пътя, който водеше от плажа към къщата, в момента, когато връщах френския ключ в чантата с инструментите.

Планът на Жан ми бе ясен само наполовина. Разбирах защо бе необходимо да мокря уплътнителя: за да започне да се разлага постепенно, по естествен начин. Щяха да отдадат този процес на водните пари, които всеки ден се носеха в банята след къпане. Реших да се къпя по-често, за да останат петна върху боята по стените и по тавана. Само че докъде щеше да ни доведе това? Щом Жан искаше да повреди инсталацията, това означаваше, че си е наумила да предизвика пожар. Газът щеше да изтече през тръбата, а контролният пламък щеше да предизвика експлозия. Само че никога от тръбата нямаше да изтече достатъчно газ, защото холендерът щеше да го задържи.

Дори ако планът на Жан бе по-издържан от този, който си представях, и се стигнеше до пожар, каква полза за нас? След като Мики бъде отстранена, аз щях да се върна в отправната си точка, с други думи — към живота, който водех, преди да я срещна. Цяла седмица изпълнявах онова, което ми бе наредила Жан, но няхах смелостта да си напрегна мозъка и да проумея замисъла й. Потапах

уплътнителя във вода, мачках го с пръсти и той всеки ден се разлагаше малко по малко, но аз усещах, че с неговото разпадане се разпадаше и решителността ми.

— Не разбирам какво искате да постигнете — заявих на Жан по телефона. — А сега ме чуйте: или ще дойдете начаса при нас, или ще зарежа всичко.

— Направи ли онова, което ти казах?

— Да, но настоявам да разбере какво следва. Не виждам каква полза ще извлечете от тази история, а и не виждам какъв интерес имам аз самата...

— Не говори глупости. Как е Мики?

— Добре е. Къпе се. Иначе в басейна играем на петанк. Не успяхме да го напълним. Не знаем как. Разхождаме се...

— Има ли момчета наоколо?

— Нито едно. Държа ѝ ръката, докато заспи. Тя казва, че вече е приключила с любовта. А когато е пийнала малко, говори и за вас.

— Ти можеш ли да говориш като Мики?

Не разбрах въпроса ѝ.

— Имаш интерес да продължиш играта, малката. Разбираш ли? Не? Няма значение. Хайде сега, поговори ми като Мики, подражай ѝ. Нека чуя как го правиш...

— *Нима смяташ, че това е живот? Жан е скапанячка, напълно побъркана. Знаеш ли коя зодия е тя? Телец. Пази се от телците, пиленце, те имат волска кожа. Главата им е пълна, а сърцето — празно. А ти каква зодия си? Рак? Да, имаш рачешки очи... Познавах някога човек със същите очи. Ей толкова големи... като твоите. Забавно е, знаеш ли... Жал ми е за Жан, защото е бедно момиче. Тя е с десет сантиметра по-висока от нормалното, иначе щеше да му отпусне края, искам да кажа — щеше да има повече самочувствие. Знаеш ли какво си въобразява тя?*

— Достатъчно. Престани — каза Жан. — Не искам да чувам нищо повече.

— Е, интересно е, но наистина не е за телефон. Убедителна ли бях?

— Не. Просто повтаряш думите ѝ и ги рецитираш, но не влагаш творчество. Налага се и да твориш... Помисли по този въпрос. Ще дойда при вас след осем дни. Веднага след като тя ми даде знак.

— Хубаво е да дойдете с издържани аргументи. Разбирате ли? Откакто ми казахте „размисли“, започнах да размишлявам.

Докато пътувахме в колата за Бандол, където Мики пожела да вечеряме, тя ми каза, че през деня е срещнала някакво странно момче. Странно момче със странни идеи в главата. После ме погледна и добави, че в крайна сметка тук щяло да ѝ хареса. Не споделяше с мен финансовите си затруднения. Щом ми дотрябваха пари, ѝ исках и тя ми даваше.

На следващия ден, без да ми каже защо, спря колата пред пощата в Ла Сиота. Влязохме заедно. Аз бях ни жива, ни мъртва, че съм там с нея. Една позната служителка ме попита:

— За Флоренция ли?

За щастие Мики не обърна внимание на думите ѝ или пък реши, че служителката се бе обърнала към нея. Пък и тя наистина искаше да изпрати телеграма във Флоренция. Много се забавляваше, докато я напише. Накара ме да ѝ я прочета — искаше пари, и Жан щеше скоро да дойде. Това бе телеграма в прочутия стил „целувам очи, ръце, уста, бъди мила и т.н.“

Жан пристигна с белия си фиат след три дни, на 17 юни, обвила русите си коси с тънък шал. Вече се смрачаваше. Точно тогава във вилата имаше доста народ: момчета и момичета, с които Мики се бе запознала на някакъв плаж наблизо и ги бе довела тук. Изтичах към Жан, докато паркираше колата си. А тя само ми подаде един от куфарите си и ме отмъкна към къщата.

Пристигането ѝ най-наред предизвика всеобщо мълчание, а после всички се разбягаха. Без да каже и дума на Жан, Мики се сбогува трагично с гостите си в градината и ги помоли да дойдат отново в по-добри времена. Бе пияна и превъзбудена. Жан, която изглеждаше по-млада в леката си лятна рокля, вече се канеше да въведе ред.

Мики се върна, отпусна се в едно кресло и ме помоли да престана да се правя на прислужница (в това време помагах на Жан). Припомни ми какво ми бе казала неотдавна: че ако само веднъж послушам този едър женски екземпляр, никога няма да успея да се измъкна.

После се обърна към Жан с думите:

— Поисках чек, а не теб. Дай ми чека, преспи тук, ако искаш, но утре да те няма.

Жан се приближи към нея, изглежда я продължително, наведе се, вдигна я и я заведе под душа. А после дойде при мен при басейна. Каза ми, че Мики била спокойна, така че двете с нея сме можели да направим едно кръгче. Качих се в колата ѝ и не след дълго се спряхме в рехавата борова гора между Кап Каде и Ле Лек.

— Рожденият ти ден е на четвърти юли — каза ми Жан. — Ще вечеряте навън и ще си направите малък празник. Ще изглежда съвсем естествено. Това ще се случи през въпросната нощ. Докъде стигна с уплътнителя?

— Подгизнал е и вече е като мукава. Само че планът ти е тъп. Холендерът няма да изпусне газ...

— През въпросната нощ ще изпусне газ, глупачке! Имам друг холендер, при това го свих от същия техник: счупен и ръждясал. Сега ме слушай внимателно: пожарът, разследването, експертизите, там няма да има проблем. Инсталацията е правена тази година, но ще намерят ръждясалия дефектен холендер. Очевидно бойлерът е бил използван достатъчно дълго. Къщата е застрахована срещу бедствие. Аз съм я застраховала и не съм го направила току-така. Дори застрахователите няма да гъкнат. Проблемът обаче си ти.

— Аз ли?

— Как ще заемеш мястото ѝ?!

— Мислех, че имате план и за това. Или поне друг план, а не този, за който си мисля.

— Няма друг.

— И трябва да направя всичко сама?

— Ако съм във вилата по време на пожара, няма да ми имат доверие и няма да се обърнат към мен да те разпозная. А трябва на всяка цена да те разпозная аз. Какво смяташ, че ще си помислят, ако съм там, докато къщата гори?

— Не знам.

— Ще им бъдат нужни само четиридесет и осем часа, за да разкрият всичко. А ако двечките сте сами и ако изпълняваш всичко, което ти кажа, няма да се усъмнят в нищо.

— Ще трябва ли да ударя Мики?

— Мики ще бъде пияна. Само ще ѝ дадеш една таблетка за сън повече от обикновено. *А след това ти ще бъдеш Мики...* Ще има аутопсия. Така че разгласи на целия свят, че вземаш хапчета за сън. А през въпросния ден яж каквото тя яде, пий каквото пие тя, особено ако има свидетели.

— А ще се наложи ли да се изгоря?

(Дали в тази минута Жан е притегвила главата ми към бузата си, за да ме успокои? Като ми разказваше тази сцена, тя твърдеше, че го е направила, и повтаряше, че точно тогава се била привързала към мен.)

— Да, и това е единственият проблем. Ако се превърнеш в едно нищо, но разпознаваемо нищо, и двете сме загубени. Няма смисъл да продължаваме по-нататък с плана, защото аз ще те разпозная като Доменика.

— Няма да се справя. Няма да издържа.

— Напротив. Кълна ти се, че ако правиш каквото ти казвам, цялата работа ще трае най-много пет секунди. После вече няма да усещаш нищо. А когато се събудиш, аз ще бъда там.

— Кое не трябва да бъде разпознаваемо? И как мога да съм сигурна, че няма да умра вътре?

— Лицето и ръцете ти — бе отговорът на Жан. — Отрязъкът от време от момента, когато ще усетиш огъня, до момента, когато ще си вън от опасност, ще трае само пет секунди.

Оказа се, че съм се справила...

Жан остана с нас две седмици. В навечерието на първи юли си измисли някакво делово пътуване до Ница. Останах три дни с Мики и се държах с нея както обикновено. Така че съм имала възможността да довърша замисленото.

Вечерта на 4 юли виждат колата марка „Ем Ге“ в Бандол. Виждат как Мики се напива с приятелката си Доменика заедно с половин дузина случайно срещнати младежи. А в един часа след полунощ малката бяла кола поема по пътя за Кап Каде. На волана е Доменика.

Час по-късно едната страна на вилата е обхваната от пламъци — откъм гаража и банята на Доменика. В съседната стая умира едно двадесетгодишно момиче: изгаря живо. Носи пижама и пръстен на дясната ръка, които дават възможност да го идентифицират като мен... Другото момиче не успява да измъкне приятелката си от пламъците, но оставя илюзорното впечатление, че се е опитала да я спаси. На партера

огънят я застига и тя прави последните си движения на марионетка. Запалва топка плат — това всъщност е нощницата на Мики. Държи я в ръцете си и покрива с нея главата си. Всичко наистина свършва след пет секунди. Само че марионетката пада в подножието на стълбите, защото не успява да стигне до басейна. Там вече никой не играел петанк, защото бил напълнен с вода, която се вълнувала все повече и повече под съскането на огнените езици.

Значи съм се справила...

— В колко часа дойде във вилата първоначално? — попитах Жан.

— Към десет часа вечерта — отвърна Жан. — Вие вече отдавна бяхте отишли да вечеряте. Смених холендера и пуснах газа, без да паля пламъка. Ти трябваше само да се качиш горе и да хвърлиш парче запален памук в банята, след като дадеш две таблетки за сън на Мики.

Предполагам, че е направила точно това.

— А ти къде беше в това време?

— Ами отидох в Тулон, за да ме видят. Вечерях в един ресторант, казах, че се връщам от Ница и че съм се запътила към Кап Каде. А когато дойдох отново във вилата, тя все още не гореше. Бе два часът през нощта. Разбрах, че си закъсняла. По план в този час всичко вече трябваше да е приключило, но предполагам, че Мики е създала някои трудности и сте се върнали по-късно. Откъде можех да знам? Просто е трябвало да й кажеш, че не се чувстваш добре, и тя щеше да те откара във вилата още в един часа. Нещо не е станало според плана, защото на връщане си шофирала ти. Или хората, които са ви видели, са се объркали.

— И какво направи?

— Изчаках на пътя. Към два и петнадесет видях първите пламъци. Почаках още малко. Не исках да пристигна там първа. Когато „събирах останките ти“, при стълбите вече имаше пет-шест души по пижами и халати, които не знаеха какво да правят. После пристигнаха пожарникарите от Ле Лек и угасиха пожара.

— Беше ли предвидено да се опитам да я измъкна във вилата от стаята ми?

— Не. Но това не е било толкова лошо хрумване, защото следователите от Марсилия бяха силно впечатлени, че си искала да я спасиш. Но е било опасно. Мисля, че именно затова ти бе овъглена от

главата до петите. Най-вероятно си допуснала да попаднеш в капана на пламъците в стаята и си скочила през прозореца. Трябваше да запалиш нощницата ѝ на партера. Изчислихме сто пъти необходимите крачки, за да паднеш в басейна. Седемнадесет. Трябваше да запалиш нощницата ѝ чак когато съседите притичат на помощ. А после да паднеш в басейна в момента, когато те пристигат. Очевидно не си изчакала. В крайна сметка най-вероятно си се уплашила, че няма да те извадят навреме от водата, и не си скочила в басейна.

— Може и да съм припаднала, след като съм си покрила главата с горящото кълбо плат, и да не съм могла да отида по-далеч.

— Не знам, но раната върху черепа ти бе голяма и дълбока. Доктор Шавер смята, че си скочила от първия етаж.

— Знаеш ли, планът ти е малко странен. С горящата нощница около главата ми можех да умра, ако не стигна до басейна.

— Не. Заедно изгорихме четири подобни нощници. Това нито веднъж не ни отне повече от седем секунди при липса на течение. Необходими ти бяха седемнадесет крачки, за да стигнеш до басейна. Трябваша ти само пет секунди и бе предвидено да обгориш само лицето и ръцете си, така че нямаше да умреш. Раната на главата ти не бе предвидена. Нито пък изгарянията по цялото ти тяло.

— Дали съм била в състояние да реагирам по друг начин, а не по плана? И защо не съм го спазила докрай?

— Разказвам ти станалото така, както аз го виждам. Ти никога не ме слушаше достатъчно внимателно. Сложно беше. Страхуваше се от това, което ти предстоеше да направиш. От последиците, от мен. Мисля, че в последния момент си прибавила разни неща от себе си. Намериха Мики на вратата на стаята, а според плана тя трябваше да е в леглото или близо до леглото си. А може би за момент наистина си искала да я спасиш. Нямам представа.

През този октомври десет или петнадесет нощи сънувах все един и същи сън: с невероятно бързи движения правех неуспешни опити да измъкна едно дългокосо момиче от пожара, от удавяне, от някакво грамадно превозно средство, което не управляваше никой. Събуждах се, обляна в студена пот, със смръзнала кръв във вените си, и разбирах, че съм долно същество — до такава степен, че да накарам една

клетница да погълне две таблетки гарденал^[1] и да я изгоря жива. Бях твърде подла и затова не се отказвах от лъжата, че съм искала да я спася. Амнезията ми бе просто бягство. А ако не си спомнях нищо, то причината бе, че за нищо на света, Мики, бедно мое ангелче, не исках да си спомня нищо.

Останахме в Париж до края на октомври и аз многократно гледах филмите от ваканциите на Мики. Двадесет, а може би и тридесет пъти. Изучих движенията ѝ, походката ѝ, начина, по който бързо обръщаше очи към камерата (в случая — към мен).

— И гласът ѝ бе също толкова рязък, колкото движенията ѝ — казваше ми Жан. — Ти говориш прекалено бавно. — Мики започваше ново изречение, преди да е завършила предишното. Скачаше от тема на тема, сякаш говоренето представляваше само по себе си излишен шум и като че ли събеседникът ѝ вече бе разбрал всичко.

— Била е по-интелигентна от мен.

— Не съм казала подобно нещо. Опитай отново.

Опитвах и успях. Жан ми даваше цигара, подаваше ми и огън и ме изучаваше с коментара:

— Пушиш като нея. С тази разлика, че ти наистина пушиш. А тя дръпваше два пъти от цигарата и я смачкваше. Набий си го в главата: тя захвърляше начаса всичко, до което се докосваше. Нищо не приковаваше интереса или вниманието ѝ повече от няколко секунди. Преобличаше се по три пъти на ден, с момчетата не изкарваше и седмица, един ден обичаше сок от грейпфрут, но на другия ден предпочиташе водка... Значи така. Дръпваш два пъти и гасиш цигарата. Никак не е трудно. Можеш веднага да си запалиш друга и така...

— Това излиза скъпо, а?

— Сега говориш ти, не тя. Не го казвай повече.

Жан ме накара да седна на шофьорското място на фиата. След няколко маневри вече можех да го карам без особени рискове.

— А какво стана с колата на Мики?

— Изгоря с всичко останало. Намерихме я в гаража: напълно овъглена, неузнаваема. Ама това е невероятно, ти държиш волана точно като нея. Не си толкова глупава. Умееш да наблюдаваш хората. А освен това, трябва да твърдиш, че никога не си карала друга кола освен

нейната. Ако си послушна, ще ти купя кола, когато отидем на юг. С твоите пари.

Жан ме обличаше като Мики, гримираше ме като нея. С широки плетени поли, с фусты, с бяло, морскозелено или небесносиньо бельо. А краката ми обуваше в обувки от фабриките на кръстница Раферми.

— Как живееше по времето, когато правеше токове за обувки?

— Отвратително. Обърни се малко да те видя.

— Боли ме главата, като се обръщам.

— Имаш хубави крака. Май и тя също, но вече не си спомням. Тя държеше брадичката си по-високо. Ето, виж как. Повърви малко.

Вървах. После сядах. После ставах. После отварях някое чекмедже и докато говорех, сочех назидателно с показалеца си „по неаполитански“... Смеех се по-силно, по-отсечено и в смеха ми имаше повече острота. Стоях изправена с раздалечени крака, а понякога свивах единия си крак перпендикулярно на другия. Казвах: „Мюрно, ама това е нелепо, уверявам те. А знаеш, нали, че обичам някои неща, а други не. Така че, сiao...“ Клатех глава и гледах хитро изпод вежди.

— Не е лошо. Когато сядаш някъде с такава пола, не си показвай краката повече, отколкото е необходимо. Сядай малко настрани, с прибори един до друг крака, ето така. На моменти не си спомням как точно сядаше Мики.

— Аз обаче знам — по-светски от мен.

— Не това исках да кажа.

— Ама го мислиш. Точно това мислиш. Страшно ме изнервяш. Правя каквото мога, както виждаш. Изгубих се в тези идиотщини.

— Струва ми се, че чувам нея. Продължавай.

Ето в какво се състоеше отмъщението, реваншът на клетата Мики. Ръководеше натежалите ми крака и изтощения ми мозък и по този начин присъстваше в настоящето повече, отколкото някогашната Доменика.

От следващия ден вече имах право да вдигам телефона. Познатите ми ме okayваха, съчувстваха ми, притесняваха се до полуда, молеха ме да им отделя пет минути, за да се видим. Жан държеше втората слушалка^[2] и после ми обясняваше с кого съм говорила. Само че не бе на поста си, когато един ден ми се обади Габриел, бившият любовник на предишната До, с други думи — моят бивш любовник.

Представи се, обяснявайки ми подробно кой е, и ме осведоми, че бил в течение на трагедията ми.

— Искам да ви видя — каза той.

Чудех се как да преправя гласа си. Страхът да не направя някоя глупост ме сковаваше и аз мълчах.

— Чувате ли ме? — попита той.

— Не мога да се видя с вас. Поне засега. Трябва да размисля. Нямам представа в какво състояние съм.

— Чуйте ме добре! Налага се, наистина трябва да ви видя. Не можах да се добера до вас цели три месеца, така че сега няма да се откажа. Искам да узная някои неща. Ще дойда.

— Няма да ви отворя.

— В такъв случай — пазете се от мен. Имам един ужасен недостатък: упорит съм като магаре. Няма да се отървете от мен. Не ми пука за вашите проблеми. Това, което е преживяла До, е по-страшно. Тя е мъртва. Е, да дойда ли, или не?

— Умолявам ви. Не разбирате. Не искам да виждам никого. Дайте ми мъничко време. Обещавам ви, че ще се видим, но малко по-нататък.

— Идвам — отсече той.

Жан си дойде преди него и го прие. Чувах гласовете им във вестибюла на долния етаж. Лежах на леглото и хапех обвития си в ръкавица юмрук. След известно време входната врата се затвори, а Жан дойде и ме прегърна.

— Не е опасен. Сигурно си мисли, че ще изглежда като абсолютен мръсник, ако не дойде да те разпита как е загинала приятелката му, но само толкова. Така че, успокой се.

— Не искам да го виждам.

— Няма да го видиш. Той си тръгна.

Канеха ме на гости. Срецах се с хора, които не знаеха какво да ми кажат и по тази причина разпитваха Жан, а накрая ми пожелаваха да не се предавам. През една дъждовна вечер Жан дори организира скромна прием на улица „Курсел“. Беше два или три дни преди заминаването ни за Ница. Нещо като изпит, генерална репетиция, преди да ми бъде лепната новата самоличност.

Намирах се далеч от нея, в една стая на партера, когато видях да влиза Франсоа Русен, а той не бе поканен. И тя го бе забелязала,

защото, движейки се от една група към друга, спокойно тръгна към мен. В това време Франсоа успя да ми обясни, че бил тук не като бивш любовник, а като служител, който придружавал шефа си. Само че любовникът вече вземаше надмощие, когато Жан дойде при нас.

— Оставете я на спокойствие или ще ви изхвърля — каза му Жан.

— Не заплашвайте хората с неща, които не сте в състояние да направите. Чуйте ме, Мюрно, ще ви фрасна веднъж и ще ви просна на земята, ако продължавате да ми досаждате.

И двамата говореха тихо, без дори да се преструват, че водят приятелски разговор. Взех ръката на Жан и помолих Франсоа да си върви.

— Трябва да говоря с теб, Мики — каза ми той.

— Вече говорихме.

— Има куп неща, които не ти казах.

— Каза ми достатъчно.

Аз бях тази, която отведе Жан далеч от него. Той си отиде веднага. Видях го да говори с Франсоа Шанс и докато обличаше палтото си във вестибюла, погледите ни се срещнаха. В очите му се четеше гняв, дори ярост, и аз извърнах очи. По-късно вечерта, когато всички се разотидоха, Жан дълго ме стиска в ръцете си и ми каза, че съм се държала както се надявала и че сме щели да успеем, че всъщност вече сме успели.

Ница. Бащата на Мики Жорж Изола бе много слаб, извънредно блед, твърде стар. Той ме гледаше и леко поклащаше глава. Очите му бяха пълни със сълзи, но не се осмеляваше да ме прегърне. Когато накрая се реши, и аз започнах да ридая. А когато ме прегърна, изживях едно парадоксално усещане: не бях нито уплашена, нито пък нещастна, а дълбоко развълнувана и искрено се радвах, че бе толкова щастлив. Мисля, че поне за няколко минути забравих, че не съм Мики.

Обещах да го посетя пак. Уверих го, че се чувствам добре. Оставих му различни подаръци и цигари с пълното съзнание, че съм отвратителна. Накрая Жан ме отведе. В колата ме остави да изплача болката си, а после ми поиска прошка, че ѝ се наложило да се възползва от емоционалната ми ранимост. Беше ми определила среща

с доктор Шавер и ме заведе право при него. Смяташе, че от всяка гледна точка е добре той да ме види в това състояние. Трябваше да помисли, че посещението при баща ми ме е разтърсило ужасно, и да стигне до заключението, че това може да повлияе зле на оздравяването ми. Той заяви, че и физически, и душевно съм доста разбита, и посъветва Жан да ме изолира от света за още известно време. А точно това бе желанието й.

Докторът беше такъв, какъвто го помнех: тежък, набит, с обръсната глава и дебели ръце на месар. Всъщност го бях виждала само веднъж, между две изригвания на бялата светлина, преди или след операцията ми. Съобщи ни колко се безпокоял за мен зет му — доктор Дулен — и отвори досието ми, което той му бе изпратил.

— Защо престанахте да се срещате с него? — запита ме доктор Шавер.

— Неговите сеанси щяха да я докарат до плачевно състояние — обясни Жан. — Аз му се обадох по телефона и самият той прецени, че е по-добре да ги прекратим.

Шавер, който бе по-възрастен от Дулен, но ми изглеждаше доста по-енергичен, обясни на Жан, че всъщност питал мен и щял да й бъде благодарен, ако ни оставела насаме.

— Искам да знам какво се прави с нея. Имам ви доверие, но няма да я оставя насаме с никого. Можете да говорите пред мен, също и тя.

— Какво разбирате вие от тези неща? — тросна й се той. — Виждам наистина, че сте присъствали на всичките й срещи с доктор Дулен и той не е могъл да получи от нея никаква информация за състоянието й след излизането й от клиниката. Искате ли тя да оздравее, или не?

— Искам Жан да остане — обадох се аз. — Ако тя си тръгне, тръгвам си и аз. Доктор Дулен ми обеща, че ще възвърна паметта си бързо. Направих всичко, каквото ми поръча. Правех упражнения с разни кубове и телове. Разказвах му страданията си часове наред. Той ми правеше инжекции. Ако е сгрешил, то за това не е виновна Жан.

— Сгрешил е — заяви доктор Шавер, — но започвам да разбирам в какви условия е работил и защо е сгрешил.

Гледах неволно изписаните от мен страници в досието, което бе отворил.

— Сгрешил ли е? — учуди се Жан.

— О, моля ви... Не употребявайте тази дума така, сякаш знаете какво означава в случая тя. Малката няма никакви увреждания. Спомените ѝ, подобно на някой стар вдетинил се човек, са от времето, когато е била на пет или шест години. Но навиците ѝ от по-късна възраст са запазени. В момента няма специалист по болестите на паметта и езика, който да не диагностицира състоянието ѝ като частична амнезия. Шокът, емоцията... на нейната възраст може да се задържат в съзнанието ѝ от три седмици до три месеца. А ако доктор Дулен е сгрешил, си е дал сметка за грешката си, иначе нямаше да го знам. А аз съм хирург, а не психиатър. Прочетохте ли какво е написал?

— Да, прочетох го.

— Какво толкова особено има в думи като *ръце, коси, нос, уста*? Това са думи, които се употребяват ежедневно.

— Не знам.

— Аз също, представете си. Но онова, което знам, е, че малката е била болна още преди инцидента. Била ли е превъзбудена, агресивна и ексцентрична? Имала ли е склонност да се самосъжالياва, да плаче в съня си, да сънува кошмари? Виждали ли сте я да се разгневява внезапно, както през оня ден, когато е вдигнала гипсираната си ръка, за да удари зет ми?

— Не разбирам. Мики е емоционална, чувствителна, лесно възбудима. Но тя е на двадесет години. Вероятно е момиче с по-буен темперамент, но това не значи, че е била болна. Преди инцидента дори бе доста здравомислеща.

— Свети боже! Не съм казал, че не е била здравомислеща! Нека се разберем. Преди инцидента малката е имала някои типични прояви от хистеричен характер. А такива хора са значително повече от хората, които например пушат лула или колекционират марки. И като казвам, че е била болна преди инцидента, то моята лична преценка се отнася за времето, когато е започнала болестта. А втората причина да смятам така, е, че някои амнезии или афазии се причисляват към традиционните стигми^[3] на хистерията.

Доктор Шавер стана, заобиколи масата и дойде при мен. Двете с Жана седяхме на един кожен диван в кабинета му. Взе брадичката ми и ме накара да обърна глава към Жан.

— Нима това момиче има вид на болно или малоумно същество? Нейната амнезия не е частична, а избирателна. За да ме разберете, ще

го кажа още по-просто: тя не е забравила определен или преходен отрязък от живота си, нито най-големия отрязък от него. *Тя отказва да си спомни за нещо или за някого.* И знаете ли защо доктор Дулен е стигнал до този извод? Защото дори в спомените си до четири или петгодишна възраст има дупки, празнини, бели петна. Така че това нещо или този някой са присъствали в ранните ѝ спомени и по тази причина тя ги е измела, задраскала ги е. Всички, един по един. Разбирате ли какво ви казвам? Хвърляли сте камъни във водата, нали? Е, концентричните кръгчета, които се появяват, след като хвърлите камъка, до известна степен наподобяват този процес.

Пусна брадичката ми и започна да чертае кръгове във въздуха.

— Погледнете рентгеновите снимки и прочетете моя доклад след операцията — продължи да обяснява той, — и ще видите, че моята роля се ограничава с това, да я покрия с белези. Сто и четиринадесет шева. Ръката ми бе добра през онази нощ и знам много добре, че не съм засегнал разсъдъка ѝ, тоест — че не съм ѝ нанесъл умствени щети. Тук не става въпрос за увреждане, възпаление или последица от физически удар. Защото, ако беше така, сърцето ѝ щеше да ни даде повече информация от мозъка ѝ. Става въпрос за типичен психически отказ, а това показва, че малката *вече е била болна.*

Не бях в състояние да понасям повече приказките му. Станах и помолих Жан да си тръгваме. Докторът ме задържа за ръката с рязко движение.

— Много държа да те уплаша — каза ми той, повишавайки тон и вдигайки рамене. — Може би ще оздравееш и сама, а може би няма. Моят най-искрен съвет е да дойдеш отново при мен. А и да помислиш върху следното: този пожар не е станал по твоя вина и това момиче не е мъртво заради теб. Въпреки че отказваш да си спомниш за нея, приятелката ти е съществувала. Била е красива, на твоите години, казвала се е Доменика Лой. Наистина, нея вече я няма, но ти нямаш нищо общо с това.

Хвана ръката ми, преди да успея да го ударя. После каза на Жан, че разчитал на нея да ме убеди да го посетя отново.

Останахме три дни в Ница, като отседнахме в един хотел на брега на морето. Наближаваше края на октомври, но все още имаше

смелчаци на плажа. Наблюдавах ги от прозореца на хотелската ни стая и се мъчех да убедя себе си, че познавам града, както и миризмата на сол и водорасли, разнасяна от вятъра.

За нищо на света Жан не би ме завела отново при доктор Шавер. Смяташе го за абсолютен кретен, при това груб, брутален и агресивен. Не бе истеричен, но го друсаше параноя. От усилията да разгадава какво става в хорските глави, мозъкът му се бе размекнал. Всъщност той имаше дупки, празнини, бели петна в черепа си. Въпреки всичко ми се искаше да го видя пак. Той наистина бе брутален тип, но аз бях прекъснала хода на мислите му и по тази причина той не бе успял да ми каже всичко.

— Въобразява си, че искаш да забравиш самата себе си — повтаряше Жан. — Така изглежда.

— Ако знаеше коя съм, щеше да обърне нещата. Че всъщност искам да забравя Мики. Това е всичко.

— Ако бе обърнал нещата, доводите му нямаше да издържат и една секунда. Не знам какво точно разбира под „хистерия“ и в краен случай бих могла да допусна, че е имало моменти, когато Мики се е нуждаела от лечение, но пък за сметка на това ти си беше съвсем нормална! Никога не съм те виждала да изпадаш в болезнен възторг или пък да се държиш свински като Мики.

— Ами че нали аз исках да цапардосам доктор Шавер, нали те ударих и теб! Нали така?!

— Всеки на твое място и в твоето положение щеше да го направи. Аз например щях да взема железен прът... Но пък на теб ти нанесоха такъв пердах, че не можа да се покажеш пред хора осем дни. А ти дори не се осмели да се защитиш от ударите! И това ти причини една откачалка, която не може да стъпи на малкия ти пръст. За теб става въпрос, не за нея!

На третия ден Жан ми съобщи, че сме щели да се върнем в Кап Каде. Наближавала датата на отваряне на завещанието. Налагало се да присъства и щяла да ме остави няколко дни сама с една прислужница. Все още не смятала, че ще се справя на нужното ниво във Флоренция. В Кап Каде, където започнали да отстраняват щетите две седмици след пожара, само стаята на Доменика била все още необитаема. Във вилата съм щяла да живея далеч от хората и несъмнено атмосферата щяла да помогне за оздравяването ми. И тогава се скарахме за първи път след

деня, когато я зарязах на една парижка улица. Идеята да се върнем във вилата, където не бяха заличени всички следи от трагедията, а и нелепата мисъл, че там съм щяла да оздравея, ме влудяваха. Но аз както винаги отстъпих...

Следобед Жан ме остави сама за час на терасата в кафенето на хотела. Върна се с друга кола, не с нейната — фиат 1500, кабриолет, който не бе бял, а светлосин. Каза ми, че колата била за мен. Даде ми документите, а аз седнах зад волана и направихме едно кръгче из Ница.

На другия ден потеглихме за Тулон по Корниша^[4]. Тя караше отпред своята кола, а аз я следвах с моята. Следобед пристигнахме в Кап Каде. Госпожа Ивет ни очакваше и енергично метеше парчетата мазилка и всякакви боклуци, останали след майсторите. Не посмя да ми каже, че не може да ме познае, избухна в плач и отиде да се скрие в кухнята, като повтаряше с подчертан южен диалект: „Ах, колко нещастия има по света!“.

Къщата бе ниска, с почти плосък покрив. Отвън не бе изцяло боядисана. Откъм страната, пощадена от пожара, стените бяха доста опушени. Бяха възстановили гаража и трапезарията, където госпожа Ивет ни сервира вечерята.

— Не знам дали все още обичате барбун — каза ми тя, — но си помислих, че може да се зарадвате, и реших да ви доставя удоволствие. Хайде, кажете как се чувствате сега, когато сте отново в нашия красив край?

— Остави я на спокойствие — прекъсна я Жан.

Опитах рибата и казах, че е превъзходна. Госпожа Ивет малко се утеши.

— Може да се държиш по-човешки, Мюрно — каза тя. — Няма да изям малката.

А после, като донесе плодовете, се наведе и ме целуна по бузата. Каза, че не само Мюрно се тревожела за мен. През изминалите три месеца нямало и ден, в който някой от Ле Лек да не я попита как съм.

— Един мъник дойде вчера следобед, докато разчиствах. Каза ми, че сте се държали лошо с него.

— Един какъв?

— Хлапак, младеж. Е, по-голям е от вас. Трябва да е на двадесет и две — двадесет и три години. Ама вижте, няма какво да ви е

неудобно... Красив е като филмова звезда и ухае приятно като вас. Знам това, защото го целунах, а го познавам още от времето, когато ходеше прав под масата.

— А Мики познавала ли го е? — попита Жан.

— Ами така си мисля. Той през цялото време ме питаше кога ще се върнете и къде сте сега.

Жан я гледаше с отегчен вид.

— О, ама той пак ще дойде. Не е далеч оттук. Работи в пощата на Ла Сиота.

В един часа след полунощ лежах в стаята, където в началото на лятото се бе настанила Мики, но не спях. Госпожа Ивет се бе върнала в Ле Лек. Малко преди полунощ чух Жан да крачи из предишната ми стая и да влиза в ремонтираната баня. Вероятно проверяваше дали след толкова време няма някаква смущаваща следа. Въпреки че разследването бе приключило и работата на майсторите бе заличила всичко. После си легна в третата стая в дъното на коридора. Станах и отидох при нея. Заварих я да чете по бял комбинезон в леглото. Книгата се казваше „Болестите на паметта“ от някой си Дьоле^[5].

— Не ходи боса — каза ми тя. — Седни или вземи моите обувки. Сигурно имам и чехли някъде из куфарите.

Взех от ръцете ѝ книгата и я сложих на една маса.

— Кое е това момче, Жан?

— Нямам представа.

— А какво точно ти казвах по телефона?

— Нищо, което да ти отнеме съня. За да бъде заплахата за нас, младежът трябва да е в течение едновременно и на разговорите ни, и на телеграмата. А това не ми изглежда правдоподобно.

— А пощата в Ла Сиота голяма ли е?

— Не знам. Ще трябва да я огледаме утре. Сега върви да спиш. А и не е сигурно, че разговорите за Флоренция минават през Ла Сиота.

— Тук има телефон. Видях един апарат долу. Можем да разберем веднага.

— Не ставай глупава. Върви да си легнеш.

— Не може ли да спя при теб?

В мрака тя ми каза, че имало една досадна дреболия, която можела да ни създаде повече проблеми от момчето.

— Намерих в банята френски ключ, заедно с разни други неща, които са пострадали от огъня в различна степен. Бе на дъното на пералнята. Не е моят. Изхвърлих ключа, който използвах през онази вечер. Възможно е да си купила отнякъде ключ, за да развинтаваш холендера.

— Сигурно щях да ти кажа, а и да се отърва от него.

— Не съм сигурна. Не бях предвидила подобна възможност. Мислех, че ще използваш ключа от чантата с инструменти за колата. Така или иначе, следователите не са го видели или не са му обърнали внимание.

По-късно се приближих до нея, за да проверя дали спи. Попитах я в тъмното защо се е привързала към мен още от първия ми следобед в клиниката. И дали ролята, която играеше, не бе само заради завецанието. Понеже тя не ми отговори, ѝ казах, че полагам всички усилия, за да възстановя спомените си и да ѝ помогна. Казах и че харесвам светлосинята си кола, както и всичко, което тя ми даваше.

А тя ми отговори, че вече спи.

През следващите дни продължих онова, което Жан наричаше „упражнения“ и „тренировка“. Благодарение на госпожа Ивет установих, че съм напреднала. Тя все повтаряше: „Ама вие никак не сте се променили!“. Насилвах се да бъда по-буйна и по-емоционална, тъй като Жан често ме упрекуваше, че съм отпусната и вяла. Често ми повтаряше: „Чудесно, бабичко, чудесно, дрипа такава, продължавай в същия дух и скоро двете ще идем да проституираме в Южна Америка. Защото във френските затвори никак не е весело!“

Госпожа Ивет бе почти по цял ден във вилата и по тази причина бяхме принудени да излизаме. Жан ме караше в Бандол, както правеше и Мики преди три месеца, или пък двете се излягахме на плажа и се приличахме на слънце. Един следобед някакъв рибар се смръзна от учудване, когато видя една есенна плажна сирена по бански с бели ръкавици на ръцете. Момчето, за което бе споменала госпожа Ивет, не дойде. Пощата в Да Сиота ни се видя достатъчно внушителна, така че отхвърлихме възможността някой да е проявил недискретност, но пък всички телефонни връзки с Кап Каде минаваха оттам.

Четири дни преди отварянето на завещанието Жан метна един куфар отзад в колата си и замина. Предишната вечер двете бяхме ходили да вечеряме в Марсилия с моята кола. На масата Жан ми говореше по доста неочакван за мен начин: разправяше ми, че била родена в Казерта^[6] и въпреки че носела френско име, била италианка. Разказа ми и за първите си дни при госпожа Раферми, за „щастливия период“ между осемнадесетата и двадесет и шестата ѝ година. Гласът ѝ бе спокоен и приветлив. А на връщане, докато аз карах колата по завоите между Каси^[7] и Ла Сиота, сложи глава на рамото ми и ме прегърна с едната си ръка, като ми помагаше да държа волана всеки път, когато леко се отклонявах от пътя.

Бе ми обещала да остане във Флоренция само колкото бе необходимо за уреждането на формалностите по завещанието. Седмица преди смъртта си госпожа Раферми била прибавила официално към него и втори плик, а вътре имало текст с клауза, която фиксирала като дата на отварянето му моето пълнолетие^[8], в случай че склопила очи преди това. Причината да постъпи така била, че старата жена съвсем по детински искала да подразни Мики (поне такава бе теорията на Жан) или просто, тъй като усещала, че силите бързо я напускат, е искала да осигури на хората, които работели за нея, необходимото време да сложат в ред сметките ѝ (такова пък бе мнението на Франсоа Шанс). Не разбирах какво променяше това, но Жан твърдеше, че един такъв кодицил^[9] можел да породя повече проблеми, отколкото една стандартна замяна на завещанието, защото по един или друг начин много от родствениците на госпожа Раферми щели да го използват, за да ни тормозят.

По време на нашето посещение при бащата на Мики бе уговорено, че на минаване през Ница Жан ще се отбие да го вземе. Като заминаваше, присъствието на госпожа Ивет ѝ попречи да ми даде други препоръки, освен „да си лягам рано“ и „да бъда послушна“.

Госпожа Ивет се настани в стаята на Жан. Първата вечер не можах да заспя. Слязох в кухнята да пия вода. А после, понеже нощта ми се стори хубава, метнах върху нощницата си едно сако на Жан и излязох навън. В мрака обиколих вилата. Пъхнах ръце в джобовете и напипах пакет цигари. Облегнах се на стената на гаража, извадих една цигара и я пяхнах в устата си.

А някой до мен ми подаде огънче...

[1] Гарденал — седативно лекарство, подобно на фенобарбитал. — Бел.прев. ↑

[2] След Втората световна война телефоните във Франция се произвеждат с втора слушалка, за да може разговорът да слуша и втори човек. Поради удобството си, те се задържат дълго на пазара, а в някои домове — и до началото на ХХІ век. — Бел.прев. ↑

[3] Стигма (лат.) — белег. — Бел.прев. ↑

[4] Едно от прочутите живописни шосета покрай Лазурния бряг, врязани в крайбрежните скали. — Бел.прев. ↑

[5] Жан Дьоле (1907–1987) — френски психиатър, невролог и писател. — Бел.прев. ↑

[6] Казерта — град в Южна Италия, близо до Капуа, на 35 км от Неапол. — Бел.прев. ↑

[7] Каси — селище на около 20 км от Марсилия, прочуто с виното си и красивите си скали, популярен морски курорт. — Бел.прев. ↑

[8] До 1974 г. пълнолетието във Франция настъпвало на 21-годишна възраст. — Бел.прев. ↑

[9] Кодицил — анекс към завещание. — Бел.прев. ↑

УБИВАМ

Момчето се появи на яркото юнско слънце секунда след като Мики бе затворила списанието. Тя лежеше по гръб на осеяния с дребни обли камъчета плаж в подножието на дълбоко врязания в морето нос. Младежът носеше избелели джинси и бяла риза. Най-напред ѝ се стори твърде едър, почти огромен, защото стоеше прав над нея. После прецени, че е среден на ръст, а малко по-късно — че е по-скоро нисък. Но пък бе много красив — с черни очи и устни като на момиче. Имаше подчертано изправена Стойка, с леко повдигнати рамене и ръце в джобовете.

Бяха минали две, а може би и три седмици, откакто Мики живееше с До във вилата в Кап Каде. Този следобед До бе отишла с колата до едно магазинче в Ла Сиота, за да купи „гадния“ панталон, който двете бяха гледали заедно, и за някакви също толкова „гадни“ розови обици. Поне така каза Мики на момчето малко по-късно.

Неканеният посетител бе дошъл безшумно, без да разбута камъчетата с крака. Бе гъвкав и енергичен като котка. Мики сложи отново слънчевите си очила, за да го вижда по-добре. После се изправи, придържайки с една ръка горната част на банския си костюм, която се бе разкопчала. Младежът я попита дали тя е Мики. В гласа му не се долавяше и следа от диалект. А после, без да дочака отговора ѝ, седна срещу нея с толкова естествено движение, сякаш цял живот бе правил само това. Тя му каза, колкото да го отбележи, че плажът е частен, така че трябвало да си тръгне.

Понеже очевидно не можеше да си закопчае сутиена и все още държеше двете си ръце зад гърба, момчето се наведе живо и преди Мики да разбере какво става, го закопча. След минута ѝ каза, че иска да се изкъпе. Съблече ризата си, свали панталона си, събу еспадрилите и остана по грозни шорти каки, каквито носеха военните. После се отдалечи и влезе във водата.

Плуваше, както се движеше — спокойно и безшумно. Когато се върна при нея, по челото му падаха къси мокри кестеняви кичури.

Бръкна за цигари в джобовете на панталона си. Предложи една на Мики от наполовина празен пакет „Голоаз“. Докато ѝ подаваше огънче, върху бедрото на младото момиче падна капка вода.

— Знаете ли защо съм тук? — попита младежът.

Мики отговори, че не било толкова трудно да се отгатне.

— О, бих се учудил искрено, ако е така — възрази ѝ той. — Мога да имам колкото момичета си искам. През последните осем дни съм нещо като воайор... Но не съм тук по тази причина, повярвайте ми. Интересува ме приятелката ви. Е, не изглежда зле, но не това ме интересува. Интересува ме онази част от нея, която не се вижда. Която е ей тук...

И той заби показалец в челото си, а после го разходи чак до темето си. Изтегна се до Мики с цигара в уста, облегнал глава върху свитата си ръка. След дълго мълчание обърна поглед към нея и все още с цигарата в уста констатира:

— Господ да ме убие, ама вие никак не сте любопитна!

— Какво искате?

— Е, крайно време беше... Какво си мислите, че искам? Десет хиляди, петстотин хиляди? Колко струва малкото ви сърчице? Има филмови звезди, които се застраховат: ръцете, краката, всичко останало. Вие застрахована ли сте?

Мики като че ли се отпусна и се успокои. Свали отново тъмните очила, за да не ѝ останат бели участъци около очите, и му отговори, че вече са и излизали с този номер. Така че, при това положение, той чисто и просто трябвало да се облече.

— Не смесвайте нещата — каза младежът. — Не съм застраховател.

— О, това ми е напълно ясно.

— Аз съм свестен човек. Умея да слушам, да гледам. Искам да ви помогна с едно сведение, което ще ви бъде от полза. А освен това си изкарвам сам хляба. За сто хиляди франка ще ви направя тази услуга.

— Ако всеки път, откакто съм голямо момиче, плащам, когато ми излизат с този номер, досега да съм се разорила. Е, сега ще се облечете ли?

Момчето се изправи и сякаш се отказа да се прави на интересен. Почти без да движи тялото си, а само като поразкрачи леко крака, с лекота обу панталона си. Мики го наблюдаваше. Младежът ѝ се стори

доста нестандартен. По-късно му каза това. Но в онзи момент само се задоволи да го наблюдава с полуотворени очи.

— *Жан е скапанячка, напълно побъркана. Знаеш ли коя зодия е тя? Телец. Пази се от телците, пиленце, те са с волска кожа. Главата им е пълна, а сърцето — празно...* — изрецитира момчето.

Мики отново сложи слънчевите си очила. Той облече ризата си, обу еспадрилите си и се изправи, но тя го задържа, като го хвана за единия крачол.

— Откъде знаете това?

— Сто хиляди.

— Чули сте ме да казвам тези думи. На вечеря, в един ресторант в Бандол. Значи сте ни слушали като разговаряме?

— Не съм стъпвал в Бандол от миналото лято. Работя в Ла Сиота. В пощата. Свършвам работа в четири и половина. Чух това днес, преди няма и час. Тъкмо се канех да си тръгвам. Е, ще се решите или не?

Мики застана на колене и може би за да спечели време, му поиска още една цигара. Младежът ѝ я подаде, след като ѝ я запали самият той, както бе виждал, че правят по филмите.

— В пощата ли? В телефонен разговор ли?

— С Флоренция — уточни той. — Казах ви вече, че съм свестен човек, а това си струва стоте хиляди! Имам нужда от пари като всички. А за вас тази сума не представлява нищо.

— Вие сте идиот. Вървете си.

— Тя се обади — продължи момчето. — Приятелката ви. А онази, с която говореше, повтаряше: „Размисли. Достатъчно. Затвори сега“.

В този момент Мики чу шума на колата. Значи До се връщаше. Смъкна очилата под очите си и огледа още веднъж събеседника си от долу нагоре. Каза му:

— Да, добре, ще получите сумата, ако сведението ви си струва парите.

— Ще ви дам информацията, след като видя парите. Тази вечер в полунощ бъдете пред бистрото в Ле Лек. Отзад в двора има лятно кино. Ще ви чакам там.

Не каза нищо повече и си отиде. Мики изчака До да слезе на плажа при нея. Когато младото момиче се появи по бански, с хавлия на

раменете, с доволно и ведро изражение на лицето, Мики си каза, че няма да отиде в бистрото — нито тази нощ, нито друг път. Вече беше късно и слънцето клонеше към залез.

— Какво прави досега?

— Нищо. Мотах се — отвърна До. — Как е водата?

До носеше розовите обици. Влезе във водата и както правеше винаги, намокри старателно най-напред ръцете, после краката си и чак тогава с рязко движение се потопи във водата, надавайки вик като индианец сиукс.

Когато отиваха да вечерят в Бандол, Мики хвърли през прозореца на колата едно око на бистрото в Ле Лек. Видя афиши за филми и забеляза светлини в двора зад него.

— Днес следобед срещнах едно странно момче — каза тя на До. — Странно момче със странни представи за живота...

До не ѝ отговори и тогава тя заяви, че в крайна сметка тук щяло да ѝ хареса.

Двадесет минути преди полунощ тя откара До във вилата, каза ѝ, че е забравила да мине през аптеката и че сигурно щяла да намери дежурна аптека в Ла Сиота. После запали отново фаровете и потегли. В дванадесет без десет остави колата в една малка уличка, която се спускаше към бистрото в Ле Лек, влезе в оградения с брезенти двор и видя последните кадри от някакъв приключенски филм с рицари и дами на сърцето, но не забеляза малкия мошеник сред зрителите.

Той я чакаше на изхода, облегнат на тезгяха в бистрото, вперил поглед в телевизора. На раменете си бе метнал светлосин пуловер и бе вързал ръкавите му около врата си.

— Да поседнем — каза той на Мики.

Настаниха се на пустата тераса зад осветяваните от фаровете на минаващите коли стъкла. Мики извади от джоба на леката си английска жилетка две банкноти по десет хиляди франка и една от пет.

— Ако онова, което имате да ми казвате, е толкова интересно, ще получите и останалите пари.

— Аз съм свестен човек. И винаги имам доверие в хората. А освен това знам, че в този момент очаквате финансово подкрепление.

Взе банкнотите, сгъна ги грижливо и ги прибра в джоба си. Каза й, че преди няколко дни предал една телеграма от Флоренция. Хлапакът, който се занимавал с тази работа, бил излязъл някъде сутринта, та затова натоварили него да я занесе.

— Занесох я в „Кафене дьо ла Дезирад“, в Ла Сиота.

— И какво ме засяга това? — запита Мики.

— Беше адресирана до вас.

— Не получавам пощата си в кафенета.

— Но вашата приятелка — да. Тя дойде да я вземе. Знам го, тъй като след известно време се появи в пощата. Признавам, че тогава вече бях забравил случката. Проявих интерес към приятелката ви, тъй като поиска да телефонира във Флоренция. А служителката, която изпълни поръчката, ми е приятелка. Така че слушах разговора. Ето как разбрах, че насреща бе жената, която бе изпратила телеграмата.

— Коя жена? От Флоренция ли?

— Не знам. Телеграмата не беше подписана. Но на телефона беше жена. Гласът ѝ е глас на човек, който знае какво иска. Доколкото успях да разбера, нея търсите, когато ви свършат парите. Знаете ли коя е тя?

Мики кимна с глава. Беше малко пребледняла.

— А какво пишеше в телеграмата?

— Ами ето тук нещата се объркват — каза момчето и се намръщи. — Мисля, че се канят да ви прецакат заради пари. Или заради нещо по-сериозно. Обаче представете си, че се заблуждавам, и вие идете при ченгетата. Какво ще стане с мен тогава? Отивам право в Бомет^[1]. Не искам някой да си помисли, че като ви правя тази услуга, ви шантажирам.

— И дума не може да става да отида в полицията.

— Това е и моето мнение. Ще се вдигне шум. Но все пак... Всичко, което искам, е да не поемам никакъв риск, да съм в безопасност.

— Каквото и да се случи, обещавам ви, че няма да спомена за вас. Това искате, нали?

— Да, бе! Изобщо не ми пука за вашите игрички и пет пари не давам за обещанията ви. Може да ме спаси само телеграмата. Ако се

подпишете, че сте я получили, ще съм в безопасност.

Обясни ѝ, че имало регистър за телеграмите. Получателят трябвало да се подпише в него. Но общо взето, приносителят пренебрегвал това правило, само записвал датата и слагал кръстче в графата „получил“.

— Подписвате се над кръстчето, все едно че сте я получили вие самата в „Кафене дьо ла Дезирад“. Тогава, дори да ми скроите някой номер, ще мога да се защитя.

Мики му отговори, че приказвал на вятъра, че от цялата тази история ѝ дошло до гуша и че бил късметлия, задето спечелил двадесет и пет хиляди франка само с устата си. Спеше ѝ се, така че стана и го остави да плати сметката.

Тръгна си, но той я настигна в малката уличка, преди да се качи в колата. Уличните лампи вече бяха угасени. Каза ѝ „вземете“ и ѝ върна банкнотите. После се наведе, целуна я леко по устните и отвори вратата на колата. Взе от седалката голяма черна тетрадка (тя нямаше представа как се е озовала в колата ѝ) и каза на един дъх: „Кларис, уплътнителят. Най-нежни поздравя“ и си тръгна.

Мики го видя отново, като излизаше от Ле Лек. Седеше си най-спокойно на един насип и чакаше някой да го вземе с колата си. Тя си каза, че е много хитър. Но въпреки това спря колата малко след като го задмина, върна се назад и го изчака да се качи. Той си беше все същият — с изправена стойка, гъвкави движения и поглед на негодник. Гледаше изпод вежди и не успяваше да прикрие задоволството си.

— Имате ли и нещо за писане? — попита го Мики.

Младежът ѝ подаде молив и отвори черната тетрадка.

— Къде да се подпиша? — попита тя.

— Тук.

Той огледа внимателно подписа ѝ на светлината на командното табло. Бе толкова близо до нея, че тя усети уханието на косите му и го попита с какво се парфюмира.

— Мъжки одеколон. Има го само в Алжир. Отбих военната си служба там.

— Доста е неприятен. Отдръпнете се и ми повторете текста на телеграмата.

Той го повтори: „Кларис, уплътнителят. Най-нежни поздрави“. А после ѝ разказа три пъти онова, което си спомняше от първия разговор на До с Флоренция. Бил подсушал и още един разговор в деня, когато най-сетне се решил да дойде при нея на плажа. Преди това дебнел около вилата цели осем дни от пет следобед до времето за вечеря.

Мики не казваше нищо. Накрая замълча и той. След като дълго мисли съсредоточено, със смръщени вежди, тя мина на първа и потегли. Закара го до пристанището на Ла Сиота, където заведенията все още светеха. Един голям кораб спеше насред яхтите. Преди да слезе, младежът я попита:

— Тревожи ли ви това, което ви разказах?

— Все още не знам.

— Искате ли да разбера за какво става въпрос?

— Вървете си и забравете всичко.

Той каза „Окей“ и слезе от колата, а после се наведе и преди да затвори вратата, добави:

— Имам желание да забравя някои неща, но не всички. Тя му подаде двадесет и петте хиляди франка.

В два часа сутринта, когато Мики се качи на горния етаж, Доменика спеше. Мики влезе в първата баня в коридора. Името „Кларис“ ѝ говореше нещо. Не знаеше какво точно, но със сигурност бе свързано с банята. Тя запали лампата и видя марката на бойлера. Погледът ѝ проследи тръбата за газа в горната част на стените.

— Проблем ли има? — попита Доменика от съседната стая и се размърда в леглото.

— Трябва ми пастата ти за зъби.

После Мики загаси лампата, излезе в коридора и отиде да си легне.

Малко преди обяд на следващия ден Мики каза на госпожа Ивет, че двете с До ще обядват в Каси, и се извини, че не я е предупредила. После ѝ поръча какво да напазарува. Спря колата си пред пощата в Ла Сиота и каза на До:

— Ела. Искам да изпратя нещо, а го отлагам от доста дни. Все забравям.

Двете влязоха вътре. Мики изучаваше изражението върху лицето на приятелката си. До очевидно не се чувстваше добре. А и този ден никак не ѝ вървеше, защото като капак на всичко една служителка я попита любезно:

— Разговор с Флоренция ли?

Мики се престори, че не е чула, взе една бланка и съчини телеграмата си до Жан Мюрно. Бе обмисляла дълго съдържанието ѝ, преди да заспи, и бе подготвила всяка дума. „Прости ми. Нещастна съм. Пари. Целувам те хиляди пъти: по челото, очите, носа, устата, ръцете, краката. Бъди мила. Плача. Твоя Ми.“

Ако Жан видеше нещо странно в думите ѝ, щеше да се разтревожи и да спре изпълнението на плана си. Даваше ѝ се шанс. Показа текста на До, а тя сметна, че не е особено забавен, нито пък кой знае колко необичаен.

— Аз обаче го намирам за забавен — заяви Мики. — Точно каквото е нужен. Ще пуснеш ли телеграмата? Ще те чакам в колата.

Момчето от предишната вечер, както и тогава облечено в бяла риза, подпечатваше някакви формуляри зад едно гише. Бе забелязал двете момичета още при влизането им и отиде при Мики, когато тя бе вече навън.

— Какво ще правите?

— Нищо — отсече Мики. — Ако държите да си получите останалата част от парите, вие сте този, който ще прави нещо. Като излезем от вилата в пет часа, вмъкнете се вътре. Жената, която чисти и ни обслужва, ще си е тръгнала. Качете се на първия етаж. Влезте през първата врата вдясно. Там е банята. После се оправяйте. Ще ви е необходим френски ключ.

— Какво искат от вас? — попита момчето.

— Нямам представа. Ако добре съм разбрала за какво става въпрос, ще го разберете и вие. Ще ми докладвате тази вечер в бистрото на Ле Лек. Към десет часа, ако ви е удобно.

— Какво ще донесете?

— Мога да ви дам още двадесет и пет хиляди франка. А после ще се наложи да изчакате няколко дни.

— Моля, обяснете ми нещо... До този момент съм с впечатлението, че става въпрос за някакви женски номера, но ако играта загрубее, няма да участвам.

— След като съм предупредена, няма да се случи нищо страшно.

Вечерта младежът я чакаше в малката уличка, където бе паркирала колата си предишната вечер.

— Не слизайте — каза ѝ той. — Да се махаме оттук. Никак не държа да ме видят два пъти с вас на едно и също място.

Минаха покрай плажа на Ле Лек, а после Мики пое по пътя за Бандол.

— Няма да участвам в подобно нещо — каза ѝ той в колата. — Дори за десет пъти по-голяма сума.

— Имам нужда от вас.

— Знаете ли, веднага трябва да си плюете на петите и бързо-бързо да изтичате при ченгетата. Не е необходимо да им обяснявате нещата подробно, нито пък да им правите чертеж. Само трябва да развинтят тръбата и да прочетат телеграмата. Онези двете искат кожата ви.

— Нещата са далеч по-сложни — каза Мики. — Не мога да отида в полицията. Имам нужда от вас, за да спрем всичко това, но пък ще имам нужда от Доменика още дълги, дълги години. Не се опитвайте да разберете какво ви казвам, тъй като точно сега не ми се обяснява.

— А коя е тази жена от Флоренция?

— Името ѝ е Жан.

— Толкова ли иска парите ви?

— Ами там е работата, че не ми се вярва. Или поне те не са главната причина. Само че това не интересува никого. Нито полицията, нито вас, нито Доменика.

После Мики мълча до Бандол. Двамата се насочиха към казиното в края на плажа, но не слязоха от колата, след като Мики спря и изгаси мотора.

— Наясно ли сте как ще действат? — попита Мики, като обърна поглед към младежа.

Тази вечер тя носеше тюркоазен панталон, сандали на бос крак и леката английска жилетка от предишната вечер. Бе извадила ключовете

и докато казваше тези думи, държеше един от тях до бузата си.

— Останах десет минути в онази баня — каза младежът. — Видях, че „Кларис“ е марката на бойлера. Развих холендера над прозореца. Уплътнителят е целият смачкан и мокър. Има и други муфи в коридора, но не си дадох труда да ги разгледам. Холендерът за бойлера им е предостатъчен. Трябва им само затворено помещение и контролният пламък. Кой е правил инсталацията? Съвсем нова е.

— Един техник по газови инсталации от Ла Сиота.

— А кой е бил във вилата по време на монтажа ѝ?

— Жан трябваше да е там през февруари или март. Така че тя следеше работата му.

— В такъв случай тя може да има още един такъв холендер. Тези са специални. Дори ако уплътнителят се скапе, няма да изпусне газ. Поне не толкова бързо, че да стане експлозия. А ако онези двете повредят умишлено холендера, това ще се забележи. Така че сто на сто имат още един.

— Наистина ли искате да ми помогнете?

— Какво ще спечеля?

— Това, което поискахте. С други думи — десет пъти повече.

— Преди всичко бих искал да знам какво сте си наумили... — каза ѝ той, след като поразмисли. — Начинът, по който онова момиче имитираше по телефона как говорите, бе изумителен, но има и нещо друго... Наблюдавах я така, както не я е наблюдавал никой досега. Тя ще доведе нещата докрай.

— Не вярвам — възрази Мики.

— И какво възнамерявате да правите?

— Нищо. Казах ви вече. Необходим сте ми, за да продължите да я наблюдавате. Жан скоро ще дойде при нас. Искам да разбера кога двете възнамеряват да подпалят къщата.

— Може би все още не са го решили.

— Щом го решат, искам да ме предупредите. Ако знам това, обещавам ви, че няма да се случи нищо.

— Добре. Ще опитам. Това ли е всичко?

— Обикновено вечер във вилата часове наред няма никой. Когато излизаме, можете да огледате какво е положението с уплътнителя. Не мога да ѝ попреча да продължи да върши каквото си е наумила. Тя само трябва да затвори вратата на банята си, когато се къпе.

— Защо не изясните очи в очи нещата с нея? Защо не сложите картите на масата? — попита младежът. — Знаете с какво си играете в момента, нали?

— С огъня — отвърна Мики.

Изсмя се кратко, но смехът ѝ не беше весел. После подкара колата. На връщане говореше само за него. Каза му, че ѝ харесва начинът, по който се движи. А той си мислеше, че е красива и значително по-апетитна от всички момичета, които познаваше, но си казваше, че трябва да прояви разум. Дори ако тя приемеше да отиде с него сега и се съгласеше да се любят, десет пъти по десет хиляди франка щяха да траят по-дълго от сладостния миг, който двамата щяха да прекарат в обятията си. А тя сякаш бе прочела мислите му, защото пусна волана и продължи да кара с една ръка, а със свободната му подаде обещаните за тази вечер банкноти.

Така или иначе, той живееше още с родителите си и всеки път, когато искаше да бъде с момиче, бе същински цирк, докато намери място, където да се срещнат.

Той изпълни молбата на Мики. Четири пъти за една седмица, щом видеше, че двете момичета тръгват с колата, за да прекарат вечерта бог знае къде, влизаше във вилата през гаража, чиято врата бе отворена. Срещна се два пъти с малката дългокоса наследница: един следобед, когато тя бе сама на плажа, и една вечер в Ла Сиота, в бирарията на пристанището. Изглеждаше спокойна, като човек, който управлява събитията. Твърдеше, че нямало да се случи нищо.

Държанието ѝ внезапно се промени, когато в Кап Каде пристигна едрата млада жена със златисти коси. Младежът наблюдава трите още цяла дълга седмица и чак тогава Мики му даде знак. Най-често той стоеше край пътя, но понякога се приближаваше до вилата и чуваше гласовете им. А един ден Мики слезе сама на плажа и той я последва. Тогава тя му определи среща за същата вечер.

Двамата отново се срещнаха на пристанището в Ла Сиота. Мики не слезе от колата, а само му подаде пет банкноти по десет хиляди франка и му каза, че повече не се нуждае от услугите му. Ако можеше да се вярва на думите ѝ, едрата златокоса жена на няколко пъти го била забелязала около къщата. Пък и планът бил чисто и просто фарс. Сега вече била сигурна. Най-приятелски го посъветва да се задоволи с

получените пари и да забрави цялата история. А ако продължавал да ѝ досажда, щяла да намери начин да му пресече апетита.

Колата потегли, но след десет метра спря, върна се назад и предната врата се изравни с младежа.

— Впрочем забравих да ви попитам как се казвате — каза Мики.
А той ѝ отговори, че нямало нужда да знае името му.

[1] Затвор и исправителен дом в Марсилия. — Бел.прев. ↑

БЯХ УБИЛА

Момчето ми каза, че името му е Серж Репо.

Направих опит да извикам, но той запусти устата ми с ръка, а после ме набута в гаража. Като разбра, че няма да викам, се задоволи единствено да ме държи здраво. Отстъпих назад и така се оказах приклепена между колата ми и стената. Неволно бях скрила едната си ръка зад гърба. Младежът започна да говори (и това продължи половин час), без да ме пусне, а всеки път, когато се опитвах да се откопча, ме стискаше още по-силно. Говореше тихо, но гласът издаваше безпокойството му. Бях се облегла безпомощно на предната част на фиата и бях принудена да го слушам.

Вратата на гаража бе спусната само наполовина. Лунните лъчи сякаш бяха отрязали парче от стената в дъното на гаража. Всеки път, когато младежът се отместваше малко, лицето му сякаш преместваше и очертанията на сянката.

— След последния ни разговор заряхах всичко — каза накрая момчето. — А когато на пети юли научих за пожара и разбрах, че някой е бил убит, този факт промени всичко. Най-напред си помислих, че Доменика се е оказала по-хитра, но после взех да си задавам разни въпроси. Изгризах вестниците, говорих с много от тукашните хора, но не научих нищо. А и тази история с амнезията бе много съмнителна.

Все по-често и по-често си поемаше дъх, притискаше ме все повече и повече към колата, така че аз почти лежах върху нея, и чак тогава продължаваше да говори. Бе по-възрастен, отколкото ни го бе описала госпожа Ивет, или пък малките бръчици около очите, които се виждаха, щом луната осветеше лицето му, го състаряваха. Дъхът ми бе секнал. Дори да бях се решила да извикам, от гърлото ми нямаше да излезе нито звук.

— Три месеца — каза ми той. — Уверявам ви, че това е доста време... После се върнахте тук. Като ви видях с едрата блондинка, разбрах, че другата не е успяла да се измъкне и че вие сте Мики. Имах си някои съмнения, защото доста сте се променили от юли насам. Кой

ще ви познае с тази къса коса и с това лице? Всички тези приказки „Върви така“, „Закопчай сакото си иначе“ са вятър и мъгла... Отначало не мислех, че ще получа кой знае какво, но сега вече нямам особени скрупули... Аз ви отворих очите, така че си искам моя дял. Ясно ли е?

Клатех отчаяно глава, а той не можеше да разбере дали изразявам съгласие, или не.

— Не се правете на тъпа! — каза момчето и внезапно ме изправи с такава сила, че щеше да ме счупи. — Вярвам, че сте си ударили главата. Защото, ако раната ви е била само за заблуда, щеше да се разбере. Но чудесно знаете, че сте я убили!

Този път ясно кимнах с глава и проплаках:

— Моля ви, пуснете ме.

Той отгатна думите ми повече по изражението на очите ми, отколкото по шепота ми.

— Поне разбрахте ли какво ви казвам?

Отново кимнах с глава. Бях много изтощена. Той се поколеба, пусна китката ми, но продължи да държи едната си ръка върху ханша ми, сякаш се боеше, че ще избягам. Без малко щях да падна върху гюрука на колата, но ръката му ме задържа. През нощницата си усещах потта по дланта му.

— Кога се връща приятелката ви?

— Не зная. След няколко дни. Умолявам ви, пуснете ме. Няма да викам и няма да избягам.

Отблъснах ръката му. Той отстъпи към стената и за няколко минути и двамата мълчахме. Подпирах се на колата, за да намеря опора, и се мъчех да се изправа. Изведнъж целият гараж затанцува пред очите ми, после танцът се повтори, но аз успях някак да се задържа на краката си. Тогава си дадох сметка, че бяха леденостудени и че пантофите ми се бяха изхлузили, когато ме бе бутнал в гаража. Помолих го да ги намери и той ми ги донесе. Когато събрах достатъчно сили, за да ги обуя, момчето отново направи крачка към мен.

— Не исках да ви уплаша. Напротив, имам огромен интерес да се разберем. Само че вие ме принудихте да действам по този начин. Всъщност нещата са съвсем прости: да продължа да ви досаждам, или да ви оставя на мира. Никак не държа да ви досаждам. Бяхте ми

обещали още десетарка. Давате ми две — двадесет хиляди франка: десет за вас и десет за високата блондинка. Така е честно, нали?

Кимнах с глава. Исках само едно: да остана сама, за да подредя мислите си. В този момент бих му обещала всичко, само и само да си отиде. Той си даде сметка за това, защото заяви:

— Не забравяйте нещо важно: подписът ви е в регистъра за телеграми. Сега си тръгвам, но ще съм наблизко. Няма да ви изпусна от очи, така че не се правете на глупачка. Веднъж вече ме изиграхте, така че ще внимавам.

После отстъпи още и застана на светло на прага на гаража.

— Мога ли да разчитам на вас? — попита ме той.

Отвърнах му:

— Да, сега си вървете.

Той добави, че скоро сме щели да се видим пак, и изчезна. Чувах стъпките му, докато се отдалечаваше от къщата. А миг по-късно, когато излязох от гаража, луната осветяваше един напълно празен свят. Осъзнах, че за мен започваше нов кошмар.

Не мигнах чак до изгрев-слънце. Пак ме болеше тилът, имах болки и в гърба. Траках със зъби под завивките. Опитвах се да си припомня дума по дума всичко, което младежът ми бе казал. Но още в гаража, въпреки че ме държеше здраво в хватката си, всяка дума, която хвърляше в лицето ми, предизвикваше безброй картини в съзнанието ми. Без да искам, си изградих своя собствена версия за събитията в разказа му.

Впрочем на кого трябваше да вярвам? Та аз не бях изживяла нищо. Живеех чрез разказите, а може би и чрез измислиците на други хора. Жан ми разправяше каква е била Мики и ми я описваше от нейна гледна точка, а за мен това си бе жив сън. Аз я слушах и когато по-късно си повтарях наум разказа ѝ, пак живеех като в сън, но вече малко видоизменен, подправен.

Жан, Франсоа Русен, Серж Репо, доктор Дулен и госпожа Ивет бяха просто огледала, които ме препращаха към други огледала. Нито едно от нещата и събитията, на които бях повярвала, не бе съществувало другаде, освен в главата ми.

През тази нощ дори не се опитвах да намеря обяснение за странното поведение на Мики — такава, каквато ми я представи Серж Репо. А още по-малко пък да възпроизведа във въображението си нощта, когато къщата бе изгоряла. Докато слънцето изгрее, умът ми се вкопчваше в незначителни подробности. Мъчех се като грешен дявол. Представях си как Серж Репо се навежда към колата, за да вземе черния регистър. (Защо ли реших, че е бил черен? Той не ми бе казал подобно нещо). Питам се и дали Серж наистина бе целунал Мики („Та аз дори ви целунах лекичко, преди да си тръгна, наведох се към вас, както си седяхте в колата“). Само че дали това, което разправяше Серж Репо, бе истина?

Непрестанно усещах натрапливата миризма на евтиния одеколон, с който Серж поливаше косата си. И Мики го е забелязала. „Подписът ви — ми бе казал той — бе много точен. Установих това още там, на светлината на таблото на колата. А пък вие ме попитахте какво слагам на косата си... Специален одеколон от Алжир. Отбих там военната си служба. Както виждате, не си измислям нищо!“

Може би е казал на Мики името на одеколона, но докато бяхме в гаража, не го спомена. Така че одеколонът нямаше име. Тревожех се повече, че не мога да се отърся от миризмата му, отколкото от злините, които Серж би могъл да причини на мен и на Жан. Ръцете и ръкавиците ми бяха пропити от силната миризма на одеколона или поне такава бе усещането ми. Бях толкова неспокойна, че накрая се наложи да запаля лампата. Изкусният изнудвач сигурно бродеше около къщата, а и около самата мен. Наблюдаваше ме, защото бдеше над парите си. При тези обстоятелства паметта, мислите и съзнанието ми му принадлежаха.

Отидох в банята, измих се и си легнах отново, но не успях да се освободя от миризмата на одеколона на Серж Репо и от спомена за желязната му хватка. Не знаех къде в къщата има таблетки за сън. Заспах едва когато слънцето вече проникваше през капациите на прозорците.

Към обяд, когато обезпокоената госпожа Ивет ме събуди, ми се стори, че нощницата и тялото ми са все още пропити от миризмата му. Първата ми мисъл бе, че Серж Репо се съмнява в мен и знае, че ще предупредя Жан. Ако го сторех, той по един или друг начин щеше да

го научи, щеше да изпадне в паника и да ни издаде. Така че не трябваше да го правя.

Излязох пред къщата, но не го видях. Мисля, че ако го бях срещнала, щях да му поискам разрешение да се обадя във Флоренция. През следващите два дни правех всевъзможни налудничави планове как да се отърва от него, без да казвам нищо на Жан. Сновях безцелно между плажа и един диван на партера. Серж не се появи.

На третия ден бе рожденият ден на Мики. Пригответената от госпожа Ивет торта ми напомни, че точно на тази дата щяха да отворят завещанието на кръстница Мидола и че Жан трябваше да ми се обади по телефона. Тя изпълни обещанието си следобед. Серж сигурно е бил по това време в пощата. Значи е имал готовност да подслуша разговорите ни. Щеше да разбере, че аз съм До. Не знаех как да внуша на Жан да дойде при мен. Казах ѝ, че съм добре и че ми е мъчно за нея. А тя ми отговори, че и аз съм ѝ липсвала.

Първоначално не си дадох сметка, че гласът ѝ бе някак странен, защото все още бях силно разтревожена заради присъствието на трети човек между нас, но накрая забелязах, че звучеше особено.

— Няма нищо — успокои ме Жан. — Просто съм уморена, а и имам неприятности тук. Така че ще трябва да остана още малко и ще отсъствам още един или два дни.

Помоли ме да не се тревожа и каза, че щяла да ми обясни всичко, когато се върне. В момента, когато затварях телефона, имах чувството, че се сбoguвам с нея завинаги. Въпреки това само неволно целунах слушалката и не ѝ казах нищо.

Настъпи следващата сутрин и ми донесе нови страхове.

Погледнах през прозореца и видях двама мъже, които стояха пред гаража и пишеха нещо в бележниците си. Те вдигнаха глави и ми кимнаха. Приличаха на полицаи. Като слязох долу, госпожа Ивет ми каза, че били от пожарната служба на Ла Сиота и че проверявали нещо. Не бе разбрала какво. Нещо за конструкцията на сградата и за мистрала. „Ново разследване!“ — помислих си аз.

Качих се в стаята си, за да се облека. Без да знам защо, цялата треперех, най-вече ръцете ми. Вече се бях научила да си обувам сама чорапите, но този път не успях. Бях като скована, парализирана и не можех да мисля.

След като стоях дълго наред стаята с боси крака и с чорапите в ръце, чух някакъв вътрешен глас да ми казва: „Ако Мики е знаела, е щяла да се защити. Та тя физически бе по-силна от теб, а и по време на пожара ти си била сама, така че тя нямаше да загине... Момчето лъже“. А друг глас ми нашепваше: „Серж Репо вече ви е издал. Тези мъже не са дошли тук след три месеца случайно. Така че бягай. Върви при Жан...“

Излязох в коридора, както си бях, полуоблечена. Вървах като сомнамбул и краката ми ме отведоха в изгорялата стая на Доменика. Там заварих непознат мъж. Бе седнал върху перваза на прозореца. Носеше светлобежов шлифер. Ако бях чула стъпките му из къщата, сигурно щях да помисля, че е Серж Репо. Не познавах този младеж. Не се изненада, като ме видя. Не се учуди и защо изглеждам така, а още по-малко го изненада изписаната на лицето ми уплаха. Облегнах се на вратата и закрих уста с ръката си, в която все още държах чорапите. Гледахме се дълго, без да проговорим.

Стаята бе празна, опустошена, изгоряла. В нея нямаше никакви мебели, а паркетът бе продънен. Сърцето ми сякаш спря да бие. Виждах в погледа на този мъж, че ме презира и че ми е враг, а и че знае как да ме погуби. Зад гърба му един полуизгорял капак на прозореца се удари в стената. Тогава мъжът скочи от перваза и застана наред стаята. Заговори. Неотдавна бях говорила с него по телефона. Значи това бе Габриел, приятелят на Доменика. Каза, че съм убила Доменика и че е имал това предчувствие още от първия ден след пожара. Сега вече бил сигурен, а утре щял да има и доказателства. Бе напълно обезумял, но гласът му бе спокоен.

— Какво правите тук?

— Търся. Търся вас.

— Нямате право да влизате в дома ми.

— Вие ще ми предоставите това право.

Беше чакал дълго, но въпреки това не бързаше. Бе постъпил правилно да изчака. От предишната вечер знаеше защо бях убила Доменика. Дори имаше професионално основание да влезе в дома ми... А при това положение всички разходи по престоя му в Южна Франция, докато търси доказателства за убийството, щяха да му бъдат заплатени.

Основанието да нахлуе във вилата бе застраховката живот, за каквато бе сключил договор със служителите на банката, където е работила Доменика. Запознали се благодарение на тази застраховка. Попита ме дали не смятам, че животът е странен: бе чакал три месеца, знаейки, че една клауза от договора му дава право да извърши разследване във вилата. Дори след смъртта на До бе платил последните й месечни вноски от джоба си. Ако неговата фирма научеше за това нарушение, той нямаше да си намери никога работа. Поне като застраховател. Но междувременно щеше да отмъсти за любовницата си...

Аз се поуспокоих малко. Той просто искаше да ме впечатли и да ми покаже колко е упорит. Не знаеше нищо. Обясни ми, че в Италия нещата стояли другояче. Щели да го посрещнат с отворени обятия. Във Франция До имала само застраховка за две хиляди франка, които трябвало да плаща всеки месец в продължение на десет години, но всички видове застраховки, договорени и подписани от Сандра Раферми, възлизали на десетки милиони. А ако за някой от договорите се появяло и най-малкото възражение или се намерело и най-дребното основание застраховката да не бъде платена, италианските застрахователи начаса щели да проявят огромен интерес.

Възражение ли? И основание да се платят застраховките на Раферми? Нищо не разбирах. Отново ме обзе тревога. Той ме наблюдаваше и за момент дори леко се изненада от незнанието ми, а после сигурно е отгатнал, че за някои неща не са ме държали в течение. Лицето му се проясни за миг, но изрази не толкова радост, колкото ирония.

— Ако тази вечер или утре ми попречите да си върша работата — каза ми той, — къщата ще се напълни с хора, които ще разровят навсякъде. Няма да съм само аз. Достатъчно е само в доклада си да се оплача от липса на разбиране от страна на една хлапачка, която крие нещо. А сега ще обиколя къщата. Съветвам ви да се облечете, а после ще поговорим.

Спокойно ми обърна гръб и влезе в опожарената баня. На прага отново се обърна с лице към мен и като говореше подчертано бавно, ме уведоми, че приятелката ми имала неприятности във Флоренция: *защото наследницата била До.*

Същия следобед звънях във Флоренция на всички телефонни номера, които намерих из документите на Жан. Накрая привечер някой ми отговори. Не знаеше как да се свърже с Жан, но ми потвърди, че десет дни преди последния си пристъп госпожа Раферми написала друго завещание. Не знаех италиански, освен ограничения брой изрази, които бях научила през последните седмици, а и госпожа Ивет, която слушаше по втората слушалка, не бе особено опитен преводач.

Приятелят на Доменика обикаляше из къщата. Не бе обядвал и дори не бе съблякъл шлифера си. От време на време се приближаваше към мен и без да се притеснява от присъствието на госпожа Ивет, ми задаваше въпроси като същински полицаи, на които аз не можех да отговоря. Влизаше къде ли не, а аз не смеех да го изгоня, защото се страхувах, че онези, които щяха да го заместят, щяха да ме заподозрат още по-силно. Треперех, като чувах стъпките му из къщата, а в главата ми танцуваха безброй мисли. Наблюдавах го как ходи насам-натам и внезапно зловецият им вихър очерта в кипящия ми от напрежение мозък една-единствена на пръв поглед абсурдна мисъл: *Мики също е имала мотив и той е бил досущ като моя: да заеме моето място, за да си върне наследството!*

Качих се в стаята си, взех едно палто и парите, които ми бе оставила Жан. Смених ръкавиците си. Като отварях гардероба, за да си взема чисти, видях малкия револвер със седефена дръжка, който бяхме намерили в един от куфарите на Мики. Дълго се колебах, но накрая го взех.

Долу, пред гаража, мъжът с шлифера видя, че паля колата си, но не каза нищо. Като потеглях, ме повика. Наведе се над вратата и ме попита дали и сега не смятам, че животът е странно нещо... Защото тази красива кола щяла да ме погуби.

— Знаели сте, че наследницата ще бъде До. Знаели сте го, защото вашата леля ви е известила. Обадили сте ѝ се от Париж, когато гувернантката ви е дошла да ви търси. Написано е черно на бяло в завещанието. Като сте се върнали, сте отпразнували рождения ден на До, а после сте я приспали със сънотворни, затворили сте я в стаята ѝ и сте подпалили банята.

— Вие сте луд за връзване!

— Всичко сте предвидили, с изключение на две неща: първо, че ще изгубите паметта си и че ще забравите дори плана си да минете за Доменика, и второ, че огънят няма да премине в стаята ѝ. Защото пламъците по време на пожара не са обхванали стаята ѝ!

— Не желая да ви слушам повече. Вървете си!

— Знаете ли как прекарах времето си през тези три месеца? Изучавах досиетата за случаи на пожари във фирмата ми от основаването ѝ досега. Наклонът на къщата, посоката на вятъра през онази нощ, силата на експлозията, участъците в банята, където огънят се е разгорял — всичко показва, че е било невъзможно страшните пламъци да проникнат в стаята на Доменика! Пожарът е щял да разруши едната страна на къщата, но заради вятъра нямало как да се обърне и да обхване другата. Така че ви се е наложило да подпалите къщата от още едно място: от гаража под стаята ѝ!

Гледах го втрещено. Той виждаше по изражението в очите ми, че съм готова да му повярвам. Бе ме сграбчил за рамото, но аз се изскубнах.

— Отдръпнете се или ще ви прегазя!

— А после ще изгорите колата си, както сте изгорили другата? Ще ви дам един съвет: този път не изтървавайте нервите си и запазете самообладание. *Действайте внимателно, като пробивате резервоара!* Защото, когато човек търси както трябва, открива много неща.

Потеглих. Той се вкопчи в лявата задна част на колата, но загуби равновесие и падна. Чух как госпожа Ивет извика.

След операцията шофирах доста лошо и затова не можех да вдигна висока скорост. Свечеряваше се и виждах в далечината как Ла Сиота постепенно се облива в светлината на лампите. Ако Серж Репо свършваше работа в пет и половина, нямаше да го заваря. А той не трябваше да говори.

Серж не бе в пощата. Обадох се за пореден път във Флоренция, но не можах да се свържа с Жан. Когато отново седнах зад волана, вече бе нощ и бе студено, но аз дори нямах сили да вдигна гюрука. Известно време обикалях из Ла Сиота, може би, защото се надявах да го срещна някъде. И наистина едната част от мен се надяваше да го види, а другата мислеше само за Мики, която аз бях или не бях, а също и за Жан. Тя не би могла да се заблуди, нито пък да излъже мен. Серж лъжеше. Мики не е била в течение. Аз бях До и бях убила за нищо:

заради наследство, което ми се изплъзваше, но което всъщност съм щяла да получа и без да убивам. Достатъчно е било да поизчакам. Бе наистина комично. Трябваше да се засмея. Само че защо ли не ми беше смешно...

Завих обратно към Кап Каде. Отдалеч забелязах пред къщата много коли със запалени фарове. Полицията. Спрях край пътя. Опитах се за пореден път да разсъждавам трезво, да съставя някакъв план на действие и да анализирам пожара. Това също бе комично. От три месеца не бях престанала да ровя и да търся истината. И аз правех разследване като смелия малък инспектор от застрахователната компания, но бях открила нещо повече от него: че в цялата тази история, към която толкова се бе прирастил, *нямаше друга освен мен*. Аз бях разследващата, жертвата, убийцата, свидетелката, бях и всички заедно. Онова, което действително се бе случило, нямаше да узнае никой, освен малката бронзова статуетка с късите коси — нито тази вечер, нито утре или когато и да било.

Приближих се към къщата пеша. Сред черните коли на хората, които бяха нахълтали на партера, забелязах бялата кола на Жан. Гюрукът ѝ беше смъкнат. Отзад бе куфарът ѝ, а на предната седалка бе забравила шала си. Значи тя беше тук... Отдалечих се бавно, като загръщах палтото си, а през ръкавицата си напипвах пистолета на Мики в джоба. Слязох на плажа. Серж не бе там. Качих се отново в колата и се върнах в Ла Сиота.

Намерих го час по-късно на терасата на едно кафене в компанията на някакво момиче с рижи коси. Когато ме видя да слизам от колата, се обърна настрана, защото в този момент срещата ни щеше да му бъде досадна. Тръгнах към него и той стана. Направи две крачки към мен, последните си крачки на хитра лисица. Стрелях от пет метра и не го улучих, но продължих напред и изпразних пистолета си. Той падна надолу с главата върху паважа до тротоара. След четвъртия куршум натиснах напразно два пъти спусъка, но това нямаше значение. Знаех, че е мъртъв.

Чуха се викове, шум от стъпки на притичващи хора. Качих се във фиата. Запалих мотора сред буен човешки поток, който ми препречваше пътя. После постепенно хората започнаха да се отдръпват. Казвах си: сега вече няма да тормозят Жан, тя ще ме вземе в ръцете си и ще ме люлее, докато заспя. Няма да искам нищо друго от

нея, освен да продължи да ме обича. А фаровете на колата ми помитаха лешоядите, които се разбягваха във всички посоки...

Жан се бе облегнала на стената в трапезарията. Бе малко побледа от обикновено и чакаше. Тя ме видя първа, когато се появих в горната част на стълбите. Лицето ѝ изведнъж помръкна, а след това изрази едновременно и облекчение, и смайване. То сякаш ме заслепи и аз не виждах нищо друго. Малко по-късно, когато ме откъснаха от нея, си дадох сметка за присъствието на останалите. Госпожа Ивет плачеше, скрила лице в престилката си, видях също Габриел, двама униформени полицаи, трима цивилни, както и един от мъжете, които същата сутрин бяха пред гаража.

Жан ми каза, че ме обвиняват в убийството на Доменика Лой, че щели да ме отведат и да ми предявят обвинение, но че това било пълна глупост. Трябвало да ѝ имам доверие и да бъда убедена, че тя нямало да допусне да ми сторят нищо лошо.

— Знам, Жан.

— Нищо няма да ти се случи. Нищо не може да ти се случи. Те ще се опитат да ти повлияят всячески и ще ти окажат натиск, но ти не слушай никого.

— Ще слушам теб, Жан.

Отдалечиха ме от Жан. А тя попита дали може да се качим двете горе, за да приготвим нещата ми. Един инспектор с марсилски диалект каза, че ще се качи с нас, и остана в коридора. Жан затвори вратата на стаята ми. Облегна се на стената. Гледаше ме и плачеше.

— Кажи ми коя съм аз, Жан.

Но тя поклати глава и с очи, пълни със сълзи, ми каза, че не знае. Била съм малкото ѝ момиченце. Не знаела друго. А и сега това ѝ било безразлично.

— Но ти познаваше твърде добре Мики и не можеш да се заблудиш! Познаваше я добре, нали? — казах ѝ аз.

Но тя продължаваше да клати глава и повтаряше „Не, не!“, а също и че тя най-малко познавала Мики от четири години насам. Защото, щом се приближала, Мики бягала от нея като от чумава.

— Но какво се е случило преди четири години?

А тя плачеше ли, плачеше, притискаше ме до гърдите си и казваше, че не се било случило нищо, абсолютно нищо, една целувка, глупост, дреболия, просто една целувка, но Мики не я разбрала и оттогава не можела да я понася и не искала да я доближава. Внезапно ме отблъсна рязко, избърса очите си с опакото на ръката и приготви един куфар с дрехи. Седнах на леглото до нея.

— Сложих ти три пуловера — каза ми тя. — Ще ми поискаш, каквото ти трябва.

— Мики е знаела, Жан.

Но тя поклати глава и каза „Не, не!“, ако е знаела, аз нямало да бъда тук сега. Аз съм тази, която щяла да е мъртва.

— Защо искаше да я убиеш? — попитах я аз по-тихо, хващайки я за ръката. — Заради парите?

Тя поклати глава и каза: „Не, не“, а после добави, че не издържала повече, че изобщо не ѝ пукало за парите и „Мълчи, моля те, мълчи!“. Отказах се да я убеждавам. Сложих бузата си върху дланта ѝ и тя не отдръпна ръката си. Нареди дрехите ми в куфара с едната си ръка. Вече не плачеше.

— В крайна сметка ми оставаш само ти. Нямам нито наследство, нито мечти, преди да заспя, имам само теб.

— Какво значи това „мечти, преди да заспиш“?

— Ти ми разказваше... Историите, които съм си представяла, преди да попадна в обятията на съня, по времето, когато съм била банкова чиновничка.

Задаваха ми въпроси. Затвориха ме в една стая на лечебницата в затвора. Животът ми отново се състоеше от дълбок мрак, когато в полусън се мъчех да подредя мислите си, и ярка сурова светлина, която нахлуваше, щом отвореха вратата на двора за разходката ми.

Видях два пъти Жан зад решетките на приемната. Вече не я тормозех. Откакто ѝ бяха казали за смъртта на малкия пощаджия, тя изглеждаше бледа и съсипана. Бе научила много неща, които се бяха случили по време на отсъствието ѝ. Ето защо вече дори не се опитваше да ми се усмихне както преди.

Следователите направиха експертиза на Ем Гето, което откриха на гробището за коли в Ла Сиота, и разровиха живота на Серж Репо.

Откриха, че един от резервоарите на колата е бил умишлено пробит, но нито една следа не ги отведе към телеграмата. Така узнах, че хитрият изнудвач е блъфирал и че не е съществувал регистър за телеграмите. Бе накарал Мики да се подпише някъде другаде, кой знае къде.

Бях убила Серж Репо, за да му попреча да говори за ролята на Жан в събитията. Това бе второто ми убийство, но и то се оказа ненужно. Жан проговори, когато бе събрала достатъчно пари, за да ни осигури защитата. Признах всичко, когато научих, че бе дала показания. Предявиха ми обвинение, но предявиха обвинение и на нея. Видях я за няколко секунди на излизане от кабинета на следователя. Срегнахме се на вратата.

— Остави всичко на мене! — каза ми тя. — Само бъди мила и разумна.

После докосна косите ми и ми каза, че са пораснали. Съобщи ми, че щели да ме влачат в Италия за допълнителна информация.

— Дръж се като Мики, като добра Мики — добави тя. — Бъди такава, каквато те научих да бъдеш.

Каза всичко, което поискаха от нея, и дори сподели още много факти, но никога не спомена, че бе сключила договор с Доменика Лой. Знаех причината: ако си останех Мики, наказанието ми щеше да е по-леко, защото тя е била моя гувернантка. И истинската виновница щеше да е тя.

Когато мракът се завръща, разполагам с много часове, през които мога да размишлявам. Понякога съм сигурна, че съм Мишел Изола. Тогавата научавам, че съм лишена от наследство и че Доменика и Жан правят заговор да ме убият. Най-напред решавам да осуеция плановете им, но като ги виждам заедно, променям намеренията си и решавам аз да изпълня плана им, като убия Доменика и заема мястото ѝ.

Понякога заемам мястото на До заради наследството, което една зла кръстница малко преди смъртта си ми е отнела несправедливо. Понякога правя това, за да си върна изгубената нежност на Жан, понякога — за да си отмъстя, понякога — за да започна живота си начисто, понякога — за да продължа да причинявам страдание, понякога — за да забравя, че съм страдала. А понякога (и това е най-вероятната причина) заради всички тези неща едновременно: иска ми се да задържа богатството и да бъда друга, различна, до Жан.

През нощта има и моменти, когато пак ставам Доменика. Тогава си мисля, че Серж Репо е излъгал и че Мики не е знаела нищо. Убила съм Мики. Само че огънят не е достигнал до стаята ѝ и затова съм подпалила къщата от гаража. И тогава, без да зная, съм заела мястото на другата, която именно тогава също е имала мотив да извърши убийство.

Но независимо дали съм Доменика, или Мишел, често попадам в собствения си капан и се озовавам сред пламъците в горящата стая. Стоя на първия етаж, пред прозореца, държа в ръцете си запалената нощница и покривам лицето си с нея. Огънят хапе кожата ми и аз примирам от божа. Затова намират в устата ми изгорели парчета плат. Залюлявам се и падам от прозореца на стълбите пред входа. Дотичват съседи. А Жан се навежда над мен и понеже непременно трябва да бъде До, в почернялото ми тяло и в лицето ми без коси и кожа тя разпознава До.

А после бликва неукротимият и безмилостен поток светлина в клиниката. Тогава аз съм третата. Не съм направила нищо, не съм искала нищо, не искам да бъде нито една от двете. Аз съм си аз. А що се отнася до останалото, то смъртта ще разпознае децата си.

Лекуват ме. И ме разпитват. Говоря колкото може по-малко. При следователя, пред защитниците ми и пред психиатрите, в чиито ръце ме оставят всеки следобед, си мълча, или пък не си спомням нищо. Отговарям на всички от името на Мишел Изола и оставям Жан да ръководи съдбите ни така, както намери за добре. Дори злобната ирония на кръстницата Мидола вече не ме засяга. В завещанието е предвидена месечна рента на името на Мишел Изола, за която отговаря Доменика, и тя се равнява точно на месечната надница на бившата банкова чиновничка.

Мики... Двеста разресвания на косите с четка всеки ден. Запалена цигара, която гаси секунда по-късно. Заспива като спяща кукла. Плаче насън. Дали съм Мики, или Доменика? Вече губя представа.

Ами ако Серж Репо ме е излъгал в гаража? Ако е измислил всичко след време, когато е прочел вестниците и си е спомнил за някаква телеграма? Ако е измислил всичко: срещата си с Мики на плажа, вечерта в бистрото на Ле Лек и как тя му е наредила да ни шпионира преди убийството... Тогава аз съм До и всичко е станало, както сме го планирали двете с Жан. Заради упорството си да отмъсти за бившата си приятелка, Габриел, всъщност без да иска, я е погубил. Погубила съм се и самата аз, заемайки мястото на Мики в момент, когато само тя е имала интерес да извърши убийство.

Доменика или Мики? Ако Серж Репо не е излъгал, вечерта след пожара Жан е сгрещила и все още се заблуждава, а и ще се заблуждава винаги.

Аз съм Мики, но тя не го знае.

Не го знае.

Не го знае.

Или пък го е знаела още от първия миг, когато съм била без коса, без кожа и без спомени.

Аз съм луда.

Жан знае.

Жан винаги е знаела.

Защото така всичко си идва на мястото. От мига, в който отворих очи под блясъка на бялата светлина, *тя е единствената*, която ме приема като До. Всички, с които се срещнах — дори любовникът ми, дори баща ми, ме взеха за Мики. *Защото аз съм Мики.*

Серж Репо не е излъгал.

Жан и До са съставили план да ме убият. Научила съм какво ми готвят. Убила съм До, за да стана До, защото свадливата ми зла кръстница ме е уведомила за промяната на завещанието си.

Жан никога не се е заблуждавала. Тя е видяла още в нощта на пожара, че планът ѝ се е провалил. Знаела е, че съм Мики, но никога не каза нищо. Защо?

Наистина бъркам името си, когато попълвам един хотелски фиш, защото още преди пожара съм се научила да бъда До. Но никога не съм била До. Нито за Жан, нито за когото и да било.

Но защо тогава Жан не е казала нищо?

Дните минават, а аз съм сама. Сама съм и в опитите си да разгадая загадката. Ако съм Мики, разбирам защо Жан се е опитала да ме убие. Зная и защо след възстановяването ми тя, въпреки всичко, ме накара да повярвам, че съм нейна съучастница. Не ѝ е пукало за парите. „Мълчи, моля те, мълчи...“ — бяха думите ѝ. А ако съм Доменика, не ми остава нищо.

В двора по време на разходката се мъча да се огледам в един прозорец. Студено е. Все ми е студено. Сигурно и на Мики все ѝ е било студено. От двете сестри, които не искам да бъда, най-добре се идентифицирам с нея. Дали и на Доменика ѝ е било студено, дали е треперела от студ, когато от алчност и омраза е обикаляла под прозорците на дългосата си жертва?

Мракът се завръща. Надзирателката затваря зад мен вратата на помещението, където живеят три призрака. А аз лежа в леглото си както през първата вечер в клиниката. Постепенно се успокоявам. Защото през тази нощ мога да бъда която си пожелае: Мики, която са обичали толкова много, че дори са били готови да я убият. Или другата?

Дори когато съм Доменика, се възприемам като такава. Мисля си как ще ме отведат далеч — за ден, седмица или за повече, и че в крайна сметка няма да ме лишат от всичко, защото ще видя Италия.

ЕПИЛОГ

Паметта на задържаната се върна през един януарски следобед, четиринадесет дни след завръщането ѝ от Флоренция, докато държеше чаша вода, която се канеше да изпие. Чашата падна на земята, но само Бог знае защо, не се счупи.

Процесът се състоя същата година в Наказателния съд на Екс-ан-Прованс. Делото по казуса Серж Репо бе прекратено заради състоянието на задържаната по време на убийството. Бе осъдена обаче на десет години лишаване от свобода за съучастничество в убийството на лицето Доменика Лой, извършено от Жан Мюрно.

По време на разпитите и изслушванията на свидетелите в съда тя обикновено се спотайваше, оставяйки бившата си гувернантка да отговаря на въпросите, въпреки че те бяха задавани и на двете.

Докато слушаше присъдата, тя леко пребледня и закри уста с покритата си с бяла ръкавица ръка. Осъдената на тридесет години лишаване от свобода Жан Мюрно по навик я накара да свали ръка от устата си и ѝ прошепна няколко думи на италиански.

Малко по-късно девойката се стори доста по-спокойна на полицая, който я придружаваше извън съдебната зала. Тя отгатна, че е служил в Алжир. Каза му дори какъв одеколон използва. Някога бе познавала младеж, който буквално поливал косите си със същия одеколон. Една нощ, в една кола, той ѝ бе казал името му. В него имаше нещо разнежващо, но и нещо твърде войнишко, което бе почти толкова отблъскващо, колкото и миризмата му: „Капан за Пепеляшка“.

Париж, февруари 1962 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.